

Τ.Ε.Ι. ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ

ΣΧΟΛΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΜΟΝΑΔΩΝ ΤΟΠΙΚΗΣ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗΣ

ΘΕΜΑ:

"ΔΙΕΘΝΗ ΛΟΓΙΣΤΙΚΑ ΠΡΟΤΥΠΑ: ΟΜΟΙΟΤΗΤΕΣ – ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΓΕΝΙΚΟ ΛΟΓΙΣΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ. ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΔΥΝΑΜΙΚΟΥ ΤΩΝ Ο.Τ.Α. ΣΤΙΣ ΝΕΕΣ ΛΟΓΙΣΤΙΚΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ."

ΣΠΟΥΔΑΣΤΡΙΑ: ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΜΗΤΡΩΟΥ: 2001056

ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ: κος ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΕΞΑΡΧΑΚΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ ΕΚΠΟΝΗΣΗΣ: 6 ΜΗΝΕΣ

ΣΥΝΤΟΜΟΓΡΑΦΙΕΣ

1. **Ε.Γ.ΛΣ.:** Ελληνικό Γενικό Λογιστικό Σχέδιο
2. **Δ.Λ.Π:** Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα
3. **Α.Ε:** Ανώνυμη Εταιρία
4. **Ε.ΣΥ.Λ.:** Εθνικό Συμβούλιο Λογιστικής
5. **Δ.Π.Χ.Π.:** Διεθνή Πρότυπα Χρηματοοικονομικής Πληροφόρησης
6. **Σ.Δ.Λ.Π.:** Σώμα Διεθνών Λογιστικών Προτύπων
7. **Ο.Τ.Α.:** Οργανισμός Τοπικής Αυτοδιοίκησης
8. **Α.Ε.Ι.:** Ανώτατο Εκπαιδευτικό Ίδρυμα
9. **Τ.Ε.Ι.:** Τεχνολογικό Εκπαιδευτικό Ίδρυμα

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η λογιστική, αποτελεί σύστημα γνώσεων και ασχολείται με τη συστηματική συλλογή και επεξεργασία αρμονικών αριθμητικών στοιχείων, που χρησιμεύουν για διαπιστώσεις, διερευνήσεις και λήψη αποφάσεων, οι οποίες αφορούν στην οικονομική και κοινωνική ζωή και εφαρμόζεται στους κάθε φύσεως και μορφής Οικονομικούς Οργανισμούς. Η διεθνοποίηση των αγορών καθιστά επιτακτική την ανάγκη εφαρμογής κοινών λογιστικών προτύπων.

Στο *πρώτο Κεφάλαιο*, αναφέρονται με λίγα λόγια κάποια βασικά στοιχεία, σχετικά με το Ελληνικό Γενικό Λογιστικό Σχέδιο και τα Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα. Το Ε.Γ.Λ.Σ., είναι το σημαντικότερο "εργαλείο" της Λογιστικής, διότι ο Οργανισμός μπορεί να απεικονίσει την οικονομική του κατάσταση. Τα Δ.Λ.Π. είναι πλέον το κύριο αποδεκτό μέσο έκφρασης της λογιστικής επιστήμης και αποτελούν μία κωδικοποιημένη μορφή λογιστικών αρχών και κανόνων, που θα πρέπει να εφαρμόζονται για τη σύνταξη των οικονομικών καταστάσεων.

Η εφαρμογή, λοιπόν ενός ενιαίου λογιστικού συστήματος λειτουργεί ουσιαστικά ως κώδικας επικοινωνίας για τους χρήστες των οικονομικών καταστάσεων, οι οποίοι καλούνται να αξιολογήσουν την απόδοση κάθε επιχείρησης και να λάβουν αποφάσεις. Στο *δεύτερο Κεφάλαιο*, αναφέρεται στις ομοιότητες και στις διαφορές που παρουσιάζονται μεταξύ των Διεθνών Λογιστικών Προτύπων και του Ελληνικού Γενικού Λογιστικού Σχεδίου και γενικά των ελληνικών λογιστικών αρχών, δημιουργώντας, με αυτό τον τρόπο, μία εικόνα για το τι συμβαίνει σήμερα και τι πρόκειται να συμβεί στο μέλλον.

Επίσης, οι αποφάσεις που θα καταλήξουν οι αρμόδιοι για να επιτευχθούν τα επιθυμητά αποτελέσματα στην διαδικασία της μετάβασης στα Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα, χρειάζεται να εκπονηθεί μία έρευνα. Οι βασικοί παράγοντες που συντελούν, για την εκπόνηση της έρευνας, παρουσιάζονται στο *τρίτο Κεφάλαιο* και τα αποτελέσματα της έρευνας αναλύονται στο *τέταρτο Κεφάλαιο* της παρούσας εργασίας.

Η διαδικασία της μετάβασης στα Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα, δεν είναι εύκολη και απαιτεί από όλους όσους εμπλέκονται υψηλό βαθμό ενημέρωσης και προετοιμασίας. Στο *πέμπτο Κεφάλαιο*, αναλύεται το σύστημα εκπαίδευσης και το τελευταίο Κεφάλαιο συνδυάζει όλα τα προηγούμενα και αναφέρεται συγκεκριμένα στην εκπαίδευση του ανθρώπινου δυναμικού στους Δημοσίους Οργανισμούς και συγκεκριμένα στους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Πρώτα απ' όλα, θέλω να ευχαριστήσω τον επιβλέποντα της πτυχιακής μου εργασίας, Καθηγητή κ. Κωνσταντίνο Εξαρχάκο, για την πολύτιμη βοήθεια και καθοδήγησή του κατά τη διάρκεια της δουλειάς μου. Είμαι ευγνώμων στον κ. Νίκο Λεβέντη, Διευθυντή της Αγροτικής Τράπεζας της Ελλάδος για τις πολύτιμες συμβουλές του. Ευχαριστώ επίσης, και όλους τους συναδέλφους που συντέλεσαν με τη βοήθειά τους για την εκπόνηση της εργασίας μου. Ευχαριστώ τους όλους φίλους(ες) μου για την κατανόησή τους, ιδιαίτερα κατά τη διάρκεια των τελευταίων μηνών της προσπάθειάς μου. Πάνω απ' όλα, είμαι ευγνώμων στους γονείς μου, Αριστείδη και Μαρία για την ολόψυχη αγάπη και υποστήριξή τους όλα αυτά τα χρόνια. Καθώς και στον αδερφό μου, Ηλία, που με στήριξε ηθικά και ψυχολογικά. Αφιερώνω αυτή την εργασία στην οικογένειά μου.

Σταυρούλα Θανοπούλου

(thanopoulou1984@yahoo.gr)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΥΝΤΟΜΟΓΡΑΦΙΕΣ	ii
ΠΕΡΙΛΗΨΗ	iii
ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ	iii
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	1
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	4
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1: ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΓΕΝΙΚΟ ΛΟΓΙΣΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΗ ΛΟΓΙΣΤΙΚΑ ΠΡΟΤΥΠΑ	5
1.1: ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΓΕΝΙΚΟ ΛΟΓΙΣΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ.....	5
1.1.1: ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ.....	6
1.1.2: ΟΜΑΔΕΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΩΝ.....	7
1.2: ΔΙΕΘΝΗ ΛΟΓΙΣΤΙΚΑ ΠΡΟΤΥΠΑ.....	8
1.2.1: ΚΥΡΙΑ ΟΡΓΑΝΑ ΚΑΤΑΡΤΙΣΗΣ.....	8
1.2.1.1: Η Επιτροπή Διεθνών Λογιστικών Προτύπων.....	9
1.2.1.2: Σώμα Διεθνών Λογιστικών Προτύπων.....	10
1.2.1.3: Συμβουλευτική Επιτροπή Προτύπων.....	10
1.2.1.4: Επιτροπή Διερμηνειών Διεθνών Προτύπων Χρηματοοικονομικής Πληροφόρησης.....	10
1.2.2: ΤΑ ΙΣΧΥΟΝΤΑ ΠΡΟΤΥΠΑ.....	11
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2: ΟΙ ΟΜΟΙΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΤΩΝ ΔΙΕΘΝΩΝ ΛΟΓΙΣΤΙΚΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΛΟΓΙΣΤΙΚΩΝ ΑΡΧΩΝ	14
2.1: Δ.Λ.Π. 1: ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ.....	14
2.2: Δ.Λ.Π. 2: ΑΠΟΘΕΜΑΤΑ.....	17
2.3: Δ.Λ.Π. 7: ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΑΜΕΙΑΚΩΝ ΡΟΩΝ.....	18
2.4: Δ.Λ.Π. 8: ΛΟΓΙΣΤΙΚΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ, ΑΛΛΑΓΕΣ ΣΤΙΣ ΛΟΓΙΣΤΙΚΕΣ ΕΚΤΙΜΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΛΑΘΗ.....	19
2.5: Δ.Λ.Π. 10: ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΥ.....	20
2.6: Δ.Λ.Π. 11: ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ.....	21
2.7: Δ.Λ.Π. 12: ΦΟΡΟΣ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ.....	22
2.8: Δ.Λ.Π. 14: ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΜΕΑ.....	23
2.9: Δ.Λ.Π. 16: ΕΝΣΩΜΑΤΑ ΠΑΓΙΑ.....	23
2.10: Δ.Λ.Π. 17: ΜΙΣΘΩΣΕΙΣ.....	24
2.11: Δ.Λ.Π. 18: ΕΣΟΔΑ.....	25
2.12: Δ.Λ.Π. 19: ΠΑΡΟΧΕΣ ΣΕ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΔΛΠ 26: ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΠΑΡΟΧΩΝ ΑΠΟΧΩΡΗΣΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ.....	26
2.13: Δ.Λ.Π. 20: ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΤΩΝ ΚΡΑΤΙΚΩΝ ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗΣ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ.....	28
2.14: Δ.Λ.Π. 21: ΟΙ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΒΟΛΩΝ ΣΤΙΣ ΤΙΜΕΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΟΣ.....	29
2.15: Δ.Λ.Π. 23: ΚΟΣΤΟΣ ΔΑΝΕΙΣΜΟΥ.....	29
2.16: Δ.Λ.Π. 24: ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΣΥΝΔΕΔΕΜΕΝΩΝ ΜΕΡΩΝ.....	30
2.17: Δ.Λ.Π. 27: ΕΝΟΠΟΙΗΜΕΝΕΣ ΚΑΙ ΑΤΟΜΙΚΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ, Δ.Λ.Π. 28: ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ ΣΕ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ, Δ.Λ.Π. 31 ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ ΣΕ ΚΟΙΝΟΠΡΑΞΙΕΣ.....	31
2.18: Δ.Λ.Π. 29: ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΣΕ ΥΠΕΡΠΛΗΘΩΡΙΣΤΙΚΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ.....	33

2.19: Δ.Λ.Π. 30: ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΡΑΠΕΖΩΝ ΚΑΙ ΟΜΟΙΩΝ ΧΡΗΜΑΤΟ- ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ.....	34
2.20: Δ.Λ.Π. 32: ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΜΕΣΑ: ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΚΑΙ Δ.Λ.Π. 39: ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΜΕΣΑ: ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΚΑΙ ΑΠΟΤΙΜΗΣΗ.....	35
2.21: Δ.Λ.Π. 33: ΚΕΡΔΗ ΑΝΑ ΜΕΤΟΧΗ.....	36
2.22: Δ.Λ.Π. 34: ΕΝΔΙΑΜΕΣΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ.....	36
2.23: Δ.Λ.Π. 36: ΜΕΙΩΣΗ ΤΗΣ ΑΞΙΑΣ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΤΟΥ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΥ.....	37
2.24: Δ.Λ.Π. 37: ΠΡΟΒΛΕΨΕΙΣ, ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΕΣ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΕΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ.....	38
2.25: Δ.Λ.Π. 38: ΑΥΛΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΥ.....	39
2.26: Δ.Λ.Π. 40: ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ ΣΕ ΑΚΙΝΗΤΑ.....	39
2.27: Δ.Λ.Π. 41: ΓΕΩΡΓΙΑ.....	40
ΔΙΕΘΝΗ ΠΡΟΤΥΠΑ ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ.....	41
Δ.Π.Χ.Π. 1: ΠΡΩΤΗ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΩΝ Δ.Π.Χ.Π.....	41
Δ.Π.Χ.Π. 2: ΠΛΗΡΩΜΕΣ ΒΑΣΙΖΟΜΕΝΕΣ ΣΕ ΣΥΜΜΕΤΟΧΙΚΟΥΣ ΤΙΤΛΟΥΣ.....	42
Δ.Π.Χ.Π. 3: ΕΝΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ.....	42
Δ.Π.Χ.Π. 4: ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ.....	43
Δ.Π.Χ.Π. 5: ΠΑΓΙΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΥ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΑ ΠΡΟΣ ΠΩΛΗΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑΚΟΠΕΙΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ.....	43
Δ.Π.Χ.Π. 6: ΕΡΕΥΝΑ ΚΑΙ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΟΡΥΚΤΩΝ ΠΟΡΩΝ.....	44
Δ.Π.Χ.Π. 7: ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΜΕΣΑ: ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.....	44
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3: ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΕΡΕΥΝΑΣ.....	45
3.1: ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΤΥΠΩΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ.....	46
3.2: ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΗΓΩΝ ΤΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ.....	46
3.2.1: ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ.....	47
3.2.1.1: Πρωτογενή στοιχεία.....	47
3.2.1.2: Δευτερογενή στοιχεία.....	47
3.2.2: ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ ΕΡΕΥΝΑΣ.....	48
3.2.2.1: Επιστημονική Έρευνα.....	48
3.2.2.2: Μη Επιστημονική Έρευνα.....	48
3.2.2.3: Διερευνητική Έρευνα.....	49
3.2.2.4: Περιγραφική Έρευνα.....	49
3.2.2.5: Αιτιολογική Έρευνα.....	50
3.3: ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΜΕΘΟΔΩΝ ΤΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΗΓΩΝ ΤΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ.....	50
3.3.1.: Μέθοδοι Συλλογής Πρωτογενών Στοιχείων.....	50
3.3.1.1: Ερωτηματολόγιο.....	50
3.3.1.2: Παρατήρηση.....	52
3.3.1.3: Το Πείραμα.....	52
3.3.2: Μέθοδοι Συλλογής Δευτερογενών Στοιχείων.....	52
3.4: ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΔΕΙΓΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΗ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ.....	53
3.5: ΑΝΑΛΥΣΗ ΚΑΙ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ.....	54
3.6: ΣΥΝΤΑΞΗ ΕΚΘΕΣΗΣ ΜΕ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ.....	54
Η ΕΡΕΥΝΑ ΠΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΗΘΗΚΕ.....	55
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4: ΕΡΕΥΝΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΑ Δ.Λ.Π. ΚΑΙ Δ.Π.Χ.Π.....	56
4.1: ΒΑΘΜΟΣ ΑΠΟΔΟΧΗΣ.....	56
4.2: ΠΡΟΣΔΟΚΙΕΣ ΚΑΙ ΑΠΕΙΛΕΣ.....	57

4.3: ΒΑΘΜΟΣ ΕΤΟΙΜΟΤΗΤΑΣ	58
4.4: ΕΠΑΡΚΕΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ.....	59
4.5: ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΕΣ ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΕΣ.....	63
4.6: ΠΛΑΙΣΙΟ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ.....	64
4.7: ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ.....	65
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5: ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΔΥΝΑΜΙΚΟΥ.....	66
5.1: ΑΞΟΝΑΣ 1: ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ.....	66
ΒΗΜΑ 1: Ο σκοπός της ανάλυσης των εκπαιδευτικών αναγκών	66
ΒΗΜΑ 2: Τα πεδία της ανάλυσης των εκπαιδευτικών αναγκών.....	67
ΒΗΜΑ 3: Οι Μέθοδοι της ανάλυσης των εκπαιδευτικών αναγκών.....	67
5.2: ΑΞΟΝΑΣ 2: ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΚΑΙ ΥΛΟΠΟΙΗΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΩΝ	68
ΒΗΜΑ 1: Οι στόχοι της εκπαίδευσης.....	68
ΒΗΜΑ 2: Το περιεχόμενο της εκπαίδευσης.....	68
ΒΗΜΑ 3: Η Διάρκεια της εκπαίδευσης.....	68
ΒΗΜΑ 4: Οι φορείς της εκπαίδευσης.....	69
ΒΗΜΑ 5: Οι Τεχνικές της εκπαίδευσης.....	69
ΒΗΜΑ 6: Υλοποίηση Εκπαιδευτικών Προγραμμάτων	70
5.3: ΑΞΟΝΑΣ 3: ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ.....	71
ΒΗΜΑ 1: Επίπεδα αξιολόγησης.....	72
ΒΗΜΑ 2: Εφαρμογή της αξιολόγησης της εκπαίδευσης.....	72
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6: ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΔΥΝΑΜΙΚΟΥ ΣΤΟΥΣ Ο.Τ.Α. ΣΤΙΣ ΝΕΕΣ ΛΟΓΙΣΤΙΚΕΣ ΑΛΛΑΓΕΣ	73
6.1: ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗΣ ΤΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΩΝ ΑΝΑΓΚΩΝ ΣΕ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΔΥΝΑΜΙΚΟ	73
6.2: Η ΔΙΑΦΟΡΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ	73
6.3: Η ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΩΝ	74
6.4: ΟΙ ΘΕΜΑΤΙΚΕΣ ΕΝΟΤΗΤΕΣ.....	74
6.5: ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ	75
6.6: ΤΟ ΠΟΣΟΣΤΟ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ	75
6.7: ΤΟ ΚΟΣΤΟΣ ΤΩΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΩΝ.....	75
6.8: ΑΔΥΝΑΜΙΕΣ, ΑΠΕΙΛΕΣ, ΕΥΚΑΙΡΙΕΣ, ΚΑΙ ΊΣΧΥΡΑ ΣΗΜΕΙΑ	75
ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΟΙ ΤΡΟΠΟΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΤΩΝ Ο.Τ.Α. ΣΤΙΣ ΝΕΕΣ ΛΟΓΙΣΤΙΚΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ	76
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.....	78
ΒΑΣΙΚΕΣ ΕΝΝΟΙΕΣ	80

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η Λογιστική είναι η επιστήμη, που ασχολείται με τη συστηματική συλλογή και παροχή κοινωνικοοικονομικών πληροφοριών, που προέρχονται από τους οικονομικούς οργανισμούς και είναι απαραίτητες για τη λήψη ορθολογικών αποφάσεων. Αποτελεί σύστημα γνώσεων και ασχολείται με τη συστηματική συλλογή και επεξεργασία αρμονικών αριθμητικών στοιχείων, που χρησιμεύουν για διαπιστώσεις, διερευνήσεις και λήψη αποφάσεων, οι οποίες αφορούν στην οικονομική και κοινωνική ζωή και εφαρμόζεται στους κάθε φύσεως και μορφής Οικονομικούς Οργανισμούς. Οικονομικοί Οργανισμοί είναι το Εμπορικό Κατάστημα, η Βιομηχανία, η Τράπεζα, το Νοσοκομείο, το Ίδρυμα, το Υπουργείο και άλλα πολλά Νομικά Πρόσωπα Ιδιωτικού και Δημόσιου Δικαίου.

Η διεθνοποίηση των αγορών καθιστά επιτακτική την ανάγκη εφαρμογής κοινών λογιστικών προτύπων. Η εφαρμογή ενός ενιαίου λογιστικού συστήματος λειτουργεί ουσιαστικά ως κώδικας επικοινωνίας για τους χρήστες των οικονομικών καταστάσεων, οι οποίοι καλούνται να αξιολογήσουν την απόδοση κάθε επιχείρησης και να λάβουν αποφάσεις. Η διαδικασία της μετάβασης στα Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα, δεν είναι εύκολη και απαιτεί από όλους όσους εμπλέκονται υψηλό βαθμό ενημέρωσης και προετοιμασίας. Η θεσμοθέτηση της εφαρμογής των Δ.Λ.Π. έγινε στην Ελλάδα με το νόμο Ν.2992/2002, σύμφωνα με τον οποίο οι επιχειρήσεις που διαπραγματεύονται μετοχές στο Χρηματιστήριο, υποχρεούνται να συντάσσουν τις οικονομικές τους καταστάσεις εφαρμόζοντας τις αρχές που προβλέπουν τα σχετικά πρότυπα από τη χρήση του 2004 και εφεξής. Επίσης, η ανάγκη ύπαρξης λογιστικών προτύπων είναι σημαντική, για τον Ιδιωτικό και το Δημόσιο Τομέα, τόσο σε εθνικό όσο και σε διεθνές επίπεδο.

Στο σύγχρονο και διαρκώς μεταβαλλόμενο επιχειρηματικό περιβάλλον ταχύτερων οικονομικών, τεχνολογικών, πολιτικών και πολιτισμικών αλλαγών αναγνωρίζεται ότι η μεγιστοποίηση της αποδοτικότητας των επιχειρήσεων του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα θα επέλθει από τη βέλτιστη αξιοποίηση και αποτελεσματική διοίκηση του ανθρώπινου δυναμικού τους.

Τέλος, στο σημερινό λουπόν, ανταγωνιστικό και γεμάτο αλλαγές κόσμο της οικονομίας, η ανάπτυξη των στελεχών δεν σημαίνει να αποκτήσουν γνώσεις και ικανότητες μόνο. Εξίσου αναγκαία είναι η μόρφωση που θα αναπτύξει την προσωπικότητά τους και θα τους δώσει την τεχνογνωσία για επίλυση προβλημάτων, άσκηση εξουσίας και αποτελεσματικότητα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1: ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΓΕΝΙΚΟ ΛΟΓΙΣΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΗ ΛΟΓΙΣΤΙΚΑ ΠΡΟΤΥΠΑ

1.1: ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΓΕΝΙΚΟ ΛΟΓΙΣΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ

Η Λογιστική, όπως αναφέρθηκε και παραπάνω, αποτελεί σύστημα γνώσεων, μέσα στα πλαίσια των οικονομικών, νομικών και κοινωνικών κανόνων, με γενικά παραδεκτές βασικές αρχές και μεθόδους επισημάνσεως, αναλύσεως, καταγραφής ή υπολογισμού, παρακολούθησεως και παρουσιάσεως λογιστικών πληροφοριών.

Ρίχνοντας μια ματιά στο παρελθόν, διακρίνουμε ότι, το πρώτο σχετικό με τη Λογιστική στοιχείο που καταγράφηκε επίσημα, εμφανίζεται το 3000 π.χ. περίπου, στο χάρτη του Χαμουραμί, βασιλιά της Βαβυλώνας και αναφέρεται στην καταμέτρηση των αγαθών που παράγονται και καταναλώνονται. Επίσης, στοιχεία γύρω από τη Λογιστική έχουν αποκαλυφθεί στην Ιουδαία, τη Ν. Αμερική, την Αίγυπτο και σε άλλες χώρες και αναφέρονται βασικά, στη διαχείριση της περιουσίας των κρατών, των ναών και των βασιλιάδων. Στην αρχαία Αθήνα, υπάρχουν ενδείξεις, ότι είχαν θεσπιστεί λογαριασμοί, για να παρακολουθούνται οι διαχειριστές του Δημοσίου Χρήματος. Αργότερα, οι Ρωμαίοι έμποροι χρησιμοποιούσαν ένα βιβλίο Ταμείου, που αποτελούσε βάση για τις φορολογικές τους υποχρεώσεις. Η Λογιστική άρχισε να ακμάζει στις Φλαμανδικές και Ιταλικές πόλεις το 13^ο και 14^ο αιώνα, ως το μέσο παρακολούθησεως των εμπορικών συναλλαγών. Έπειτα, η Λογιστική έγινε αναγκαιότητα εξαιτίας της Βιομηχανικής Επανάστασεως το 19^ο αιώνα, κατά τον οποίο άρχισε να διδάσκεται συστηματικά. Η αλματώδης στη συνέχεια ανάπτυξη των Οικονομικών Οργανισμών, συνέτεινε στην έρευνα σε θέματα Λογιστικής και στην παρακολούθηση με αυτή, όχι μόνο των μετρητών και δοσοληψιών, αλλά και της περιουσίας και των οικονομικών αποτελεσμάτων.

Το 1980 έγινε το τεράστιο άλμα, με την εισαγωγή του θεσμού στην Ελλάδα του Ελληνικού Γενικού Λογιστικού Σχεδίου, που θεσπίστηκε με τα άρθρα 47, 48 και 49 του Ν. 1041/1980 (στις 2/4). Με το Προεδρικό Διάταγμα 1123/1980 (Φ.Ε.Κ. Α' 283/15.12.1980 που κυκλοφόρησε τον Ιούνιο του 1981), το οποίο εκδόθηκε με εξουσιοδότηση του Νόμου 1041/1980 και τροποποιήθηκε με τα Π.Δ. 502/1984 και 186/1986), καθορίστηκε το περιεχόμενο του Ε.Γ.Λ.Σ.

Συγκεκριμένα, η Ελληνική Νομοθεσία βράδυνε αρκετά στην αναγνώριση της Λογιστικής. Θέματά της κάλυπτε στοιχειωδώς ο Εμπορικός Νόμος. Πρόοδος σημειώθηκε με τους Νόμους 602/1915 «περί Συνεταιρισμών» και 2190/1920 «περί Ανώνυμων Εταιριών». Το 1948 για πρώτη φορά καθιερώθηκε με το Ν.Δ. 578/1948 «περί τηρήσεως Λογιστικών Βιβλίων υπό Επιτηδευματιών», το σύστημα τηρήσεως Λογιστικών Βιβλίων, πέρα από τους Συνεταιρισμούς και τις Α.Ε. Την ίδια χρονιά ίσχυσε και ο Α.Ν 810/1948 «περί συγκεντρώσεως φορολογικών στοιχείων». Ο Νόμος 2190/1920 περί Α.Ε. τροποποιήθηκε και συγχρονίστηκε, με το Γ.Λ.Σ., με τα Π.Δ. 409/1986 και 498/1987, το ίδιο και ο Ν. 3190/1955 περί ΕΠΕ με το Π.Δ. 419/1986.

Το Ε.Γ.Λ.Σ. είναι το σημαντικότερο "εργαλείο" της Λογιστικής, διότι η επιχείρηση μπορεί να απεικονίσει την οικονομική της κατάσταση και να παρακολουθεί όλο το φάσμα των συναλλαγών, όχι μόνο μιας κεντρικής μονάδας αλλά και των υποκαταστημάτων της. Το Ε.Γ.Λ.Σ., είναι ένας κατάλογος λογαριασμών υποχρεωτικής ή προαιρετικής τήρησης και λειτουργεί στηριζόμενο σε τρεις βασικές αρχές και αποτελείται από τρεις κατηγορίες, οι οποίες λειτουργούν ανεξάρτητα, χρεώνονται και πιστώνονται μεταξύ τους και δεν είναι δυνατή η συλλειτουργία ή η σύνδεσή τους με λογαριασμούς άλλου λογιστικού κυκλώματος.

1.1.1: ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ

Οι βασικές αρχές στις οποίες θεμελιώνεται η δομή του Ε.Γ.Λ.Σ., είναι τρεις:

- A) **Η αρχή κατ' είδος συγκεντρώσεως και παρακολουθήσεως** στους οικείους λογαριασμούς της Γενικής Λογιστικής των αποθεμάτων, των εξόδων και των εσόδων,
- B) **Η αρχή της καταρτίσεως του λογαριασμού της Γενικής Εκμετάλλευσης** με λογιστικές εγγραφές,
- Γ) **Η αρχή της αυτονομίας** της γενικής λογιστικής, της αναλυτικής λογιστικής εκμεταλλεύσεως και των λογαριασμών τάξεως.

1.1.2: ΟΜΑΔΕΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΩΝ

Το Ελληνικό Γενικό Λογιστικό Σχέδιο, αποτελείται από 10 ομάδες λογαριασμών οι οποίες αναλυτικά είναι οι ακόλουθες:

Ομάδα 1:	Πάγιο Ενεργητικό
Ομάδα 2:	Αποθέματα
Ομάδα 3:	Βραχυπρόθεσμες Απαιτήσεις και Διαθέσιμα
Ομάδα 4:	Καθαρή θέση – Προβλέψεις – Μακροπρόθεσμες Υποχρεώσεις
Ομάδα 5:	Βραχυπρόθεσμες Υποχρεώσεις
Ομάδα 6:	Οργανικά Έξοδα κατά είδος
Ομάδα 7:	Οργανικά Έσοδα κατά είδος
Ομάδα 8:	Λογαριασμοί Αποτελεσμάτων
Ομάδα 9:	Αναλυτικοί λογαριασμοί εκμεταλλεύσεως
Ομάδα 10:	Λογαριασμοί Τάξεως

Οι παραπάνω ομάδες, που αναφέραμε, χωρίζονται σε τρεις κατηγορίες:

- **Γενική Λογιστική (ομάδα 1-8)**, οι ομάδες 1, 2 και 3 αφορούν στο Ενεργητικό, 4 και 5 στο Παθητικό, 6 και 7 τους Λογαριασμούς Εκμεταλλεύσεως και 8 στους Λογαριασμούς Αποτελεσμάτων.
- **Αναλυτική Λογιστική Εκμεταλλεύσεως (ομάδα 9)**, η ομάδα 9, αφορούν στους Λογαριασμούς, που λειτουργούν σε ιδιαίτερο κύκλωμα, χρεώνονται και πιστώνονται μεταξύ τους
- **Λογαριασμοί Τάξεως (ομάδα 0)**, η ομάδα 0, αφορά κι αυτή όπως και η παραπάνω στους Λογαριασμούς, που λειτουργούν σε ιδιαίτερο κύκλωμα.

Κάθε ομάδα αναλύεται από 10 πρωτοβάθμιους λογαριασμούς και διατηρεί το πρώτο ψηφίο της σταθερό, ώστε να υποδηλώνεται σε ποια ομάδα ανήκει ο λογαριασμός. Το δεύτερο ψηφίο της είναι ένας αριθμός από το 1 έως το 9. Ο κάθε πρωτοβάθμιος λογαριασμός αποτελείται από τα 2 ψηφία του πρωτοβάθμιου και 2 δικά του, που χωρίζονται με τελείες π.χ. 10.00 Γήπεδα- Οικόπεδα και αναλύεται έως και σε 100 δευτεροβάθμιους λογαριασμούς. Η κωδικοποίηση ενός δευτεροβάθμιου λογαριασμού γίνεται με τέσσερα ψηφία, τα οποία χωρίζονται μεταξύ τους (ανά δύο) με μία τελεία. Κάθε δευτεροβάθμιος λογαριασμός μπορεί να αναπτύσσεται σε 100, 1.000 ή και 10.000 τριτοβάθμιους λογαριασμούς, αναλόγως με τις ιδιαίτερες ανάγκες κάθε επιχείρησης. Το ίδιο με τους δευτεροβάθμιους ισχύει για τους τριτοβάθμιους, τεταρτοβάθμιους κλπ λογαριασμούς.

Οι κενοί αριθμοί όλων των πρωτοβάθμιων λογαριασμών, καθώς και οι κενοί αριθμοί των δευτεροβάθμιων, που τελειώνουν από το 00-89, μπορούν να συμπληρώνονται μόνο από το Εθνικό Συμβούλιο Λογιστικής (Ε.ΣΥ.Λ.).

1.2: ΔΙΕΘΝΗ ΛΟΓΙΣΤΙΚΑ ΠΡΟΤΥΠΑ

Τα Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα είναι πλέον το κύριο αποδεκτό μέσο έκφρασης της λογιστικής επιστήμης και αποτελούν μία κωδικοποιημένη μορφή λογιστικών αρχών και κανόνων, που θα πρέπει να εφαρμόζονται για τη σύνταξη των οικονομικών καταστάσεων.

Το Μάρτιο του 2001 αποφασίστηκε, ότι όλα τα Πρότυπα, που θα εκδίδονται πλέον από την Επιτροπή Διεθνών Λογιστικών Προτύπων, θα ονομάζονται Διεθνή Πρότυπα Χρηματοοικονομικής Πληροφόρησης (Δ.Π.Χ.Π.).

Αντίθετα, όσα έχουν εκδοθεί από την Επιτροπή Διεθνών Λογιστικών Προτύπων από το έτος 1973 ως το έτος 2001, ονομάζονται Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα.

1.2.1: ΚΥΡΙΑ ΟΡΓΑΝΑ ΚΑΤΑΡΤΙΣΗΣ

Τα βασικότερα όργανα κατάρτισης λογιστικών προτύπων σε διεθνές επίπεδο είναι: α) Η Επιτροπή Διεθνών Λογιστικών Προτύπων (International Accounting Standards Committee), β) το Σώμα Διεθνών Λογιστικών Προτύπων (International Accounting Standards Board), γ) η

Συμβουλευτική Επιτροπή Προτύπων (Standards Advisory Council), δ) η Επιτροπή Διεργητικών Διεθνών Προτύπων Χρηματοοικονομικής Πληροφόρησης (International Financial Reporting Internations Committee) και ε) η Ευρωπαϊκή Ένωση.

1.2.1.1: Η Επιτροπή Διεθνών Λογιστικών Προτύπων

Η Επιτροπή αποτελείται από δεκαεννιά (19) Μέλη, τα οποία προέχονται από διαφορετικές χώρες και έχει το σημαντικότερο ρόλο, διότι έχει την κύρια ευθύνη για ότι αφορά στην έκδοση των λογιστικών προτύπων.

Η Επιτροπή συστάθηκε το έτος 1973 (συγκεκριμένα στις 29 Ιουνίου), κατόπιν συμφωνίας των Λογιστικών Σωμάτων της Αυστραλίας, της Γαλλίας, του Καναδά, του Μεξικού, της Ολλανδίας, της Ιρλανδίας, των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής και της Αγγλίας, ενώ μέχρι σήμερα έχει αυξηθεί ο αριθμός των μελών, από διάφορες χώρες, που συμμετέχουν σ' αυτή. Η αρχική αυτή συμφωνία, το Μάρτιο του 2002, προχώρησε σε αναδιοργάνωση του τρόπου λειτουργίας της, λαμβάνοντας υπόψη τις προτάσεις μελέτης με τίτλο: "Προτάσεις για τη δόμηση της Επιτροπής Δ.Λ.Π. στο μέλλον". Το αποτέλεσμα της αναδιοργάνωσης ήταν να συσταθεί η Επιτροπή αυτή ως μη κερδοσκοπικός οργανισμός, με έδρα την πολιτεία του Delaware των ΗΠΑ. Επίσης, αποτελεί τη μητρική εταιρεία του Σώματος Διεθνών Λογιστικών Προτύπων, με έδρα το Λονδίνο, της ανεξάρτητης αρχής, η οποία έχει την ευθύνη κατάρτισης και έκδοσης των Λογιστικών Προτύπων.

Με βάση το νέο οργανόγραμμα η Επιτροπή έχει την ακόλουθη δομή:

1.2.1.2: Σώμα Διεθνών Λογιστικών Προτύπων

Το Σώμα Διεθνών Λογιστικών Προτύπων αποτελείται από δεκατέσσερα Μέλη (δώδεκα μέλη πλήρους απασχόλησης και δύο μέλη μερικής απασχόλησης) και επιλέγονται¹ από την Επιτροπή Διεθνών Λογιστικών Προτύπων. Οι βασικές αρμοδιότητες που έχει είναι η ανάπτυξη και η έκδοση των Δ.Π.Χ.Π. καθώς και προσχεδίων Προτύπων. Πριν από την έκδοση κάθε Προτύπου, η Επιτροπή θα πρέπει να δημοσιεύει ένα προσχέδιο του Προτύπου, το οποίο και θα τίθεται στη διάθεση των ενδιαφερομένων για σχόλια.

1.2.1.3: Συμβουλευτική Επιτροπή Προτύπων

Τα μέλη της είναι σε αριθμό περίπου τριάντα ή και παραπάνω και προέχονται από διαφορετικές γεωγραφικές περιοχές και διαφορετικούς επαγγελματικούς χώρους και διορίζονται για χρονικό διάστημα τριών ετών.

Για την επίτευξη των σκοπών της προβλέπονται ανά έτος τρεις τακτικές δημόσιες συνεδριάσεις με το Σώμα Διεθνών Λογιστικών Προτύπων (Σ.Δ.Λ.Π.), οι οποίες έχουν ως σκοπό:

- α) την παροχή συμβουλών προς το Σ.Δ.Λ.Π, σχετικά με τα τρέχοντα έργα, και
- β) την πληροφόρηση του Σ.Δ.Λ.Π, για τις επιπτώσεις των προτεινόμενων Προτύπων στους χρήστες αυτών.

1.2.1.4: Επιτροπή Διερμηνειών Διεθνών Προτύπων Χρηματοοικονομικής Πληροφόρησης

Αποτελείται περίπου από δώδεκα (12) μέλη, τα οποία διορίζονται από τους επιτρόπους και για το χρονικό διάστημα των τριών (3) ετών. Η βασική αρμοδιότητά της είναι η ερμηνεία των προτύπων και η έγκαιρη παροχή οδηγιών, σχετικά με θέματα που δεν αναλύονται

¹ Κριτήρια επιλογής είναι η δημιουργία μιας ομάδας, που θα συνδυάζει την εμπειρία σε θέματα διεθνών αγορών και επιχειρήσεων και την ευρύτερη γνώση των συνθηκών που επικρατούν στις αγορές, με σκοπό τη συνεισφορά στην ανάπτυξη παγκόσμιων Λογιστικών Προτύπων υψηλής ποιότητας.

επαρκώς στα εκδοθέντα Πρότυπα (Δ.Λ.Π. ή Δ.Π.Χ.Π.). Τέλος, αξίζει να σημειωθεί ότι η επιτροπή συνεδριάζει κάθε δεύτερο μήνα και δημόσια.

1.2.2: ΤΑ ΙΣΧΥΟΝΤΑ ΠΡΟΤΥΠΑ

Στην τελευταία έκδοση της αρμόδιας επιτροπής, τα Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα που έχουν εκδοθεί, αριθμούνται από το Δ.Λ.Π. 1 μέχρι και το Δ.Λ.Π. 41. Από αυτά, συγκεκριμένα τα Δ.Λ.Π. Νο 3, 4, 5, 6, 9, 13, 15, 22, 25 και 35 έχουν καταργηθεί και αυτά που ισχύουν σήμερα μαζί με την αντίστοιχη αγγλική ορολογία, είναι:

1. Παρουσίαση Οικονομικών Καταστάσεων - Presentation of Financial Statements
2. Αποθέματα - Inventories
3. Ενοποιημένες Οικονομικές Καταστάσεις - **Καταργήθηκε**
4. Λογιστική αποσβέσεων- **Καταργήθηκε**
5. Πληροφορίες που πρέπει να γνωστοποιούνται με τις οικονομικές καταστάσεις – **Καταργήθηκε**
6. Λογιστική αντιμετώπιση των μεταβολών των τιμών –**Καταργήθηκε**
7. Καταστάσεις Ταμειακών Ροών – Cash Flow Statements
8. Λογιστικές Πολιτικές, αλλαγές στις Λογιστικές εκτιμήσεις και λάθη – Accounting Policies, Changes in Accounting Estimates and Errors
9. Δαπάνες έρευνας και ανάπτυξης –**Καταργήθηκε**
10. Γεγονότα μετά την ημερομηνία του Ισολογισμού – Events After the Balance Sheet Date
11. Κατασκευαστικές Συμβάσεις – Construction Contracts
12. Φόροι Εισοδήματος – Income Taxes
13. Εμφάνιση του Κυκλοφορούντος Ενεργητικού και των βραχυπρόθεσμων υποχρεώσεων – **Καταργήθηκε**
14. Οικονομικές Πληροφορίες κατά τομέα – Segment Reporting

15. Πληροφορίες που Φανερόνουν τις επιδράσεις από τις μεταβολές των τιμών - **Καταργήθηκε**
16. Ενσώματα Πάγια – Property, Plant and Equipment
17. Μισθώσεις – Leases
18. Έσοδα – Revenue
19. Παροχές σε εργαζόμενους – Employee Benefits
20. Λογιστική των κρατικών επιχορηγήσεων και γνωστοποίησης της κρατικής υποστήριξης – Accounting for Government Grants and Disclosure of Government Assistance
21. Οι επιδράσεις των μεταβολών στις τιμές συναλλάγματος – The Effects of Changes in Foreign Exchange Rates
22. Ενοποιήσεις Επιχειρήσεων - **Καταργήθηκε**
23. Κόστος Δανεισμού – Borrowing Costs
24. Γνωστοποιήσεις συνδεδεμένων μερών – Related Party Disclosures
25. Λογιστική Επενδύσεων – **Καταργήθηκε**
26. Λογιστική πληροφόρηση προγραμμάτων παροχών αποχώρησης από την υπηρεσία – Accounting for Government Grants and Disclosure of Government
27. Ενοποιημένες και ατομικές οικονομικές καταστάσεις – Consolidated and Separate Financial Statements
28. Επενδύσεις σε συγγενείς επιχειρήσεις – Investments in Associates
29. Παρουσίαση Οικονομικών Στοιχείων σε Υπερπληθωριστικές οικονομίες – Financial Reporting in Hyperinflationary Economies
30. Γνωστοποιήσεις στις Οικονομικές Καταστάσεις Τραπεζών και όμοιων Χρηματοοικονομικών Ιδρυμάτων – Disclosures in the Financial Statements at Banks and Similar Financial Institution
31. Επενδύσεις σε κοινοπραξίες – Interests in Joint Ventures
32. Χρηματοοικονομικά μέσα: Γνωστοποίηση και παρουσίαση – Financial Instruments: Disclosure and Presentation
33. Κέρδη ανά μετοχή – Earnings per Share

34. Ενδιάμεσες οικονομικές καταστάσεις – Interim Financial Reporting
35. Διακοπτόμενες Εκμεταλλεύσεις - **Καταργήθηκε**
36. Μείωση της Αξίας Στοιχείων του Ενεργητικού – Impairment of Assets
37. Προβλέψεις, Ενδεχόμενες Υποχρεώσεις και Ενδεχόμενες Απαιτήσεις – Provisions, Contingent Liabilities and Contingent Assets
38. Άυλα Στοιχεία του Ενεργητικού – Intangible Assets
39. Χρηματοπιστωτικά Μέσα: Καταχώρηση και Αποτίμηση - Financial Instruments: Recognition and Measurement
40. Επενδύσεις σε Ακίνητα – Investment Property
41. Γεωργία – Agriculture

Επίσης, υπάρχουν και τα Διεθνή Πρότυπα Χρηματοοικονομικής Πληροφόρησης, τα οποία εκδόθηκαν και από το Μάρτιο του 2002 και μπορούν να θεωρηθούν σαν αναθεωρήσεις των Διεθνών Λογιστικών Προτύπων, τα οποία παρουσιάζονται στη συνέχεια μαζί με την αγγλική ορολογία:

1. Πρώτη Εφαρμογή των Διεθνών Προτύπων Χρηματοοικονομικής Πληροφόρησης – First-Time Adoption of International Financial Reporting Standards
2. Πληρωμές Βασιζόμενες σε Συμμετοχικούς Τίτλους – Share-based Payment
3. Ενοποιήσεις Επιχειρήσεων – Business Combinations
4. Ασφαλιστικές Συμβάσεις – Insurance Contracts
5. Πάγια Στοιχεία του Ενεργητικού Κατεχόμενα προς Πώληση και Διακοπείσες Δραστηριότητες – Non-current Assets Held for Sale and Discontinued Operations
6. Έρευνα και Αξιολόγηση Ορυκτών Πόρων – Exploration for Evaluation of Mineral Resources
7. Χρηματοοικονομικά Μέσα: Γνωστοποιήσεις – Financial Instruments: Disclosures

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2: ΟΙ ΟΜΟΙΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΤΩΝ ΔΙΕΘΝΩΝ ΛΟΓΙΣΤΙΚΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΛΟΓΙΣΤΙΚΩΝ ΑΡΧΩΝ

Η μετάβαση στα Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα δημιούργησε εκτός από πολλές ευκαιρίες και πολλές απειλές στις επιχειρήσεις που τα υιοθέτησαν ή πρόκειται να τα υιοθετήσουν. Το Κεφάλαιο 2 της παρούσας εργασίας αναφέρεται στις ομοιότητες και στις διαφορές που παρουσιάζονται μεταξύ των Διεθνών Λογιστικών Προτύπων (Δ.Λ.Π.) και του Ελληνικού Γενικού Λογιστικού Σχεδίου (Ε.Γ.Λ.Σ.) και γενικά των ελληνικών λογιστικών αρχών, δημιουργώντας, με αυτό τον τρόπο, μία εικόνα για το τι συμβαίνει σήμερα και τι πρόκειται να συμβεί στο μέλλον. Αναλυτικά οι κυριότερες ομοιότητες και διαφορές είναι:

2.1: Δ.Λ.Π. 1: ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ

Το Διεθνές Λογιστικό Πρότυπο 1, εφαρμόζεται στις οικονομικές καταστάσεις γενικού σκοπού και όχι σε ενδιάμεσες οικονομικές καταστάσεις συνοπτικού τύπου. Σκοπό έχει να εξασφαλίζεται η συγκρισιμότητα τόσο με τις οικονομικές καταστάσεις προηγούμενων χρήσεων, όσο και με τις οικονομικές καταστάσεις άλλων επιχειρήσεων. Τα στοιχεία που συνθέτουν τις Οικονομικές Καταστάσεις, είναι:

- i. Ισολογισμός
- ii. Κατάσταση Αποτελεσμάτων Χρήσης
- iii. Κατάσταση Μεταβολών των Ιδίων Κεφαλαίων
- iv. Κατάσταση Ταμειακών Ροών και
- v. Επεξηγηματικές Σημειώσεις, που συνοδεύουν τις οικονομικές καταστάσεις.

Τέλος, την ευθύνη για τη σύνταξη των οικονομικών καταστάσεων, την έχει το Διοικητικό Συμβούλιο της επιχείρησης ή άλλο πρόσωπο που διοικεί την επιχείρηση.

Ενώ, το **Ελληνικό Δίκαιο**, συγκεκριμένα το άρθρο 42α του κώδικα Ν. 2190/1920, που ορίζει τα περί οικονομικών καταστάσεων σε ότι αφορά μεμονωμένες επιχειρήσεις και το άρθρο 100, αντίστοιχα ορίζει τα περί ενοποιημένων οικονομικών καταστάσεων. Τα στοιχεία που συνθέτουν τις Οικονομικές Καταστάσεις, είναι:

- i. Ισολογισμός
- ii. Λογαριασμός Αποτελεσμάτων Χρήσης
- iii. Πίνακας Διαθέσεως Αποτελεσμάτων και
- iv. Προσάρτημα

Οι κυριότερες διαφορές και ομοιότητες του Δ.Λ.Π. 1 με το Ε.Γ.Λ.Σ., είναι:

A) Το **Δ.Λ.Π.** επιβάλλει «Κατάσταση Αποτελεσμάτων Χρήσης», ενώ το **Ε.Γ.Λ.Σ.** επιβάλλει «Πίνακα Διάθεσης Αποτελεσμάτων». Η Κατάσταση Αποτελεσμάτων Χρήσης, αποτελεί σημαντική πηγή πληροφόρησης για τους χρήστες των οικονομικών καταστάσεων και μέσω αυτής αντλούν σημαντικές πληροφορίες κυρίως για την απόδοση της επιχείρησης. Συγκεκριμένα, εμφανίζει τα έσοδα και τα έξοδα που προσδιορίζουν το αποτέλεσμα της χρήσης.

B) Το **Πρότυπο** επιβάλλει «Κατάσταση Μεταβολών Ιδίων Κεφαλαίων», ενώ το **ΕΓΛΣ** δεν επιβάλλει. Η κατάσταση αυτή, πρέπει να παρουσιάζει: **i)** το καθαρό κέρδος ή τη ζημιά της χρήσης, **ii)** κάθε έσοδο και έξοδο, όπως και κάθε κέρδος ή ζημιά καταχωρείται κατευθείαν στα ίδια κεφάλαια, **iii)** τη σωρευτική επίδραση των μεταβολών στις λογιστικές μεθόδους και των διορθώσεων βασικών λαθών, που αντιμετωπίστηκαν σύμφωνα με το ΔΛΠ8. **iv)** Οι μεταφορές κεφαλαίων από και προς τους ιδιοκτήτες και διανομές μερισμάτων, **v)** το υπόλοιπο του σωρευμένου κέρδους ή ζημίας στην αρχή της χρήσης και κατά την ημερομηνία Ισολογισμού, καθώς και την κίνηση της χρήσεως, **vi)** Συμφωνία μεταξύ της λογιστικής αξίας ενάρξεως και τέλους χρήσεως για κάθε κατηγορία κεφαλαίου και αποθεματικού, γνωστοποιώντας ξεχωριστά κάθε μεταβολή.

Τα στοιχεία **(iv)** μέχρι **(vi)** είναι δυνατόν να μην παρουσιάζονται στην κατάσταση μεταβολών των ιδίων κεφαλαίων αλλά στο προσάρτημα των οικονομικών καταστάσεων.

Γ) Το **Πρότυπο** επιβάλλει την κατάρτιση της σημαντικότερης οικονομικής κατάστασης, την «Κατάσταση Ταμειακών Ροών», ενώ ο Ν. 2190/1920 δεν την επιβάλλει. Η Κατάσταση Ταμειακών Ροών παρέχει στους χρήστες των οικονομικών καταστάσεων, πληροφορίες σχετικά με τη δυνατότητα της επιχείρησης να δημιουργεί ταμειακά ισοδύναμα, καθώς και τις ανάγκες της επιχείρησης να χρησιμοποιεί τις δημιουργούμενες ροές. Επίσης, το Δ.Λ.Π. 7 είναι αυτό που θέτει τις ρυθμίσεις για την παρουσίαση της καταστάσεως ταμειακών ροών και των σχετικών γνωστοποιήσεων.

Δ) Δεν υπάρχουν πλέον αξιόλογες διαφορές σε ότι αφορά τις «Βασικές Λογιστικές Αργές», με τις οποίες γίνεται η σύνταξη των οικονομικών καταστάσεων. Οι «γενικές αργές» του Ν. 2190 είναι στην ουσία ίδιες με αυτές των Δ.Λ.Π..

Ε) Σύμφωνα με το **Πρότυπο**, το «προσάρτημα» των οικονομικών καταστάσεων πρέπει να περιλαμβάνει: i) Παρουσίαση πληροφοριών για τις βάσεις κατάρτισεως των οικονομικών καταστάσεων και για τις συγκεκριμένες λογιστικές μεθόδους, που επελέγησαν για σημαντικές συναλλαγές και γεγονότα, ii) Γνωστοποίηση των πληροφοριών, που απαιτούνται από τα Δ.Λ.Π., οι οποίες δεν παρουσιάζονται αλλού στις οικονομικές καταστάσεις, iii) Παροχή πρόσθετων πληροφοριών, που είναι αναγκαίες για μια ακριβοδίκαιη παρουσίαση, iv) Παρουσίαση των μεθόδων αποτίμησης που χρησιμοποιήθηκαν, v) Γνωστοποίηση οποιουδήποτε ειδικότερου λογιστικού χειρισμού, που κρίνεται απαραίτητη για την ορθή κατανόηση των οικονομικών καταστάσεων.

Κάθε στοιχείο των οικονομικών καταστάσεων πρέπει να παραπέμπει σε τυχόν σχετική πληροφορία του προσαρτήματος. Οι πληροφορίες που περιλαμβάνονται στο «Προσάρτημα» καθορίζονται από τις διατάξεις του Ν. 2190/1920 (κυρίως του άρθρου 43α) και υπολείπονται των όσων προβλέπει το παρόν Πρότυπο και γενικά όλα τα Δ.Λ.Π., σε βαθμό που η πληροφόρηση των χρηστών κρίνεται ανεπαρκής.

Τέλος, υπήρξαν κάποιες τροποποιήσεις σύμφωνα με το Δ.Λ.Π. 1 και έχουν υποχρεωτική ημερομηνία εφαρμογής την 1^η Ιανουαρίου του 2007. Ο σκοπός των τροποποιήσεων είναι η παροχή πρόσθετων πληροφοριών στους χρήστες των οικονομικών καταστάσεων, σχετικά με τον τρόπο που η επιχείρηση διαχειρίζεται τα κεφάλαια της. Το ύψος, η διάρθρωση και ο τρόπος διαχείρισης των κεφαλαίων μιας επιχείρησης μπορεί να οδηγήσουν σε συμπεράσματα σχετικά με τους κινδύνους που τη διέπουν και τον τρόπο αντιμετώπισης τυχόν αναπάντεχων γεγονότων.

2.2: Δ.Λ.Π. 2: ΑΠΟΘΕΜΑΤΑ

Το Δ.Λ.Π. 2 αρχίζει να ισχύει για τις οικονομικές καταστάσεις που καλύπτουν τις περιόδους που αρχίζουν την ή μετά την 1^η Ιανουαρίου 2005, παρέχει κατευθύνσεις για τον τρόπο προσδιορισμού του κόστους, την εν συνεχεία αναγνώρισή του ως έξοδο στα αποτελέσματα της χρήσης, καθώς και την πιθανή αποτίμηση των αποθεμάτων στην καθαρή ρευστοποιήσιμη αξία τους και εφαρμόζεται για το λογιστικό χειρισμό όλων των κατηγοριών αποθεμάτων, εκτός από τα αποθέματα που αφορούν:

- Εργασίες σε εξέλιξη, που προκύπτουν από συμβάσεις κατασκευής έργων (Δ.Λ.Π. 11).
- Χρηματοοικονομικά Μέσα (Δ.Λ.Π. 39).
- Βιολογικά στοιχεία του ενεργητικού, που σχετίζονται με γεωργικές δραστηριότητες και τη γεωργική παραγωγή (Δ.Λ.Π. 41).

Συγκρίνοντας το, με τις διατάξεις που ισχύουν στη χώρα μας και πιο συγκεκριμένα τα ΕΓΛΣ, Ν. 2190/1920, Κ.Β.Σ., διακρίνουμε τις εξής ομοιότητες και διαφορές:

Α) Όσον αφορά την «έννοια των αποθεμάτων», η οποία, όπως αναφέρεται στο Δ.Λ.Π., συμπίπτει με αυτήν των ελληνικών προτύπων.

Β) Ως προς τα «στοιχεία του κόστους των αποθεμάτων», σύμφωνα με το Πρότυπο, το κόστος κτήσης των αποθεμάτων πρέπει να περιλαμβάνει όλες τις δαπάνες αγοράς, το κόστος μετατροπής και τις άλλες δαπάνες, που πραγματοποιήθηκαν, για να φτάσουν τα αποθέματα στην παρούσα θέση και κατάσταση. Αναφέρονται πιο αναλυτικά στα Δ.Λ.Π. 23 «κόστος δανεισμού» και Δ.Λ.Π. 21 «οι επιδράσεις των μεταβολών στις τιμές συναλλάγματος». Αντίθετα, οι ελληνικές διατάξεις δε συνιστούν κάτι συγκεκριμένο σχετικά με το κόστος των αποθεμάτων.

Γ) Ως προς την «κοστολόγηση και τις μεθόδους προσδιορισμού του κόστους κτήσης των αποθεμάτων», όπου λαμβάνοντας υπόψη τα όσα γράφονται για το Πρότυπο, δε διαφέρουν πολύ με τα όσα ορίζει το Ε.Γ.Λ.Σ. και γενικά με τα ελληνικά δεδομένα.

Διαπιστώνεται όμως, η εξής διαφορά: Κατά το Δ.Λ.Π., το κόστος των αποθεμάτων προσδιορίζεται, με βάση: τις μεθόδους FIFO ή μέσου σταθμικού κόστους, εκτός των αποθεμάτων, που δεν αντικαθίστανται με μία κανονική ροή ή που παράγονται και

διαχωρίζονται για ειδικούς σκοπούς, στα οποία χρησιμοποιείται η μέθοδος του εξατομικευμένου κόστους. Εναλλακτικά επιτρέπεται και η χρησιμοποίηση της μεθόδου LIFO. Όταν το κόστος των αποθεμάτων προσδιορίζεται με τη χρήση της μεθόδου LIFO, οι οικονομικές καταστάσεις θα πρέπει να εμφανίζουν τη χαμηλότερη αξία των αποθεμάτων μεταξύ της καθαρής ρευστοποιήσιμης αξίας και του κόστους, με βάση τις μεθόδους FIFO, μέσου σταθμικού ή τρέχοντος κόστους.

Αντίθετα, με βάση το ελληνικό δίκαιο, υπάρχουν διάφοροι επιτρεπτοί τρόποι για τον υπολογισμό του μέσου κόστους των αποθεμάτων όπως: α) η μέθοδος του μέσου σταθμικού κόστους, β) LIFO, γ) FIFO, δ) μέθοδος του βασικού αποθέματος, ε) η μέθοδος του εξατομικευμένου κόστους και στ) η μέθοδος του πρότυπου κόστους. Επίσης, η μέθοδος η οποία επιλέγεται, θα πρέπει να ακολουθείται πάγια και αλλαγή της επιτρέπεται μόνο αν υπάρχει μεταβολή συνθηκών ή άλλος σοβαρός λόγος.

Δ) Ως προς την «αποτίμηση των αποθεμάτων», σύμφωνα με το Δ.Λ.Π., σε περίπτωση υποτίμησης των αποθεμάτων στην καθαρή ρευστοποιήσιμη αξία τους, η ζημία που προκύπτει θα πρέπει να καταχωρείται στα έξοδα της χρήσεως την οποία αφορά. Σε περίπτωση ανάκτησης της υποτίμησης σε μεταγενέστερες περιόδους το κέρδος, που προκύπτει θα πρέπει να καταχωρείται στα αποτελέσματα χρήσης κατά την οποία προέκυψε και σε περιπτώσεις κατά είδος τιμών, δε θέτει τις τρέχουσες τιμές, αλλά συγκρίνει μόνο την τιμή κτήσης με την καθαρή αξία ρευστοποίησης.

Ενώ, κατά τα ελληνικά δεδομένα, η αποτίμηση των αποθεμάτων γίνεται στην κατά είδος χαμηλότερη τιμή μεταξύ κτήσης και τρέχουσας και μόνο αν η τρέχουσα είναι μεγαλύτερη από την καθαρή αξία ρευστοποίησης, η αποτίμηση γίνεται στη χαμηλότερη αυτή αξία. Δηλαδή, στις περιπτώσεις, που η τρέχουσα τιμή, είναι χαμηλότερη της τιμής κτήσης, ενώ η αξία ρευστοποίησης υπερκαλύπτει την τιμή κτήσης, κατά το Πρότυπο η αποτίμηση πρέπει να γίνεται στο κόστος κτήσης, ενώ κατά το ελληνικά δεδομένα στην τρέχουσα τιμή.

2.3: Δ.Λ.Π. 7: ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΑΜΕΙΑΚΩΝ ΡΟΩΝ

Το Δ.Λ.Π. 7 έχει ως σκοπό να παρέχει πληροφορίες σχετικά με τις ιστορικές μεταβολές στα ταμειακά διαθέσιμα και τα ταμειακά ισοδύναμα μιας επιχείρησης, μέσω της Κατάστασης Ταμειακών Ροών.

Το **Πρότυπο**, απεικονίζει τις ταμειακές ροές κατά τη διάρκεια της χρήσεως ταξινομημένες σε τρεις κατηγορίες:

1. Ταμειακές Ροές από Λειτουργικές δραστηριότητες, είναι οι κύριες δραστηριότητες δημιουργίας εσόδων της επιχείρησης και μπορούν να εμφανιστούν είτε με την "άμεση μέθοδο"², ή με την "έμμεση μέθοδο"³.
2. Ταμειακές Ροές από Επενδυτικές δραστηριότητες, είναι η απόκτηση και η διάθεση μακροπρόθεσμων περιουσιακών στοιχείων του ενεργητικού και άλλων επενδύσεων, που δεν συμπεριλαμβάνονται στα ταμειακά ισοδύναμα.
3. Ταμειακές Ροές από Χρηματοοικονομικές δραστηριότητες, είναι οι δραστηριότητες, που καταλήγουν σε μεταβολές στο μέγεθος και στη συγκρότηση των ιδίων κεφαλαίων και του δανεισμού της επιχείρησης.

Ενώ, σύμφωνα με το **Ε.Γ.Λ.Σ.** και συγκεκριμένα με την απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου της Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς (5/204/14.11.2000), υποχρεούνται στην κατάρτιση κατάστασης ταμειακών ροών και παρουσιάζει τις ταμειακές ροές ταξινομημένες κατά λειτουργικές, επενδυτικές και χρηματοδοτικές δραστηριότητες και εμφανίζονται με βάση την έμμεση μέθοδο, ενώ δεν προβλέπεται η χρησιμοποίηση της άμεσης μεθόδου.

2.4: Δ.Λ.Π. 8: ΛΟΓΙΣΤΙΚΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ, ΑΛΛΑΓΕΣ ΣΤΙΣ ΛΟΓΙΣΤΙΚΕΣ ΕΚΤΙΜΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΛΑΘΗ

Στην ενότητα αυτή, δίνεται ιδιαίτερη έμφαση στη θεωρητική και πρακτική προσέγγιση εννοιών των Λογιστικών Πολιτικών και Λογιστικών εκτιμήσεων καθώς και των επιπτώσεων που έχουν οι μεταβολές αυτών από χρήση σε χρήση. Λογιστικά λάθη στη σύνταξη των οικονομικών καταστάσεων μίας ή περισσότερων χρήσεων είναι πιθανό να συμβούν στην τρέχουσα χρήση. Τα λάθη στις οικονομικές καταστάσεις μπορεί να οφείλονται σε διάφορους παράγοντες⁴. Τη λογιστική αντιμετώπιση αυτών των περιπτώσεων καθορίζει το Δ.Λ.Π..

² εμφανίζονται οι ακαθόριστες πληρωμές (π.χ. προς προμηθευτές κλπ) και εισπράξεις (πχ. από πελάτες κλπ).

³ το κέρδος ή η ζημία της περιόδου αναμορφώνεται με βάση τις επιδράσεις των συναλλαγών μη ταμειακής φύσεως, των δεδουλευμένων εισπράξεων ή πληρωμών, καθώς και στοιχείων εξόδων ή εσόδων, που συνδέονται με επενδυτικές ή χρηματοοικονομικές δραστηριότητες.

⁴ όπως: σε αριθμητικά σφάλματα, στην κακή εφαρμογή των λογιστικών πολιτικών, στην κακή ερμηνεία των οικονομικών γεγονότων, σε απροσεξία, σε απάτη κ.α.

Το Δ.Λ.Π. αναθεωρήθηκε την 31^η Μαρτίου 2004 και εφαρμόζεται στην αναθεωρημένη του μορφή για τις οικονομικές καταστάσεις που ξεκινούν την ή μετά την 1^η Ιανουαρίου 2005. Οι λόγοι που οδήγησαν στην αλλαγή του Προτύπου ήταν από τη μία, η μείωση και η εξάλειψη των εναλλακτικών χειρισμών, πλεονασμάτων και συγκρούσεων μεταξύ των Προτύπων και από την άλλη, η αντιμετώπιση των προβλημάτων σύγκλισης με τα Δ.Π.Χ.Π. και το αναθεωρημένο Πρότυπο καταργεί τη λογική της διάκρισης μεταξύ του βασικού λάθους και άλλων ουσιωδών λαθών και αναφέρεται πλέον σε λάθη προηγούμενων χρήσεων.

Επίσης, σύμφωνα με το **Πρότυπο**, αλλαγές στις Λογιστικές Πολιτικές επιτρέπεται μόνο όταν: i) απαιτείται από το νόμο, ii) από όργανο αλλαγής θέσπισης Λογιστικών Προτύπων, iii) πρέπει να αποδοθεί ορθότερα κάποια συναλλαγή και πράξη.⁵ Και απαιτείται γνωστοποίηση στις Σημειώσεις.

Ενώ, σύμφωνα με το **Ε.Γ.Λ.Σ.**, δεν υπάρχει συγκεκριμένη διάταξη και οι επιδράσεις από την αλλαγή σε λογιστικές αρχές, γίνονται στη χρήση που συμβαίνουν και απαιτείται γνωστοποίηση με σημείωση επί του Ισολογισμού ή στο Προσάρτημα.

2.5: Δ.Λ.Π. 10: ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΥ

Το Πρότυπο έχει ως σκοπό να καθορίζει τις πληροφορίες που θα πρέπει να περιλαμβάνονται στις Επεξηγηματικές Σημειώσεις, που συνοδεύουν τις οικονομικές καταστάσεις των επιχειρήσεων, σχετικά με την ημερομηνία που οι οικονομικές καταστάσεις εκδόθηκαν, καθώς και τα γεγονότα που συνέβησαν μετά την ημερομηνία αυτή.

Γεγονότα μετά την ημερομηνία Ισολογισμού είναι εκείνα τα γεγονότα, ευνοϊκά ή δυσμενή, τα οποία λαμβάνουν χώρα στο χρονικό διάστημα που μεσολαβεί από την ημερομηνία του Ισολογισμού, έως και την ημερομηνία κατά την οποία εγκρίνονται για έκδοση οι οικονομικές καταστάσεις. Τα γεγονότα αυτά διακρίνονται σε δύο κατηγορίες: i) Διορθωτικά, τα οποία είναι ενδεικτικά των συνθηκών που υπήρχαν κατά την ημερομηνία του Ισολογισμού και ii) Μη Διορθωτικά, τα οποία είναι ενδεικτικά των συνθηκών που προέκυψαν μετά την ημερομηνία του Ισολογισμού.

⁵ Παράδειγμα αλλαγής λογιστικής πολιτικής, είναι η αλλαγή της χρησιμοποιούμενης αποτίμησης των αποθεμάτων από FIFO σε Μέσο Σταθμικό.

Επίσης, το Πρότυπο καθορίζει το λογιστικό χειρισμό, καθώς και τις πληροφορίες που θα πρέπει να παρέχει μία επιχείρηση ως προς τη διανομή των μερισμάτων. Σύμφωνα με το Δ.Λ.Π., τα μερίσματα δεν πρέπει να αναγνωρίζονται ως υποχρέωση, ούτε στην περίπτωση που ανακοινώνονται⁶ μετά την ημερομηνία του Ισολογισμού, αλλά πριν από την έκδοση των οικονομικών καταστάσεων. Σε αυτή την περίπτωση, τα μερίσματα δεν ικανοποιούν τις προϋποθέσεις του Δ.Λ.Π. 37, για να αναγνωριστούν ως μία παρούσα υποχρέωση, αλλά γνωστοποιούνται στις Επεξηγηματικές Σημειώσεις, που συνοδεύουν τις οικονομικές καταστάσεις της επιχείρησης.

Ενώ, με βάση την ελληνική νομοθεσία, το Διοικητικό Συμβούλιο μίας επιχείρησης προτείνει προς έγκριση στην ετήσια Γενική Συνέλευση των μετοχών, το μερίσμα από τα κέρδη της χρήσης για την οποία συντάσσονται οι οικονομικές καταστάσεις, σε συνεδρίασή του μετά την ημερομηνία του Ισολογισμού, τότε το ποσό του μερίσματος δε θα πρέπει να περιλαμβάνεται στις υποχρεώσεις της επιχείρησης. Τέλος, η αναγνώριση του μερίσματος ως υποχρέωση αναγνωρίζεται, χωρίς να χρειάζεται να εγκριθούν οι οικονομικές καταστάσεις.

2.6: Δ.Λ.Π. 11: ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ

Το Πρότυπο σκοπό έχει να καθορίσει το λογιστικό χειρισμό εσόδων και εξόδων στις συμβάσεις κατασκευής έργων, οι οποίες ορίζονται με χρονικό ορίζοντα που υπερβαίνει το έτος (αρχίζουν και τελειώνουν σε διαφορετικές λογιστικές χρήσεις). Με βάση τα όσα ορίζει το Πρότυπο και η Ελληνική Νομοθεσία, διαπιστώνουμε ότι:

Το Δ.Λ.Π. ορίζει ότι οι συμβάσεις κατασκευής έργων θα πρέπει να αντιμετωπίζονται σε επίπεδο κάθε μίας ξεχωριστής σύμβασης (εκτός εάν οι συμβάσεις έχουν συναφθεί σαν ένα ενιαίο σύνολο ή αποτελούν στην πραγματικότητα μέρος ενός ενιαίου προγράμματος, με γενικό όριο κέρδους) και τα συμβατικά έσοδα και έξοδα θα πρέπει να αναγνωρίζονται με τη μέθοδο της ποσοστιαίας ολοκλήρωσης. Σύμφωνα με τη μέθοδο αυτή, το συμβατικό έσοδο αναγνωρίζεται στα αποτελέσματα των περιόδων συσχετιζόμενο με τα συμβατικά κόστη, που έχουν πραγματοποιηθεί για να επιτευχθεί το συγκεκριμένο ποσοστό ολοκλήρωσης. Κάθε αναμενόμενη υπέρβαση του συνολικού συμβατικού εξόδου, αναγνωρίζεται ως έσοδο.

⁶ Δηλαδή, εγκρίνονται και δεν είναι πλέον στη διακριτική ευχέρεια της επιχείρησης να τα καταβάλει ή όχι.

Ενώ, σύμφωνα με την ελληνική νομοθεσία (συγκεκριμένα τη γνωμάτευση Νο.257/1995 του Ε.ΣΥ.Λ.), χρησιμοποιείται η μέθοδος της τμηματικής περάτωσης του έργου ή η μέθοδος ολοκλήρωσης του έργου. Η συνηθέστερη όμως μέθοδος, είναι η αναγνώριση του εσόδου με βάση τις τιμολογήσεις, οι οποίες ακολουθούν τις αντίστοιχες πιστοποιήσεις και το κόστος καταχωρείται στη χρήση, στην οποία πραγματοποιείται, ενώ τυχόν μελλοντικές ζημιές δεν αναγνωρίζονται.

Τέλος, στις γνωστοποιήσεις πρέπει να περιλαμβάνονται, τα ακόλουθα: **i)** το ποσό του συμβατικού εσόδου, που αναγνωρίστηκε ως έσοδο χρήσης, **ii)** τις μεθόδους, με βάση τις οποίες προσδιορίστηκε το συμβατικό έσοδο που αναγνωρίστηκε στη χρήση, **iii)** τις μεθόδους, που χρησιμοποιήθηκαν για τον προσδιορισμό του σταδίου ολοκλήρωσης των υπό εκτέλεση συμβάσεων. Επίσης, για τις συμβάσεις σε εξέλιξη θα πρέπει να γνωστοποιούνται: **i)** τα συνολικά κόστη που αναλήφθηκαν, **ii)** τα καθαρά κέρδη που αναγνωρίστηκαν, **iii)** το ποσό των προκαταβολών που εισπράχθηκαν, **iv)** το ποσό των παρακρατήσεων που έχουν γίνει, **v)** το "μικτό ποσό που οφείλεται από τους πελάτες"⁷ για συμβατική εργασία, ως απαίτηση, **vi)** το μικτό ποσό, που οφείλεται στους πελάτες για συμβατική εργασία, ως υποχρέωση.

2.7: Δ.Λ.Π. 12: ΦΟΡΟΣ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ

Ο σκοπός του είναι να καθορίσει το λογιστικό χειρισμό, που πρέπει να ακολουθείται για τους φόρους εισοδήματος και συγκεκριμένα τον τρόπο λογιστικής παρακολούθησης των τρεχουσών και μελλοντικών φορολογικών υποχρεώσεων. Μελετώντας το Πρότυπο και το Ελληνικό Δίκαιο διαπιστώνουμε τις εξής ομοιότητες και διαφορές:

A) Σύμφωνα με το **Πρότυπο**, ο φόρος εισοδήματος αποτελεί έξοδο της χρήσης, πρέπει να βαρύνει τα αποτελέσματα της χρήσης που αφορά και υπολογίζεται επί του λογιστικού αποτελέσματος και αφού ληφθούν υπόψη οι μόνιμες διαφορές μεταξύ λογιστικής και φορολογικής βάσης υπολογισμού. Ενώ, το **Ελληνικό Δίκαιο** ορίζει ότι ο φόρος εισοδήματος αποτελεί «βάρος εταιρικό» και λογίζεται δια μέσου του πίνακα διανομής κερδών και υπολογίζεται σύμφωνα με κατάλληλες αναμορφώσεις εξόδων-εσόδων, που δεν αναγνωρίζονται φορολογικά.

⁷ Μικτό ποσό που οφείλεται από τους πελάτες * Κόστος που αναλήφθηκε + αναγνωρισθέντα Κέρδη - Ζημιές που αναγνωρίστηκαν - Τμηματικές Τιμολογήσεις.

Β) Το **Δ.Λ.Π.** ορίζει ότι, για την αναγνώριση αναβαλλόμενου εισπρακτέου φόρου, πρέπει να υπάρχει βεβαιότητα ότι, η εταιρεία θα είναι κερδοφόρος όταν μελλοντικά κλείσει η χρονική διαφορά αυτή, έτσι ώστε να συμψηφίσει την απαίτηση με τη φορολογική υποχρέωση⁸. Επίσης, απαγορεύεται η προεξόφληση αναβαλλόμενων χρεωστικών ή πιστωτικών φόρων. Ενώ, στην **Ελληνική Νομοθεσία** δεν υπάρχει διάταξη, που να αναφέρει περί λογισμού αναβαλλόμενου φόρου.

2.8: Δ.Λ.Π. 14: ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΜΕΑ

Το Πρότυπο, καθορίζει τις αρχές παροχής οικονομικών πληροφοριών κατά τομέα, έτσι ώστε να βοηθήσει τους χρήστες των οικονομικών καταστάσεων στην: **α)** καλύτερη κατανόηση της απόδοσης της επιχείρησης κατά το παρελθόν, **β)** καλύτερη εκτίμηση των κινδύνων και των αποδόσεων (τρεχουσών) της επιχείρησης και **γ)** στη διαμόρφωση εμπειριστατωμένων κρίσεων για την επιχείρηση, συνολικά.

Σύμφωνα με το **Πρότυπο**, κάθε επιχείρηση πρέπει να συγκεντρώνει και να παρουσιάζει πληροφορίες με βάση τη γεωγραφική της δραστηριότητα, όσο και με βάση την επιχειρηματική της δραστηριότητα. Ενώ, δεν υπάρχει κάτι αντίστοιχο στην **ελληνική νομοθεσία**.

2.9: Δ.Λ.Π. 16: ΕΝΣΩΜΑΤΑ ΠΑΓΙΑ

Το πρότυπο αυτό εφαρμόζεται για τις χρήσεις που αρχίζουν από την 1^η Ιανουαρίου 2005 και έχει ως σκοπό να καθορίσει το λογιστικό χειρισμό των ενσώματων παγίων και να χειριστεί θέματα όπως η αναγνώρισή τους, ο προσδιορισμός της λογιστικής τους αξίας, οι αποσβέσεις και η μείωση της αξίας τους.

Σύμφωνα με τα όσα ορίζει το **Πρότυπο** και το **Ε.Γ.Λ.Σ.**, διακρίνουμε ότι:

⁸ Σε περίπτωση ενδεχόμενης φορολογικής υποχρέωσης, η οποία ενδέχεται να συμβεί μόνο κατόπιν αποφάσεων της διοίκησης της εταιρείας (π.χ. διανομή ειδικών αφορολόγητων αποθεματικών, για τα οποία πρέπει να πληρωθεί φόρος) τότε δεν υπάρχει υποχρέωση λογισμού του αναβαλλόμενου φόρου, αλλά μόνο γνωστοποίηση αυτού στις οικονομικές καταστάσεις.

A) Σύμφωνα με το **Πρότυπο**, η αρχική καταχώριση ενός ενσώματου πάγιου περιουσιακού στοιχείου, γίνεται σύμφωνα με το κόστος κτήσης του. Τα διοικητικά και άλλα γενικά έξοδα δεν αποτελούν κοστολογικό στοιχείο του παγίου⁹. Ενώ, το **Ε.Γ.Α.Σ.**, ορίζει ότι οι ενσώματες ακινητοποιήσεις πρέπει να καταχωρούνται στην αξία κτήσης.

B) Το **Πρότυπο**, ορίζει ότι κάθε μέρος ενός στοιχείου των ενσώματων παγίων, με κόστος το οποίο είναι σημαντικό σε σχέση με το συνολικό κόστος του στοιχείου, θα πρέπει να αποσβένεται ξεχωριστά. Να σημειωθεί ότι, ένα μέρος ενός ενσώματου παγίου μπορεί να έχει ωφέλιμη ζωή ή και μέθοδο απόσβεσης που είναι ίδιες με την ωφέλιμη ζωή και τη μέθοδο απόσβεσης ενός άλλου σημαντικού τμήματος του ίδιου του παγίου. Τέτοια τμήματα μπορούν να ομαδοποιηθούν κατά το καθορισμό της απόσβεσης. Επίσης, το αποσβεστέο ποσό ενός στοιχείου του ενεργητικού, πρέπει να κατανέμεται κατά συστηματικό τρόπο στην ωφέλιμη ζωή του. Τέλος, η μέθοδος απόσβεσης που χρησιμοποιείται θα πρέπει να αντανakλά το ρυθμό με τον οποίο τα οικονομικά οφέλη του παγίου, αναμένεται να αναλωθούν από την επιχείρηση και η μέθοδος απόσβεσης που εφαρμόζεται σ' ένα πάγιο, θα πρέπει να επανεξετάζεται τουλάχιστον στο τέλος κάθε χρήσης.

Ενώ, το **Ε.Γ.Α.Σ.** και ο **Ν. 2190/1920**, ορίζει ότι το πάγιο πρέπει να αποσβένεται σύμφωνα με τους συντελεστές απόσβεσης, που προβλέπονται από το **Π.Δ. 100/98**, το οποίο ορίζει τους μέγιστους επιτρεπτούς φορολογικά συντελεστές.

2.10: Δ.Λ.Π. 17: ΜΙΣΘΩΣΕΙΣ

Το πρότυπο άρχισε να εφαρμόζεται για τις οικονομικές καταστάσεις που αρχίζουν από 1^η Ιανουαρίου 2005 και κύριος σκοπός του είναι να καθορίσει τη λογιστική των μισθώσεων και να περιγράψει τις λογιστικές πολιτικές, που θα πρέπει να εφαρμόζονται, καθώς και τις γνωστοποιήσεις που απαιτούνται σε σχέση με τις χρηματοοικονομικές και λειτουργικές μισθώσεις, τόσο από την πλευρά του μισθωτή¹⁰, όσο και από την πλευρά του εκμισθωτή¹¹. Οι κυριότερες **διαφορές** και **ομοιότητες**, μεταξύ του Δ.Λ.Π και το Ε.Γ.Α.Σ.:

⁹ Στην περίπτωση, που διενεργούνται δαπάνες για το εν λόγω πάγιο, οι οποίες αυξάνουν τα μελλοντικά οικονομικά οφέλη που αναμένονται από αυτό, οι δαπάνες αυτές προσauξάνουν τη λογιστική αξία του παγίου και οποιαδήποτε άλλη δαπάνη σχετιζόμενη με το πάγιο, βαρύνει τα έξοδα της χρήσης.

¹⁰ Ο χρήστης που νοικιάζει ένα στοιχείο ενεργητικού.

¹¹ Ο ιδιοκτήτης ενός στοιχείου ενεργητικού.

A) Το πρότυπο ορίζει, ότι οι χρηματοδοτικές μισθώσεις απεικονίζονται ως «απαιτήσεις» και είναι αυτές κατά τις οποίες οι κίνδυνοι και τα οφέλη έχουν μεταβιβαστεί στο μισθωτή. Άρα, το ελάχιστο σύνολο των μισθωμάτων που πρόκειται να εισπραχθούν κατά τη διάρκεια της μίσθωσης, πλέον της υπολειμματικής αξίας των εκμισθωμένων παγίων, κεφαλαιοποιούνται και εμφανίζονται ως απαιτήσεις κατά πελατών. Επίσης, τα έσοδα από τις μισθώσεις αναγνωρίζονται τμηματικά, καθ' όλη τη διάρκειά της μίσθωσης, και λογίζονται στα έσοδα από τόκους και διαχωρίζονται σε κεφάλαιο και τόκο.

Ενώ, το ελληνικό δίκαιο ορίζει, ότι, οι συμβάσεις χρηματοδοτικής μισθώσεως εμφανίζονται ως «λειτουργικές μισθώσεις» και στο τέλος της μίσθωσης, η κυριότητα των μισθωμένων περιουσιακών στοιχείων μεταβιβάζεται στο μισθωτή σε τιμή σημαντικά χαμηλότερη από την πραγματική τους αξία. Τα εκμισθωμένα περιουσιακά στοιχεία εμφανίζονται στον ισολογισμό ως αποσβέσιμα περιουσιακά στοιχεία και αποσβένονται κατά τη διάρκεια της σύμβασης. Επίσης, τα μηνιαία μισθώματα καταχωρούνται στα αποτελέσματα χρήσεως, με τη μέθοδο του δεδουλευμένου.

B) Με βάση το Πρότυπο, στην περίπτωση «πώλησης και επαναμίσθωσης» σε περίπτωση «χρηματοοικονομικής μίσθωσης», η τυχόν διαφορά μεταξύ τιμήματος πώλησης και καθαρής αναπόσβεστης αξίας του παγίου, κεφαλοποιείται και αποσβένεται στη διάρκεια της μίσθωσης. Ακόμη, αξίζει να σημειωθεί ότι, στην περίπτωση «λειτουργικής μίσθωσης», η παρόμοια διαφορά, πρέπει να πάει στα αποτελέσματα και αν η τιμή πώλησης είναι μεγαλύτερη ή μικρότερη της τρέχουσας αξίας του παγίου, τότε επιτρέπεται υπό όρους η κεφαλοποίηση και απόσβεση.

Ενώ, με βάση το ελληνικό δίκαιο, η διαφορά μεταξύ τιμήματος και αξίας παγίου, λογίζεται κατευθείαν στα αποτελέσματα σε όλες τις περιπτώσεις.

2.11: Δ.Λ.Π. 18: ΕΣΟΔΑ

Το Πρότυπο αρχίζει να εφαρμόζεται για τις οικονομικές καταστάσεις που καλύπτουν τις περιόδους που αρχίζουν από την 1^η Ιανουαρίου 1995 και σκοπό έχει να καθορίσει το λογιστικό χειρισμό των εσόδων, τα οποία προκύπτουν από ορισμένους τύπους συναλλαγών και οικονομικών γεγονότων. Το βασικό θέμα στη λογιστική των εσόδων αποτελεί ο χρόνος αναγνώρισής τους. Τα έσοδα κατά κανόνα αναγνωρίζονται, όταν πιθανολογείται ότι

μελλοντικά οικονομικά οφέλη θα εισρεύσουν στην επιχείρηση και τα οφέλη αυτά μπορούν να αποτιμηθούν αξιόπιστα. Οι διαφορές και ομοιότητες, σε σύγκριση με το ελληνικό δίκαιο είναι:

A) Το **Πρότυπο**, πρέπει να εφαρμόζεται για την παρακολούθηση των εσόδων που προκύπτουν από: **α)** πώληση αγαθών, **β)** παροχή υπηρεσιών και **γ)** χρησιμοποίηση περιουσιακών στοιχείων της επιχείρησης από τρίτους, τα οποία αποφέρουν τόκους και δικαιώματα και μερίσματα.

Ενώ, το ελληνικό δίκαιο ορίζει ότι τα έσοδα κυρίως προέχονται από τις εξής δραστηριότητες: **α)** πωλήσεις εμπορευμάτων και προϊόντων, **β)** πωλήσεις υπηρεσιών, **γ)** επιχορηγήσεις και επιδοτήσεις (εκτός εκείνων που χορηγούνται για κτήσεις πάγιων περιουσιακών στοιχείων) και **δ)** επενδύσεις των διαθέσιμων κεφαλαίων της επιχείρησης.

B) Σύμφωνα με το **Πρότυπο**, έσοδο είναι η μικτή ακαθάριστη εισροή οικονομικών ωφελημάτων στη διάρκεια της χρήσης, η οποία προκύπτει από τις συνήθεις δραστηριότητες μιας επιχείρησης και οδηγεί σε αύξηση των ιδίων κεφαλαίων (δεν περιλαμβάνονται εισφορές κεφαλαίου από τους μετόχους ή εταίρους). Επιπλέον, έσοδο δε θεωρείται μία πράξη ανταλλαγής αγαθών ή υπηρεσιών ισόποσων και της ίδιας φύσης.

Ενώ σύμφωνα, με το ελληνικό δίκαιο, έσοδο είναι η εκφρασμένη σε χρηματικές μονάδες αγοραστική δύναμη που αποκτάται, άμεσα ή έμμεσα, από δραστηριότητα της οικονομικής μονάδας.

2.12: Δ.Λ.Π. 19: ΠΑΡΟΧΕΣ ΣΕ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΔΛΠ 26: ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΠΑΡΟΧΩΝ ΑΠΟΧΩΡΗΣΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

Τα Δ.Λ.Π. 19 και 26, παρόλο που πραγματεύονται το ίδιο αντικείμενο έχουν διαφορετικό περιεχόμενο και σκοπό. Το Δ.Λ.Π. 19 έχει ως σκοπό να καθορίσει τη λογιστική απεικόνιση και τις γνωστοποιήσεις, που θα χρειαστεί να διενεργηθούν, για τις παροχές από έναν εργοδότη στους εργαζομένους. Οι παροχές σε εργαζομένους χωρίζονται σε πέντε κατηγορίες: **α)** βραχυχρόνιες παροχές σε εργαζομένους, **β)** παροχές λόγω λήξης της

εργασιακής σχέσης, γ) παροχές σε συμμετοχικούς τίτλους¹², δ) παροχές μετά τη λήξη της απασχόλησης και ε) άλλες μακροχρόνιες παροχές σε εργαζομένους. Ενώ, το Δ.Λ.Π. 26, έχει ως σκοπό την αναφορά στον τρόπο παρουσίασης των οικονομικών εκθέσεων των προγραμμάτων παροχών αποχώρησης από την υπηρεσία, όταν επιβάλλεται να καταρτίσουν τέτοιες εκθέσεις. Δηλαδή, διέπει τις οικονομικές εκθέσεις, που θα πρέπει να καταρτιστούν από το φορέα του προγράμματος (π.χ. το Ταμείο). Αξίζει να τονιστεί, ότι για το Δ.Λ.Π. 26, ο διαχειριστικός φορέας (Ταμείο), ενός τέτοιου προγράμματος θεωρείται ξεχωριστή οντότητα από τη επιχείρηση, που έχει υιοθετήσει το πρόγραμμα.

Τα Δ.Λ.Π. 19 και 26, αναφέρονται σε ένα πλήθος δυνατών επιλογών σε ότι αφορά στις παροχές στο προσωπικό, στην προσπάθειά τους να αντιμετωπίσουν το θέμα σε παγκόσμιο επίπεδο. Στη χώρα μας, εκτός από τις άμεσες παροχές, που σχετίζονται με τη μισθοδοσία και περιλαμβάνουν ένα πλήθος επιμέρους εξόδων¹³, το κύριο ζήτημα λογιστικού χειρισμού ανακύπτει, για τις αποζημιώσεις απόλυσης του προσωπικού ή τις αποζημιώσεις, λόγω αποχώρησης για συνταξιοδότηση. Συγκεκριμένα, οι κυριότερες διαφορές και ομοιότητες, είναι:

A) Το Δ.Λ.Π. 19, ορίζει ότι πρέπει να γίνει διαχωρισμός των συστημάτων παροχών προς τους υπαλλήλους της, που έχει κάθε επιχείρηση σε μορφή υπεσχημένων παροχών και καθορισμένων καταβολών. Ενώ, στην ελληνική νομοθεσία υπάρχει διάταξη, για διενέργεια πρόβλεψης για τις αποζημιώσεις συνταξιοδότησης και απόλυσης προσωπικού, η οποία υπολογίζεται με βάση πίνακες του Ν. 2112/20. Συγκεκριμένα, με βάση μία ειδική γνωμάτευση του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, το 40% της ανωτέρω συνολικής υποχρέωσης θεωρείται λογιστικά αποδεκτό για καταχώρηση (όχι εφάπαξ αλλά σταδιακά κάθε χρόνο).

B) Το Δ.Λ.Π. 19, στις περιπτώσεις συμμετοχής της εταιρείας σε ταμείο υπεσχημένων παροχών, πρέπει η εταιρεία να αναγνωρίσει, με μορφή πρόβλεψης, την υποχρέωση που της αναλογεί. Επίσης, δεν αρκεί όμως μόνο η νομική υποχρέωση για διενέργεια πρόβλεψης αλλά και η τυχόν ηθική και εμπράγματο υποχρέωση που έχει και απορρέει από την πρακτική που ακολουθεί η εταιρεία για αυτό το σκοπό. Ενώ, το **Ε.Γ.Λ.Σ.** αναφέρει για διενέργεια προβλέψεων για όλους τους πιθανούς κινδύνους, όμως, στη πράξη, δεν γίνεται εγγραφή για σχήματα υπεσχημένων παροχών.

¹² Βλέπε Δ.Π.Χ.Π. 2, το οποίο αναφέρεται σε παροχές προς τους εργαζομένους μετοχών και δικαιωμάτων αγοράς μετοχών και παρουσιάζεται σε ιδιαίτερο κεφάλαιο της εργασίας.

¹³ Π.χ. μικτός μισθός, δώρα και επιδόματα αδείας, αμοιβές για ασθένεια, υπερωρίες, νυχτερινά, εκτός έδρας, κ.α.

Γ) Το Δ.Λ.Π. 26 ορίζει ότι, στα προγράμματα καθορισμένων συνεισφορών θα πρέπει να γνωστοποιείται μια κατάσταση της καθαρής περιουσίας, που είναι διαθέσιμη για παροχή καθώς και περιγραφή των μεθόδων κεφαλαιοδότησης. Στα προγράμματα καθορισμένων παροχών, θα πρέπει να γνωστοποιούνται στην αντίστοιχη έκθεση: α) η καθαρή περιουσία, που είναι διαθέσιμη για παροχές, ή η αναλογιστική παρούσα αξία των υποσχόμενων παροχών αποχώρησης, με διάκριση μεταξύ κατοχυρωμένων και μη κατοχυρωμένων παροχών και το πλεόνασμα ή έλλειμμα που προκύπτει, β) η κατάσταση της καθαρής περιουσίας, που είναι διαθέσιμη για παροχές, η οποία συμπεριλαμβάνει σημείωση, που γνωστοποιεί την αναλογιστική παρούσα αξία των υπεσχημένων παροχών αποχώρησης, με διάκριση μεταξύ κατοχυρωμένων και μη κατοχυρωμένων παροχών είτε παραπομπή για αυτή την πληροφόρηση σε μία συννημένη αναλογιστική μελέτη. Αν όμως, δεν έχει καταρτιστεί αναλογιστική εκτίμηση κατά την ημερομηνία της εκθέσεως, πρέπει να λαμβάνεται ως βάση η πιο πρόσφατη εκτίμηση, με γνωστοποίηση της ημερομηνίας της.

Ενώ, στο ελληνικό δίκαιο δεν υπάρχει τίποτα ειδικό και ακολουθείται η γενική αρχή.

2.13: Δ.Λ.Π. 20: ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΤΩΝ ΚΡΑΤΙΚΩΝ ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗΣ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ

Το Πρότυπο, σκοπό έχει να καθορίσει τον τρόπο παρακολούθησης, λογιστικού χειρισμού και γνωστοποίησης των κρατικών επιχορηγήσεων και άλλων μορφών κρατικής υποστήριξης. Τα σημεία που πρέπει να τονιστούν ιδιαίτερα είναι:

- α) η έννοια των κρατικών επιχορηγήσεων, η οποία καθορίζει τις μορφές που μπορεί να πάρει η ενίσχυση των επιχειρήσεων από κρατικούς φορείς,
- β) η λογιστική αντιμετώπιση των επιχορηγήσεων και ο τρόπος απεικόνισης αυτών στις οικονομικές καταστάσεις, και
- γ) ο χρόνος και τα κριτήρια αναγνώρισης των κρατικών επιχορηγήσεων.

Ενώ το Ε.Γ.Λ.Σ. και οι σχετικές με το θέμα Γνωματεύσεις του Ε.Σ.Υ.Λ. (41, 47, 192, 206, 292 και 298), στην ουσία έχει υιοθετήσει τα όσα ορίζει το Δ.Λ.Π. και ο Ν. 2601/1998, ορίζει τις προϋποθέσεις λήψης κρατικών επιχορηγήσεων (όχι για τα πιστωτικά ιδρύματα).

2.14: Δ.Λ.Π. 21: ΟΙ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΒΟΛΩΝ ΣΤΙΣ ΤΙΜΕΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΟΣ

Το Δ.Λ.Π. ισχύει υποχρεωτικά από την 1^η Ιανουαρίου 2005 και ο κύριος σκοπός του είναι να καθορίσει τον πρότυπο λογιστικό χειρισμό, για το πώς πρέπει να συμπεριλαμβάνονται συναλλαγές σε ξένο νόμισμα και επιχειρηματικές δραστηριότητες στο εξωτερικό, στις οικονομικές καταστάσεις μίας επιχείρησης, καθώς και το πώς μετατρέπονται οι οικονομικές καταστάσεις σε ένα διαφορετικό νόμισμα παρουσίασης. Οι κυριότερες **διαφορές** και **ομοιότητες**, που διακρίνονται σε σύγκριση με την ελληνική νομοθεσία, είναι:

A) Το Δ.Λ.Π. 21, στην ημερομηνία σύνταξης του Ισολογισμού, τα νομισματικά στοιχεία μετατρέπονται στο νόμισμα λογισμού, με βάση την ισοτιμία της ημερομηνίας κλεισίματος και τα μη νομισματικά στοιχεία (που εκφράζονται σε ιστορικό κόστος), μετατρέπονται με βάση την ισοτιμία της αρχικής αναγνώρισης.

Ενώ, η ελληνική νομοθεσία ορίζει ότι, όλα τα στοιχεία μετατρέπονται με την ισοτιμία κλεισίματος.

B) Οι συναλλαγματικές διαφορές αναγνωρίζονται στα αποτελέσματα, σύμφωνα με το Δ.Λ.Π. και το Ε.Γ.Λ.Σ..

2.15: Δ.Λ.Π. 23: ΚΟΣΤΟΣ ΔΑΝΕΙΣΜΟΥ

Το Πρότυπο, εφαρμόζεται από όλες τις επιχειρήσεις που έχουν δανειακό κόστος και συντάσσουν οικονομικές καταστάσεις σύμφωνα με τα Δ.Π.Χ.Π.. Σκοπός του είναι να καθορίσει το λογιστικό χειρισμό του κόστους δανεισμού και οι βασικοί παράμετροι, για να για να προσδιοριστεί ο χειρισμός αυτός είναι:

α) ο ορισμός του κόστους δανεισμού, που είναι οι τόκοι και άλλες δαπάνες, που πραγματοποιούνται από μία επιχείρηση για τη λήψη δανείων, και

β) η αναγνώριση του κόστους δανεισμού στις οικονομικές καταστάσεις, δηλαδή αν το κόστος αυτό πρέπει να βαρύνει τα έξοδα της χρήσης στην οποία πραγματοποιείται.

Τέλος, με τα όσα ορίζει το Δ.Λ.Π., διαπιστώνουμε ότι, το κόστος δανεισμού πρέπει να λογίζεται στα έξοδα χρήσης, στην οποία πραγματοποιείται, με παράλληλη γνωστοποίηση των

μεθόδων που υιοθετήθηκαν για το λογισμό του. Ενώ, το Ε.Γ.Α.Σ. ορίζει ότι πρέπει να επιβαρύνουν τα αποτελέσματα της επιχείρησης (εκτός από εκείνα που αφορούν στην χρηματοδότηση παγίων περιουσιακών στοιχείων, τα οποία βρίσκονται στην κατασκευαστική περίοδο) και με βάση το άρθρο 43 (παράγραφος 3) του Ν. 2190/1920, είναι πολύ πιθανόν να θεωρηθούν έξοδα πολυετούς αποσβέσεως και να αποσβένονται είτε τμηματικά είτε εφάπαξ (μέσα σε μία πενταετία).

2.16: Δ.Λ.Π. 24: ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΣΥΝΔΕΔΕΜΕΝΩΝ ΜΕΡΩΝ

Το παρόν Πρότυπο, εφαρμόζεται υποχρεωτικά για τις χρήσεις που αρχίζουν μετά την 1^η Ιανουαρίου 2005 και σκοπό έχει να θέσει ένα πλαίσιο αρχών και κανόνων, το οποίο θα διασφαλίσει ότι οι οικονομικές καταστάσεις περιλαμβάνουν όλες τις απαραίτητες πληροφορίες και γνωστοποιήσεις. Στις ως άνω καταστάσεις πρέπει, συγκεκριμένα, να περιλαμβάνονται οι απαιτούμενες γνωστοποιήσεις, προκειμένου οι χρήστες των οικονομικών καταστάσεων μιας επιχείρησης, να είναι σε θέση να κατανοήσουν αν η χρηματοοικονομική θέση και τα αποτελέσματα χρήσης αυτής, έχουν επηρεαστεί από την ύπαρξη συνδεδεμένων μερών και από συναλλαγές με αυτά τα μέρη. Οι κυριότερες διαφορές και ομοιότητες που διαπιστώνονται είναι:

A) Σύμφωνα με τις διατάξεις του **Προτύπου**, ένα μέρος θεωρείται «Συνδεδεμένο Μέρος» με μία επιχείρηση εάν: **i)** άμεσα ή έμμεσα δια μέσου ενδιάμεσων μερών ελέγχει, ελέγχεται ή βρίσκεται κάτω από κοινό έλεγχο με την επιχείρηση (σχέση μητρικής με θυγατρική – όπως ορίζεται στο Δ.Λ.Π. 27), **ii)** είναι εταιρίες που βρίσκονται κάτω από κοινό έλεγχο, **iii)** είναι συγγενείς εταιρίες (όπως ορίζεται στο Δ.Λ.Π. 28), **iv)** είναι μία κοινοπραξία (όπως ορίζεται στο Δ.Λ.Π. 31), **v)** είναι βασικό διοικητικό στέλεχος της επιχείρησης ή της μητρικής της.

Ενώ, σύμφωνα με το Ν.2190/1920, συνδεδεμένες επιχειρήσεις θεωρούνται: **i)** οι επιχειρήσεις μεταξύ των οποίων υπάρχει σχέση μητρικής προς θυγατρική (μέσω συμμετοχικής σχέσης ή δεσπόζουσας επιρροής), **ii)** θυγατρικές των παραπάνω εταιριών ή συνδεδεμένες προς τις παραπάνω εταιρίες.

B) Το Δ.Λ.Π., ορίζει ότι θα πρέπει να γνωστοποιούνται: **i)** το ύψος των συναλλαγών, **ii)** τα υπόλοιπα, που εμφανίζονται στον Ισολογισμό, καθώς και οι όροι των συναλλαγών, **iii)** οι προβλέψεις για επισφαλείς απαιτήσεις, που αφορούν υπόλοιπα, που εμφανίζονται στον

Ισολογισμό και iv) τα έξοδα, που αναγνωρίζονται κατά τη διάρκεια της χρήσης και αφορούν σε επισφαλείς απαιτήσεις από συνδεδεμένα μέρη.

Ενώ, το Ε.Γ.Α.Σ., ορίζει ότι θα πρέπει να γνωστοποιούνται: i) για εταιρίες στις οποίες υπάρχει συμμετοχή άνω του 10% του κεφαλαίου τους, παρατίθεται ανάλυση, η οποία περιλαμβάνει την έδρα, την επωνυμία, το ποσοστό συμμετοχής στο κεφάλαιο, το σύνολο των ιδίων κεφαλαίων και το συνολικό αποτέλεσμα της τελευταίας χρήσης, για την οποία καταρτίστηκαν οικονομικές καταστάσεις για κάθε μία από αυτές και ii) η μητρική εταιρία μπορεί να παραλείπει στο προσάρτημά της την αναγραφή των ιδίων κεφαλαίων και του αποτελέσματος των θυγατρικών, εφόσον οι πληροφορίες αυτές περιλαμβάνονται στις ενοποιημένες οικονομικές καταστάσεις που καταρτίζονται από αυτή. Τέλος, οι απαιτήσεις και υποχρεώσεις από και προς συνδεδεμένες εταιρίες αντίστοιχα, πρέπει να εμφανίζονται σε ξεχωριστούς λογαριασμούς του Ισολογισμού.

2.17: Δ.Λ.Π. 27: ΕΝΟΠΟΙΗΜΕΝΕΣ ΚΑΙ ΑΤΟΜΙΚΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ, Δ.Λ.Π. 28: ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ ΣΕ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ, Δ.Λ.Π. 31 ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ ΣΕ ΚΟΙΝΟΠΡΑΞΙΕΣ

Τα Δ.Λ.Π. 27, 28 και 31, εφαρμόζονται για τις χρήσεις που ξεκινούν από τις 1^η Ιανουαρίου 2005. Το Δ.Λ.Π. 27, καθορίζει τη λογιστική αντιμετώπιση των ενοποιημένων και ατομικών οικονομικών καταστάσεων μιας επιχείρησης και περιγράφονται και οι λογιστικοί χειρισμοί, για την απεικόνιση των επενδύσεων σε θυγατρικές, συγγενείς και κοινοπραξίες στις ατομικές καταστάσεις της μητρικής επιχείρησης.

Το Δ.Λ.Π. 28, καθορίζει τον τρόπο λογιστικής απεικόνισης των επενδύσεων σε συγγενείς, με εξαίρεση αυτές, που κατέχονται από: 1) επιχειρήσεις venture capital, 2) αμοιβαία κεφάλαια, επενδυτικά συγκροτήματα και συναφείς επιχειρήσεις συμπεριλαμβανομένων και των ασφαλιστικών κεφαλαίων, τα οποία έχουν χαρακτηριστεί ως κατεχόμενα για εμπορικούς σκοπούς, σύμφωνα με τις απαιτήσεις του Δ.Λ.Π 39.

Το Δ.Λ.Π. 31, εφαρμόζεται για τη λογιστική απεικόνιση των δικαιωμάτων σε κοινοπραξίες, καθώς και για την παρουσίαση των στοιχείων του ενεργητικού, των υποχρεώσεων, των εσόδων και των εξόδων των κοινοπραξιών στις οικονομικές καταστάσεις

του επενδυτή. Σύμφωνα με τα όσα ορίζουν τα Δ.Λ.Π. και το Ε.Γ.Λ.Σ., οι ομοιότητες και οι διαφορές είναι:

Α) Το Δ.Λ.Π. 27, ορίζει ότι, η τεχνική της ενοποίησης είναι μία λογική διαδικασία διαδοχικών βημάτων, τα οποία καταλήγουν στη σύνταξη των ενοποιημένων οικονομικών καταστάσεων. Κατά την ενοποίηση, όλα τα κονδύλια απαιτήσεων, υποχρεώσεων, ιδίων κεφαλαίων και αποτελεσμάτων χρήσης της μητρικής και των ενοποιημένων θυγατρικών, αθροίζονται γραμμή προς γραμμή. Και τα βήματα που πρέπει να ακολουθούνται κατά την ενοποίηση είναι: 1) Καθορισμός ενοποιημένου ποσοστού, 2) Εξάλειψη αξίας συμμετοχής (όπως αναλύεται και στο Δ.Π.Χ.Π. 3), 3) Προσδιορισμός των Δικαιωμάτων Μειοψηφίας κατά την ημερομηνία της αγοράς, 4) Εξάλειψης διεταιρικών συναλλαγών (όπως θα πρέπει να εφαρμόζεται το Δ.Λ.Π. 12), 5) Υπολογισμός Δικαιωμάτων Μειοψηφίας στα αποτελέσματα της χρήσης και στα ίδια κεφάλαια, 6) Αποτίμηση της υπεραξίας αγοράς (όπως εφαρμόζεται το Δ.Π.Χ.Π. 3 και Δ.Λ.Π. 36), 7) Κατάρτιση ενοποιημένων οικονομικών καταστάσεων (όπως εφαρμόζεται το Δ.Π.Χ.Π. 3). Ομοίως, την ίδια τεχνική ενοποίησης ακολουθούν και τα ελληνικά δεδομένα.

Β) Το Δ.Λ.Π. 28, ορίζει ότι, συγγενής επιχείρηση θεωρείται εκείνη στην οποία ο επενδυτής ασκεί ουσιώδη επιρροή και ταυτόχρονα δεν είναι θυγατρική και οι ενοποιημένες οικονομικές καταστάσεις πρέπει να απεικονίζουν τις επενδύσεις σε συγγενείς επιχειρήσεις, σύμφωνα με τη μέθοδο της καθαρής θέσης, εκτός εάν δεν υπάρχει πρόθεση διαρκούς διακράτησης της επένδυσης, οπότε αυτή απεικονίζεται με τη μέθοδο του κόστους κτήσης. Ενώ, το Ε.Γ.Λ.Σ. και συγκεκριμένα με το άρθρο 106 του Ν. 2190/1920 ορίζει τη διαδικασία εμφάνισης των συγγενών επιχειρήσεων στις ενοποιημένες οικονομικές καταστάσεις, (το άρθρο αυτό ορίζει ότι, η διαφορά μεταξύ του κόστους κτήσης και της εσωτερικής λογιστικής αξίας της επένδυσης, κατά την πρώτη φορά που εφαρμόζεται η μέθοδος της καθαρής θέσης, εμφανίζεται σαν αύλο πάγιο στοιχείο και αποσβένεται).

Γ) Το Δ.Λ.Π. 31, εφαρμόζεται για όσα προαναφέραμε, αλλά δεν εφαρμόζεται για τη λογιστική απεικόνιση των επενδύσεων σε συγγενείς, εκτός από αυτές που κρατούνται από: 1) επιχειρήσεις venture capital, 2) αμοιβαία κεφάλαια, επενδυτικά συγκροτήματα και συναφείς επιχειρήσεις, συμπεριλαμβανομένων και των ασφαλιστικών κεφαλαίων, τα οποία έχουν χαρακτηριστεί ως κατεχόμενα για εμπορικούς σκοπούς, σύμφωνα με τις απαιτήσεις του Δ.Λ.Π. 39. (δηλαδή τα όσα καθορίζει το Δ.Λ.Π. 28). Όπου αυτές έχουν χαρακτηριστεί ως κατεχόμενες για εμπορικούς σκοπούς σύμφωνα με το Δ.Λ.Π. 39. Οι επενδύσεις αυτές, πρέπει να αποτιμηθούν σε εύλογες αξίες (σύμφωνα με το Δ.Λ.Π. 39) και οποιαδήποτε μεταβολή

τους αναγνωρίζεται ως κέρδος (ή ζημιά) στα αποτελέσματα χρήσης. Ενώ, δεν υπάρχει τίποτα αντίστοιχο στο Ε.Γ.Λ.Σ..

2.18: Δ.Λ.Π. 29: ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΣΕ ΥΠΕΡΠΛΗΘΩΡΙΣΤΙΚΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ

Στις χώρες στις οποίες υπάρχει υψηλός πληθωρισμός, η παράθεση και σύγκριση στις οικονομικές καταστάσεις, κονδυλίων που διαμορφώθηκαν από γεγονότα που συνέβησαν σε διαφορετικές χρονικές στιγμές, δεν παρουσιάζει την πραγματική εικόνα στοιχείων του ενεργητικού, των υποχρεώσεων και των ίδιων κεφαλαίων των επιχειρήσεων.

Για επενδύσεις σε αναπτυσσόμενες οικονομίες, όπου είναι έντονο το πρόβλημα του πληθωρισμού καθώς αυξάνεται διαρκώς, με το Δ.Λ.Π. 29 προσπαθούμε να υποδείξουμε μεθόδους προσαρμογής των οικονομικών καταστάσεων έχοντας ως στόχο να εξασφαλιστεί όσο το δυνατόν καλύτερη πληροφόρηση για την οικονομική κατάσταση και των επιχειρήσεων που δραστηριοποιούνται στις χώρες αυτές.

Πιο αναλυτικά, το Πρότυπο αυτό δεν καθορίζει κάποιο συγκεκριμένο ποσοστό από το οποίο θεωρείται ότι αρχίζει ο «υπερπληθωρισμός». Ο υπερπληθωρισμός φαίνεται από τα χαρακτηριστικά του οικονομικού περιβάλλοντος μιας χώρας, στα οποία περιλαμβάνονται μεταξύ άλλων τα ακόλουθα:

- α) Ο πληθυσμός προτιμά να διατηρεί τον πλούτο του σε μη χρηματικά περιουσιακά στοιχεία¹⁴ ή σε ένα σχετικά σταθερό ξένο νόμισμα. Τα κατεχόμενα ποσά σταθερού νομίσματος επενδύονται αμέσως, για να διατηρείται η αγοραστική τους δύναμη,
- β) Ο σωρευμένος πληθωρισμός τα τελευταία τρία έτη πλησιάζει ή υπερβαίνει το 100%,
- γ) Επιτόκια, μισθοί και τιμές συνδέονται προς ένα δείκτη τιμών,
- δ) Πωλήσεις και αγορές επί πιστώσει λαμβάνουν χώρα σε τιμές, που συμψηφίζουν την αναμενόμενη απώλεια της αγοραστικής δύναμης κατά τη διάρκεια της περιόδου πίστωσης, ακόμη και αν αυτή είναι πολύ μικρή.

Τέλος, να σημειωθεί ότι δεν υπάρχει τίποτα σχετικό στο Ε.Γ.Λ.Σ..

¹⁴ Π.χ. ακίνητα, χρυσός

2.19: Δ.Λ.Π. 30: ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΡΑΠΕΖΩΝ ΚΑΙ ΟΜΟΙΩΝ ΧΡΗΜΑΤΟ-ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ

Οι τράπεζες αντιπροσωπεύουν παγκοσμίως, ένα σημαντικό και με εξαιρετική επιρροή επιχειρηματικό τομέα. Το σύνολο, σχεδόν, των ιδιωτών, των οργανισμών και των λοιπών επιχειρήσεων συναλλάσσονται με τις τράπεζες είτε ως καταθέτες είτε ως δανειολήπτες. Το Δ.Λ.Π. 30 αναγνωρίζει τις ειδικές ανάγκες των τραπεζών και θεσπίζει κανόνες παρουσίασης και απεικόνισης λογιστικών πληροφοριών στις οικονομικές καταστάσεις τους.

Το παρόν λοιπόν **Πρότυπο**, εφαρμόζεται επί των οικονομικών καταστάσεων των τραπεζών και των λοιπών χρηματοοικονομικών ιδρυμάτων και εξετάζεται σε συνδυασμό με τα υπόλοιπα Πρότυπα και κυρίως με το Δ.Λ.Π. 1, το οποίο αναφέρεται στον τρόπο κατάρτισης των οικονομικών καταστάσεων των επιχειρήσεων που θα εφαρμόζουν τα Δ.Π.Χ.Π..

Όσον αφορά όμως, στο ελληνικό δίκαιο συγκεκριμένα, στα άρθρα 110 έως και 131 του Νόμου 2190/1920, που ορίζουν τα περί οικονομικών καταστάσεων των Πιστωτικών και λοιπών άλλων Χρηματοδοτικών Ιδρυμάτων, διακρίνουμε ότι υπάρχουν αρκετές ομοιότητες με το Δ.Λ.Π., οι οποίες είναι:

A) Σύμφωνα με το Δ.Λ.Π., τα στοιχεία¹⁵, που πρέπει να περιλαμβάνονται στην «Κατάσταση Αποτελεσμάτων Χρήσης» και στις «Επεξηγηματικές Σημειώσεις» είναι ίδια με αυτά που ορίζει η Ελληνική Νομοθεσία. Και

B) Όσον αφορά στον «Ισολογισμό», η παρουσίαση των στοιχείων του Ενεργητικού πρέπει να εμφανίζονται ομαδοποιημένα και με τρόπο, έτσι ώστε να παρουσιάζεται η σχετική ρευστότητά τους. Και τα στοιχεία¹⁶, τόσο του Ενεργητικού όσο και του Παθητικού, είναι όμοια με τα όσα ορίζει το Ε.Γ.Λ.Σ..

¹⁵ Τόκοι, έσοδα από προμήθειες και αμοιβές, έξοδα από προμήθειες, ζημιές από δάνεια και προκαταβολές, γενικά έξοδα διοίκησης κ.α.

¹⁶ Στοιχεία Ενεργητικού: ταμείο και διαθέσιμα στην Κεντρική Τράπεζα, Κρατικά και άλλα αξιόγραφα δεκτά για επαναπροεξόφληση από την Κεντρική Τράπεζα, επενδυτικοί τίτλοι, δάνεια κ.α.

Στοιχεία Παθητικού: Καταθέσεις από άλλες Τράπεζες ή από άλλες αγορές χρήματος, ποσά οφειλόμενα σε άλλους καταθέτες, αποθεματικά κ.α.

2.20: Δ.Λ.Π. 32: ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΜΕΣΑ: ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗ **ΚΑΙ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΚΑΙ Δ.Λ.Π. 39: ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ** **ΜΕΣΑ: ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΚΑΙ ΑΠΟΤΙΜΗΣΗ**

Τα Δ.Λ.Π. 32 και 39, εφαρμόζονται για τις οικονομικές καταστάσεις που αρχίζουν την 01/01/2005. Σκοπός του Δ.Λ.Π. 32, είναι σε συνδυασμό με το Δ.Λ.Π. 39, να βοηθήσει τους χρήστες των οικονομικών καταστάσεων να κατανοήσουν τη σημασία και την επίδραση των χρηματοοικονομικών μέσων, στην οικονομική θέση, στα αποτελέσματα αλλά και στις ταμειακές ροές μιας επιχείρησης. Οι διαφορές και ομοιότητες, που διακρίνονται, είναι:

A) Το Δ.Λ.Π. 32 ορίζει ότι, τα «χρηματοοικονομικά στοιχεία» διακρίνονται στον Ισολογισμό, με βάση την ουσιαστική τους υπόσταση και όχι με το νομικό τους τύπο και όσα προϊόντα εμπεριέχουν ταυτόχρονα μία καθαρή υποχρέωση προς εξόφληση και μία έντιλη υποχρέωση, πρέπει να διαχωρίζονται και να λογιστικοποιούνται και να παρουσιάζονται ξεχωριστά. Ενώ, με το Ε.Γ.Λ.Σ., δεν υπάρχει συγκεκριμένη διάταξη και συνήθως λογίζονται με βάση το νομικό τους τύπο.

B) Σύμφωνα με το Δ.Λ.Π. 32, συμψηφισμός υποχρέωσης και απαίτησης επιτρέπεται μόνο όταν υπάρχει έννομο δικαίωμα συμψηφισμού και πρόθεση ταυτόχρονης ρευστοποίησης της απαίτησης με την υποχρέωση. Ενώ, σύμφωνα με το Ε.Γ.Λ.Σ., δεν επιτρέπεται συμψηφισμός, λόγω νομικών εμποδίων και κανονιστικών διατάξεων.

Γ) Επίσης, ορίζει ότι, στις οικονομικές καταστάσεις πρέπει να γνωστοποιούνται: α) οι πολιτικές διαχείρισης κινδύνου, β) η πολιτική αντιστάθμισης κινδύνων, γ) η έκθεση σε επιτοκιακό κίνδυνο, δ) η έκθεση στον πιστωτικό κίνδυνο, ε) η εύλογη αξία των χρηματοοικονομικών προϊόντων. Ενώ, σύμφωνα με το ελληνικό δίκαιο, δεν υπάρχει συγκεκριμένη διάταξη και δεν γνωστοποιείται τίποτα σχετικό στις οικονομικές καταστάσεις.

Δ) Το Δ.Λ.Π. 39 ορίζει ότι, τα «χρηματοοικονομικά στοιχεία» ενεργητικού και παθητικού αρχικά καταχωρούνται στο κόστος κτήσης, το οποίο προσδιορίζεται από την εύλογη αξία του τιμήματος, το οποίο πληρώθηκε ή εισπράχθηκε, και συμπεριλαμβάνει όλα τα παρεπόμενα έξοδα αγοράς ή πληρωμής. Ενώ, το Ε.Γ.Λ.Σ. ορίζει ότι, όλα τα στοιχεία ενεργητικού και παθητικού καταχωρούνται στο κόστος κτήσης, το οποίο αντιπροσωπεύει το τίμημα που εισπράχθηκε ή πληρώθηκε, ενώ τα παρεπόμενα έξοδα κτήσης είτε κεφαλαιοποιούνται και αποσβένονται εντός πενταετίας, είτε εξοδοποιούνται.

2.21: Δ.Λ.Π. 33: ΚΕΡΔΗ ΑΝΑ ΜΕΤΟΧΗ

Το παρόν Πρότυπο, εφαρμόζεται για τις χρήσεις που ξεκινούν την 1^η Ιανουαρίου 2005 και ο κύριος σκοπός του είναι να καθοριστούν οι αρχές, με βάση τις οποίες υπολογίζονται και παρουσιάζεται ο δείκτης «Κέρδη ανά Μετοχή», με τέτοιο τρόπο ώστε να παρέχεται η ευχέρεια στους χρήστες των οικονομικών καταστάσεων (επενδυτές, τράπεζες, στατιστική υπηρεσία κ.α.), να συγκρίνουν την απόδοση μιας επιχείρησης τόσο διαχρονικά (συγκρισιμότητα μεταξύ διαφορετικών περιόδων για την ίδια επιχείρηση), όσο και διαστρωματικά (σύγκριση με ομοειδείς επιχειρήσεις για την ίδια περίοδο).

Τέλος, να σημειωθεί ότι δεν υπάρχει τίποτα σχετικό στο Ελληνικό Δίκαιο.

2.22: Δ.Λ.Π. 34: ΕΝΔΙΑΜΕΣΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ

Η ισχύουσα ελληνική νομοθεσία, ορίζει ότι οι επιχειρήσεις, των οποίων οι μετοχές διαπραγματεύονται στο Χρηματιστήριο (δηλαδή δημόσια) οφείλουν να παρέχουν ενδιάμεσες τριμηνιαίες λογιστικές καταστάσεις (μία ενδιάμεση έκθεση), οι οποίες να είναι σύμφωνες με τις αρχές κατάρτισης, αποτίμησης και γνωστοποίησης που θέτει η χρηματιστηριακή ή άλλη νομοθεσία.

Προς όφελος λοιπόν της έγκαιρης πληροφόρησης, του περιορισμού του κόστους και για την αποφυγή της επανάληψης πληροφοριών που παρασχέθηκαν προηγουμένως, μία επιχείρηση μπορεί να χρειάζεται ή να επιλέγει την παροχή λιγότερων πληροφοριών κατά τις ενδιάμεσες ημερομηνίες σε σχέση με τις ετήσιες οικονομικές καταστάσεις της. Γι' αυτό, δημιουργήθηκε το Δ.Λ.Π. 34 και ορίζει το ελάχιστο περιεχόμενο των καταστάσεων αυτών, αλλά δεν καθορίζει ποιες επιχειρήσεις πρέπει να συντάσσουν ενδιάμεσες οικονομικές καταστάσεις. (η υποχρέωση αυτή ορίζεται από τη νομοθεσία που ισχύει στην κάθε χώρα.)

Τέλος, το περιεχόμενο¹⁷ των ενδιάμεσων οικονομικών καταστάσεων είναι ίδιο μεταξύ των όσο ορίζουν το Δ.Λ.Π. 34 και το Ε.Γ.Α.Σ. (υπόδειγμα του Π.Δ. 360/98).

¹⁷ Περιλαμβάνει: συνοπτική μορφή Ισολογισμού, Κατάστασης Αποτελεσμάτων Χρήσης και όσον αφορά τις τράπεζες δημοσιεύουν και μηνιαίες οικονομικές καταστάσεις (μόνο στον Ισολογισμό και στην Κατάσταση Αποτελεσμάτων Χρήσης)

2.23: Δ.Λ.Π. 36: ΜΕΙΩΣΗ ΤΗΣ ΑΞΙΑΣ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΤΟΥ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΥ

Το Δ.Λ.Π. 36, εισάγει στην ελληνική επιχειρηματική και λογιστική πραγματικότητα την έννοια της «μείωσης της αξίας», η οποία μέχρι τη στιγμή της υιοθέτησης των Δ.Π.Χ.Π. ήταν παντελώς άγνωστη. Σκοπός του Προτύπου είναι η περιγραφή α) της μεθόδου ανίχνευσης ενδεχόμενης ζημιάς λόγω μείωσης της αξίας των στοιχείων του ενεργητικού μιας επιχείρησης, προκειμένου να εξασφαλιστεί ότι τα στοιχεία αυτά δεν εμφανίζονται σε αξία μεγαλύτερη από την ανακτήσιμη αξία τους, β) του ποσοτικού προσδιορισμού του μεγέθους της ζημιάς, λόγω μείωσης της αξίας, γ) των προϋποθέσεων για την αναστροφή της αναγνωρισμένης ζημιάς, λόγω μείωσης της αξίας και δ) των γνωστοποιήσεων που θα πρέπει να παρέχει η επιχείρηση στις Επεξηγηματικές Σημειώσεις, που συνοδεύουν τις οικονομικές της καταστάσεις, για τα στοιχεία του ενεργητικού των οποίων η αξία έχει μειωθεί. Οι ομοιότητες και οι διαφορές είναι:

A) Τόσο το **Ε.Γ.Λ.Σ.** όσο και τα **Δ.Λ.Π.**, προβλέπουν την εκτίμηση της αξίας των περιουσιακών στοιχείων μιας επιχείρησης σε κάθε ημερομηνία κλεισίματος του Ισολογισμού, για τον εντοπισμό τυχόν ζημιάς από την υποτίμησή της. Σύμφωνα, όμως με την Ελληνική Νομοθεσία, δεν προβλέπεται συγκεκριμένη και λεπτομερής καθοδήγηση του τρόπου εκτίμησης¹⁸. Σαν αξιόπιστος τρόπος εκτίμησης, σύμφωνα με την Ελληνική νομοθεσία, είναι η αγοραία αξία του στοιχείου, χωρίς ειδικά να καθορίζεται η ανακτήσιμη αξία του.

B) Σύμφωνα με το **Ε.Γ.Λ.Σ.**, κάθε ζημία, η οποία προκύπτει από την υποτίμηση της αξίας των περιουσιακών στοιχείων ή κέρδος από τη μείωση της υποτίμησης, η οποία έχει αναγνωριστεί σε προηγούμενα έτη, αναγνωρίζεται σαν κέρδος ή ζημία στα αποτελέσματα της χρήσης, στην οποία προέκυψαν, σε αντίθεση με το **Δ.Λ.Π.**, το οποίο προβλέπει μείωση ή αύξηση της αξίας αναπροσαρμογής για πάγια, τα οποία απεικονίζονται σε αναπροσαρμοσμένες αξίες.

Τέλος, από τα παραπάνω συνάγεται ότι, παρά το γεγονός ότι, τόσο το **Ε.Γ.Λ.Σ.** όσο και το **Δ.Λ.Π.** είναι όμοια (διαπίστωση υποτίμησης αξίας περιουσιακών στοιχείων), η εναρμόνιση με το **Δ.Λ.Π.** απαιτεί την υιοθέτηση ενός πλέγματος διατάξεων, που θα καθορίζουν τους τρόπους εκτίμησης και λογιστικής αντιμετώπισης.

¹⁸ Για παράδειγμα η εκτίμηση των μελλοντικών ταμειακών ροών που προβλέπουν τα **Δ.Λ.Π.**

2.24: Δ.Λ.Π. 37: ΠΡΟΒΛΕΨΕΙΣ, ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΕΣ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΕΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ

Στη χώρα μας, η εφαρμογή της αρχής της συντηρητικότητας επιβάλλει οι επιχειρήσεις να διενεργούν προβλέψεις για ενδεχόμενους κινδύνους και υποχρεώσεις. Το Δ.Λ.Π. καθορίζει το λογιστικό χειρισμό, καθώς και τις σχετικές γνωστοποιήσεις των προβλέψεων, που αναγνωρίζει η επιχείρηση. Παράλληλα με την προαναφερθείσα αρχή, το παρόν Πρότυπο καθίσταται αναγκαίο για τους εξής λόγους: α) ενισχύεται η συγκρισιμότητα των οικονομικών καταστάσεων μεταξύ των επιχειρήσεων, αφού όλες όσες εφαρμόζουν τα Δ.Π.Χ.Π. διενεργούν προβλέψεις κάτω από τις ίδιες προϋποθέσεις και σύμφωνα με τους ίδιους κανόνες, β) βελτιώνεται η σχετικότητα των οικονομικών καταστάσεων με συγκεκριμένα γεγονότα, αλλά και ο βαθμός στον οποίο αυτές περιέχουν χρήσιμες πληροφορίες για τους χρήστες τους, καθώς το Δ.Λ.Π. δίνει έμφαση σε καθαρά οικονομικά γεγονότα και γ) εμποδίζεται η σκόπιμη αποφυγή αναγνώρισης γεγονότων, για την επίτευξη συγκεκριμένου αποτελέσματος ή την παρουσίαση συγκεκριμένης εικόνας στις οικονομικές καταστάσεις. Δηλαδή, σκοπεύει στο να εξασφαλιστεί: α) η ορθή εφαρμογή των κριτηρίων αναγνώρισης και των βάσεων αποτίμησης, για προβλέψεις, ενδεχόμενες υποχρεώσεις και απαιτήσεις και β) η γνωστοποίηση επαρκών πληροφοριών στις Επεξηγηματικές Σημειώσεις, που συνοδεύουν τις οικονομικές καταστάσεις της επιχείρησης.

Επίσης, στη χώρα μας χρησιμοποιείται συχνά ο όρος πρόβλεψη για τις περιπτώσεις μείωσης της αξίας διαφόρων στοιχείων¹⁹ του ενεργητικού. Οι περιπτώσεις αυτές εννοιολογικά δεν αποτελούν προβλέψεις, αλλά αντίθετα αποτελούν μειώσεις της αξίας στοιχείων του ενεργητικού, οι λογιστικοί χειρισμοί των οποίων καθορίζονται είτε στο Δ.Λ.Π. 36, είτε σε άλλα Δ.Λ.Π. (π.χ. Δ.Λ.Π. 39 – επισφαλείς απαιτήσεις).

Τέλος, να σημειωθεί ότι, οι προβλέψεις δε θα πρέπει να συγχέονται με τα γεγονότα που συμβαίνουν στο χρονικό διάστημα από την ημερομηνία κλεισίματος των οικονομικών καταστάσεων, μέχρι την ημερομηνία έγκρισής τους από την Τακτική Γενική Συνέλευση των Μετοχών. Οι περιπτώσεις αυτές ρυθμίζονται από το Δ.Λ.Π. 10, το οποίο περιγράφει τους ενδεδειγμένους σε κάθε περίπτωση λογιστικούς χειρισμούς.

¹⁹ Όπως επισφαλών απαιτήσεων, παγίων στοιχείων του ενεργητικού, απαξιωμένων αποθεμάτων κλπ.

2.25: Δ.Λ.Π. 38: ΑΥΛΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΥ

Το Παρόν Πρότυπο, καθορίζει την έννοια, τη λειτουργία και το λογιστικό χειρισμό των άυλων στοιχείων του ενεργητικού και εφαρμόζεται για όλα τα στοιχεία που θα αποκτηθούν μετά την 31^η Μαρτίου 2004. Πολλοί από τους χειρισμούς που επιβάλλει είναι ίδιοι με αυτούς που επιβάλλονται από το Πρότυπο που διέπει τα ενσώματα πάγια και συγκεκριμένα από τις απαιτήσεις του Δ.Λ.Π. 16.

Σύμφωνα με το Δ.Λ.Π., τα άυλα πάγια, στην πλειοψηφία τους, πρέπει να εξοδοποιούνται στη χρήση στην οποία δημιουργούνται και κεφαλαιοποιούνται μόνο όταν διασφαλίζεται και μπορεί να τεκμηριωθεί επαρκώς ότι, από αυτά θα υπάρξει ένα μελλοντικό οικονομικό για την επιχείρηση όφελος και όταν το κόστος του άυλου παγίου μπορεί να προσδιοριστεί με απόλυτη ακρίβεια. Ακόμα, η απόσβεση θα πρέπει να γίνεται συστηματικά, κατά τη διάρκεια της ωφέλιμης ζωής του άυλου παγίου, η οποία δεν πρέπει να ξεπερνά τα είκοσι έτη. Ενώ, σύμφωνα με το Ε.Γ.Λ.Σ., τα άυλα πάγια στοιχεία²⁰, κεφαλαιοποιούνται και αποσβένονται ισόποσα, με ανώτατο όριο την πενταετία. Ορισμένα άυλα στοιχεία²¹ αποσβένονται στο χρόνο της παραγωγικής ζωής τους ή στο χρόνο της νομικής διάρκειάς τους.

2.26: Δ.Λ.Π. 40: ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ ΣΕ ΑΚΙΝΗΤΑ

Οι επενδύσεις σε ακίνητα πραγματοποιούνται για αποκόμιση ενοικίων, για κεφαλαιακή ενίσχυση ή και για τα δύο. Το Πρότυπο εφαρμόζεται για τις χρήσεις που αρχίζουν μετά την 1^η Ιανουαρίου 2005 και σκοπό έχει να καθορίσει το λογιστικό χειρισμό, που θα πρέπει να ακολουθείται, για τα ακίνητα που κατέχει ή νοικιάζει μία επιχείρηση, με χρηματοοικονομική μίσθωση, και τα οποία δε χρησιμοποιούνται για παραγωγικές δραστηριότητες μέσα στα πλαίσια της επιχείρησης αλλά είτε φέρουν εισόδημα μέσω της μίσθωσής τους είτε κατέχονται για ενίσχυση κεφαλαίου. Επίσης, πραγματεύεται τον τρόπο αποτίμησης μιας επένδυσης σε ακίνητα και καθορίζει τις γνωστοποιήσεις, που θα πρέπει να περιλαμβάνονται στις

²⁰ Όπως έξοδα ιδρύσεως και πρώτης εγκαταστάσεως, έξοδα αναδιοργάνωσης, λοιπά έξοδα συνδεδεμένα με την απόκτηση ενσώματων παγίων στοιχείων και την αύξηση μετοχικού κεφαλαίου, ως και έξοδα έρευνας και αναπτύξεως κλπ.

²¹ Όπως δικαιώματα εκμετάλλευσης, άδειες λειτουργίας.

Επεξηγηματικές Σημειώσεις, που συνοδεύουν τις οικονομικές καταστάσεις των επιχειρήσεων σχετικά με τις Επενδύσεις σε ακίνητα.

Τέλος, με βάση το Ε.Γ.Α.Σ., δεν υπάρχει ξεχωριστή απεικόνιση των ακινήτων που κατέχονται για επένδυση ή αποτελούν κεφαλαιουχική ενίσχυση.

2.27: Δ.Λ.Π. 41: ΓΕΩΡΓΙΑ

Το Δ.Λ.Π. 41, είναι το τελευταίο Πρότυπο, που εγκρίθηκε από την Επιτροπή Διεθνών Λογιστικών Προτύπων και καμία αλλαγή δεν εμπεριέχεται για αυτό, στις βελτιώσεις των Δ.Λ.Π., οι οποίες δημοσιεύτηκαν την 31^η Μαρτίου 2004 από την Επιτροπή.

Το Πρότυπο, εφαρμόζεται από τις επιχειρήσεις γεωργικής δραστηριότητας και συγκεκριμένα εφαρμόζεται για τα εξής: α) βιολογικά στοιχεία του ενεργητικού, β) γεωργικά προϊόντα, κατά τη στιγμή της συγκομιδής, γ) κρατικές επιχορηγήσεις που συνδέονται με βιολογικά στοιχεία του ενεργητικού και δεν εφαρμόζεται για: α) το έδαφος που σχετίζεται με τη γεωργική δραστηριότητα (Δ.Λ.Π. 16 και Δ.Λ.Π. 40) και β) τα άυλα στοιχεία του ενεργητικού, που σχετίζονται με τη γεωργική δραστηριότητα (Δ.Λ.Π. 38). Παραδείγματα βιολογικών στοιχείων του ενεργητικού, γεωργικών προϊόντων, καθώς και προϊόντων, που είναι αποτέλεσμα επεξεργασίας μετά τη συγκομιδή, παρουσιάζονται στον πίνακα που ακολουθεί:

Βιολογικά Στοιχεία Ενεργητικού	Γεωργικό Προϊόν	Προϊόντα που είναι αποτέλεσμα επεξεργασίας μετά τη συγκομιδή
Πρόβατο	Μαλλί	Νήμα, τάπητας
Αμπέλια	Σταφύλια	Κρασί
Χοίροι	Νωπό Κρέας	Τυποποιημένα Αλλαντικά
Φυτείες	Βαμβάκι	Κλωστή, ύφασμα
Γαλακτοπαραγωγά Ζώα	Γάλα	Τυρί, γιαούρτι

Τέλος, δεν υπάρχει τίποτα σχετικό στο ελληνικό δίκαιο.

ΔΙΕΘΝΗ ΠΡΟΤΥΠΑ ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

Η ενότητα αυτή λειτουργεί σαν συμπληρωματική στο κεφάλαιο 2 και αναφέρεται στα νέα Πρότυπα, που εκδόθηκαν από το Μάρτιο του 2002 και μπορούν να εφαρμοστούν σχεδόν από το σύνολο των επιχειρήσεων, παρά το ότι έχουν σχεδιαστεί και αναφέρονται κυρίως σε συναλλαγές κερδοσκοπικών επιχειρήσεων (π.χ. εμποροβιομηχανικές, ασφαλιστικές, χρηματοοικονομικά ιδρύματα κ.α.), εντούτοις μπορούν να αποτελέσουν μία βάση αναφοράς και για επιχειρήσεις μη κερδοσκοπικού σκοπού (επιχειρήσεις δημοσίου τομέα).

Ένα πρόβλημα που παρουσιάζεται για τους χρήστες των οικονομικών καταστάσεων, είναι ότι τα Δ.Π.Χ.Π., όπως αυτά έχουν διαμορφωθεί μέχρι στιγμής, επιτρέπουν σε κάποιες περιπτώσεις την επιλογή μεταξύ δύο χειρισμών για την απεικόνιση ορισμένων γεγονότων. Με την πάροδο του χρόνου, στόχος των Δ.Π.Χ.Π. είναι ο περιορισμός της επιλογής μεταξύ των δύο χειρισμών και η καθιέρωση μίας ενιαίας λογιστικής απεικόνισης, έτσι ώστε παρόμοιες συναλλαγές και γεγονότα να απεικονίζονται με παρόμοιο τρόπο, ενώ ανόμοιες συναλλαγές και γεγονότα να απεικονίζονται με διαφορετικό τρόπο. Παρακάτω παρουσιάζονται τα Δ.Π.Χ.Π..

Δ.Π.Χ.Π. 1: ΠΡΩΤΗ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΩΝ Δ.Π.Χ.Π.

Το Δ.Π.Χ.Π. 1 εκδόθηκε τον Ιούλιο του 2003, με στόχο να διευκολυνθούν οι επιχειρήσεις που επιθυμούν ή υποχρεούνται να υιοθετήσουν για πρώτη φορά τα Δ.Π.Χ.Π. και αφορούν τις χρήσεις που ξεκινούν την ή μετά την 1^η Ιανουαρίου 2004.

Σκοπός του είναι να εξασφαλίσει ότι, οι πρώτες οικονομικές καταστάσεις, οι οποίες συντάσσονται με βάση τα Δ.Π.Χ.Π., είτε αφορούν σε ετήσιες είτε σε ενδιάμεσες οικονομικές καταστάσεις, παρέχουν πληροφορίες υψηλής ποιότητας, οι οποίες:

- α) είναι διαφανείς στους χρήστες και συγκρίσιμες για τις περιόδους που παρουσιάζονται,
- β) παρέχουν την κατάλληλη βάση έναρξης για τη μεταγενέστερη λογιστική της επιχείρησης, σύμφωνα με τα Δ.Π.Χ.Π., και
- γ) δημιουργούνται με κόστος, που δεν υπερβαίνει τα σχετικά οφέλη, που προκύπτουν για τους χρήστες των οικονομικών καταστάσεων.

Τέλος, εφαρμόζεται: α) στις πρώτες οικονομικές καταστάσεις, οι οποίες συντάσσονται σύμφωνα με τα Δ.Π.Χ.Π. και β) στις ενδιάμεσες οικονομικές καταστάσεις (Δ.Λ.Π. 34), που παρουσιάζουν πληροφορίες, για τμήμα της περιόδου, που καλύπτεται από τις πρώτες ετήσιες οικονομικές καταστάσεις.

Δ.Π.Χ.Π. 2: ΠΛΗΡΩΜΕΣ ΒΑΣΙΖΟΜΕΝΕΣ ΣΕ ΣΥΜΜΕΤΟΧΙΚΟΥΣ ΤΙΤΛΟΥΣ

Πολλές επιχειρήσεις, ως αντάλλαγμα για τις υπηρεσίες και τα αγαθά που λαμβάνουν από εργαζόμενους ή και τρίτους, παρέχουν συμμετοχικούς τίτλους. Συχνά. Η παροχή τέτοιων τίτλων αποτελεί σημαντικό κίνητρο για τα στελέχη μίας επιχείρησης και βασικό κομμάτι ενός «Πακέτου Αμοιβών».

Η αυξανόμενη εξάπλωση των αμοιβών, που βασίζονται σε συμμετοχικούς τίτλους, κατέστησε επιτακτική την έκδοση ενός Προτύπου, το οποίο θα αντιμετωπίζει τα θέματα που προκύπτουν από συναλλαγές τέτοιου είδους.

Το παρόν Πρότυπο, εκδόθηκε με στόχο να καλύψει το κενό που υπήρχε στον τρόπο αναγνώρισης και αποτίμησης στις οικονομικές καταστάσεις, των παροχών σε εργαζόμενους και τρίτους, που τακτοποιούνται με ποσά, τα οποία βασίζονται στην αξία των μετοχών της επιχείρησης ή δικαιωμάτων απόκτησης μετοχών. Επίσης, καθορίζει και τις γνωστοποιήσεις, σχετικά με τις πληρωμές βασιζόμενες σε συμμετοχικούς τίτλους, οι οποίες θα πρέπει να περιλαμβάνονται στις Επεξηγηματικές Σημειώσεις, που συνοδεύουν τις οικονομικές καταστάσεις της επιχείρησης.

Δ.Π.Χ.Π. 3: ΕΝΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

Το Δ.Π.Χ.Π. 3 αντικατέστησε το Δ.Λ.Π. 22 «Ενοποιήσεις Επιχειρήσεων», το οποίο ίσχυε για την παρουσίαση ενοποιημένων οικονομικών καταστάσεων μέχρι την 31^η Δεκεμβρίου 2004. Μετά από αυτή την ημερομηνία τίθεται σε ισχύ το Δ.Π.Χ.Π. 3. και σκοπό έχει τον καθορισμό της κατάλληλης χρηματοοικονομικής παρουσίασης, όταν μία επιχείρηση αναλαμβάνει να εμφανίσει την ενοποίησή της με άλλες επιχειρήσεις.

Άλλα Πρότυπα που τίθενται σε ισχύ από την 1^η Ιανουαρίου 2005 και αναλύονται οι ενοποιημένες καταστάσεις είναι τα ακόλουθα:

- Δ.Π.Χ.Π. 3 «Ενοποιήσεις Επιχειρήσεων»,
- Δ.Λ.Π. 27 «Ενοποιήσεις και Ατομικές Οικονομικές Καταστάσεις»,
- Δ.Λ.Π. 28 «Επενδύσεις σε Συγγενείς Επιχειρήσεις» (αναθεωρημένο την 31^η Μαρτίου 2004),
- Δ.Λ.Π. 31 «Παρουσίαση Δικαιωμάτων σε Κοινοπραξίες» (αναθεωρημένο την 31^η Μαρτίου 2004).

Δ.Π.Χ.Π. 4: ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ

Το παρόν Δ.Π.Χ.Π., ισχύει για τις οικονομικές καταστάσεις, που θα καταρτιστούν την ή μετά την 1^η Ιανουαρίου 2005 και εκδόθηκε προκειμένου να καλύψει το κενό που υπήρχε αναφορικά στις ασφαλιστικές συμβάσεις από τη μεριά του εκδότη. Μέχρι τώρα δεν υπήρχε ένας κοινός χειρισμός για αυτές τις συμβάσεις και οι επιχειρήσεις χρησιμοποιούσαν πρακτικές άλλων κλάδων. Το Δ.Π.Χ.Π. 4, αποτελεί την πρώτη φάση του σχεδίου, σχετικά με τη λογιστική των ασφαλιστικών συμβάσεων. Το θέμα της λογιστικής των ασφαλιστικών συμβάσεων βρίσκεται σε εξέλιξη, καθώς η Επιτροπή προτίθεται να εκδώσει ένα ακόμα Πρότυπο (δεύτερη φάση του σχεδίου) πάνω σ' αυτό το θέμα.

Τέλος, το Δ.Π.Χ.Π. 4, παρέχει ουσιαστικά οδηγίες, σχετικές με τις διαφορές του σε σχέση με άλλα Πρότυπα, παρά λογιστικούς χειρισμούς, που δημιουργήθηκαν ξεχωριστά για τις ασφαλιστικές συμβάσεις.

Δ.Π.Χ.Π. 5: ΠΑΓΙΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΥ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΑ ΠΡΟΣ ΠΩΛΗΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑΚΟΠΕΙΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

Το Δ.Π.Χ.Π. 5 αντικατέστησε το Δ.Λ.Π. 35 «Διακοπτόμενες Δραστηριότητες», και σκοπό έχει να καθορίσει τις απαιτήσεις για την αναγνώριση και παρουσίαση στις οικονομικές

καταστάσεις των κατεχόμενων προς πώληση παγίων στοιχείων του ενεργητικού, καθώς και των διακοπτόμενων δραστηριοτήτων.

Επιπλέον, το Πρότυπο εφαρμόζεται σε όλα τα στοιχεία του ενεργητικού (ή ομάδες αυτών), τα οποία χαρακτηρίζονται ως κατεχόμενα προς πώληση και σε όλες τις διακοπείσες δραστηριότητες όλων των επιχειρήσεων.

Δ.Π.Χ.Π. 6: ΕΡΕΥΝΑ ΚΑΙ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΟΡΥΚΤΩΝ ΠΟΡΩΝ

Το Δ.Π.Χ.Π. 6, εκδόθηκε τον Ιανουάριο του 2005 και εφαρμόζεται για τις ετήσιες περιόδους που ξεκινούν την ή μετά την 1^η Ιανουαρίου 2006. Βασικό σκοπό έχει τον καθορισμό του τρόπου της χρηματοοικονομικής παρουσίασης της δραστηριότητας, που συνδέεται με την έρευνα και την αξιολόγηση ορυκτών πόρων.

Ο κύριος λόγος για την έκδοση του Δ.Π.Χ.Π., ήταν το γεγονός ότι τα δικαιώματα, αλλά και οι δραστηριότητες οι σχετικές με την εκμετάλλευση ορυκτών πόρων, δεν καλύπτονταν από το θεωρητικό πλαίσιο των Δ.Λ.Π. 16 και 38.

Δ.Π.Χ.Π. 7: ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΜΕΣΑ: ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Οι τεχνικές που χρησιμοποιούν οι επιχειρήσεις, για τη μέτρηση και διαχείριση των κινδύνων, που σχετίζονται με χρηματοοικονομικά μέσα, έχουν εξελιχθεί και νέες μέθοδοι και πρακτικές έχουν γίνει αποδεκτές. Στόχος λοιπόν, του Προτύπου αυτού είναι η παροχή πληροφοριών στους χρήστες των οικονομικών καταστάσεων, αναφορικά με τη φύση και το επίπεδο των κινδύνων που απορρέουν από τα χρηματοοικονομικά μέσα που διατηρεί η επιχείρηση, καθώς και τον τρόπο με τον οποίο γίνεται η διαχείριση αυτών των κινδύνων. Δηλαδή η δυνατότητα να μπορούν να αξιολογούν τη σημασία κάθε χρηματοοικονομικού μέσου, για τη χρηματοοικονομική θέση και απόδοση της επιχείρησης.

Τέλος, το παρόν Δ.Π.Χ.Π. εφαρμόζεται υποχρεωτικά για τις χρήσεις που ξεκινούν την ή μετά την 1^η Ιανουαρίου 2007 και αντικαθιστά το Δ.Λ.Π. 30 και τις γνωστοποιήσεις του Δ.Λ.Π. 32. Οι λοιπές απαιτήσεις του Δ.Λ.Π. 32 παραμένουν ως έχουν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3: ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΕΡΕΥΝΑΣ

Στη σημερινή κοινωνία, οι ρυθμοί της ζωής συνεχώς μεταβάλλονται και για να παρθούν σωστές αποφάσεις σε όλους τους τομείς χρειάζεται η εκπόνηση κάποιας έρευνας. Η έρευνα διαφέρει, όμως, ανάλογα με τον τομέα, για παράδειγμα άλλη έρευνα θα κάνει μία οικογένεια, για να αγοράσει ένα προϊόν, άλλη μια επιχείρηση για τη βελτίωση της αποδοτικότητάς της και άλλη ένας φοιτητής για την εκπόνηση μιας εργασίας του και πάλι αυτό διαφέρει. Στο παρόν κεφάλαιο λοιπόν αναφέρεται αναλυτικά η σημασία της έρευνας και η διαδικασία της, η οποία είναι κοινή σ' όλους τους τομείς.

Ως «έρευνα» θα μπορούσαμε να ορίσουμε, τη συστηματική συγκέντρωση, καταγραφή και ανάλυση όλων ή κατά το δυνατόν περισσότερων στοιχείων, που αναφέρονται σε ένα συγκεκριμένο θέμα. Ο ορισμός αυτός, δε θα πρέπει να αναλύεται δεσμευτικά και η λέξη θέμα, θα πρέπει να παίρνει την ευρύτερη δυνατή έννοια, ώστε να περιλαμβάνει το παρόν και το μέλλον, ευκαιρίες και κινδύνους, δυνατότητες και αδυναμίες και οτιδήποτε άλλο προβληματίζει ή αποτελεί τη βάση για τη λήψη μιας απόφασης.

Στην αρχή κάθε έρευνας δημιουργούνται κάποια ερωτήματα, που λειτουργούν σαν βασικοί παράγοντες –στάδια της έρευνας και σε συνδυασμό μεταξύ τους, ο ερευνητής καταφέρνει την επίτευξη του τελικού στόχου του. Τα στάδια αυτά, αναλύονται παρακάτω και συνοπτικά είναι:

1. Προσδιορισμός και διατύπωση του προβλήματος.
2. Σχεδιασμός της έρευνας και προσδιορισμός των πηγών πληροφοριών.
3. Σχεδιασμός των μεθόδων συλλογής στοιχείων.
4. Σχεδιασμός του δείγματος και συλλογή των στοιχείων.
5. Ανάλυση και ερμηνεία των στοιχείων έρευνας.
6. Σύνταξη έκθεσης, με αποτελέσματα και συμπεράσματα της έρευνας.

Να σημειωθεί, σ' αυτό το σημείο, ότι η έρευνα δεν είναι πανάκεια, αλλά ένας τρόπος καθοδήγησης προς κάποιες πιθανές λύσεις. Αν κάτι δε πάει καλά σε ένα από τα στάδια της διαδικασίας της έρευνας, τότε τα στοιχεία στα οποία θα καταλήξει μπορεί να οδηγήσουν σε

λάθος αποτελέσματα, γι' αυτό πρέπει να δείξουμε ενδιαφέρον σε όλες τις πληροφορίες, οι οποίες είναι όλες χρήσιμες ακόμα και οι λεπτομέρειες.

3.1: ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΤΥΠΩΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Το έργο αυτό, με μια γρήγορη ματιά, δίνει την εντύπωση ότι είναι εύκολο, στη συνέχεια όμως αποδεικνύεται εξαιρετικά δύσκολο. Αυτό αποδεικνύεται, διότι δεν είναι δυνατό να αναζητηθούν στοιχεία και να πραγματοποιηθεί η έρευνα αν δεν έχει οριστεί τι ακριβώς ζητείται. Για το θέμα αυτό, χρειάζεται να δείξουμε ιδιαίτερη σημασία και να διαθέσουμε αρκετό χρόνο. Το σφάλμα που παρουσιάζεται είναι ότι πολλές φορές ταυτίζουμε τα συμπτώματα ενός προβλήματος, με το ίδιο το πρόβλημα. Συνεπώς, για να είναι επιτυχημένος ο καθορισμός του προβλήματος θα πρέπει να διαπιστώσουμε το πρόβλημα και να προσδιορίσουμε όλες τις πιθανές λύσεις του.

3.2: ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΗΓΩΝ ΤΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ

Στο στάδιο αυτό θα αναζητηθούν και θα εντοπιστούν οι πηγές, από τις οποίες θα αντληθούν οι ζητούμενες πληροφορίες. Να τονιστεί ότι, το κόστος της αναζήτησης και της συλλογής των αναγκαίων πληροφοριών έχει σημαντικό ρόλο και πρέπει να οριστούν: α) η κατηγορία στοιχείων και β) η κατηγορία της έρευνας (είδος), που θα χρησιμοποιηθούν. Επίσης, σ' αυτό το στάδιο θα είναι καλό να υπάρχει και ένας σχηματισμός υποθέσεων. Δηλαδή, να οριστούν οι πιθανές λύσεις του προβλήματος, χωρίς αυτές να στηρίζονται στην τύχη αλλά σε βάσιμες υποθέσεις ή στη θεωρία. Αντίθετα, για να προσδιοριστούν οι λύσεις χρειάζεται πλήρης διερεύνηση του προβλήματος, προηγούμενη εμπειρία, συσσωρευμένες γνώσεις και ειδικά τις γνώσεις που σχετίζονται με το πρόβλημα. Η διατύπωση των υποθέσεων πρέπει να είναι τέτοια, ώστε να διευκολύνει τον έλεγχό της, δηλαδή την αποδοχή ή απόρριψή της.

3.2.1: ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ

Για να προσδιορίσουμε, λοιπόν, τον τρόπο καθοδήγησης θα πρέπει πρώτα να ορίσουμε το βασικό σκοπό της, ο οποίος είναι η ανεύρεση των στοιχείων και η δυσκολία που αντιμετωπίζει η έρευνα η οποία, με τη σειρά της, εξαρτάται από την πηγή των στοιχείων. Τα στοιχεία χωρίζονται σε δύο κατηγορίες και αναλύονται στις παραγράφους που ακολουθούν.

3.2.1.1: Πρωτογενή στοιχεία

Τα πρωτογενή στοιχεία, όπως και η λέξη το λέει, δεν είναι ήδη διαθέσιμα, κανένας δεν τα έχει επεξεργαστεί, δεν υπάρχει πηγή να τα παρέχει έτοιμα και χωρίς κόπο. Δηλαδή, οι ίδιοι αναζητούμε τις πληροφορίες. Άρα, η έρευνα θα πρέπει μόνη της να τα εντοπίσει π.χ. αν μία επιχείρηση θέλει να γνωρίζει το προφίλ των πελατών της (δηλαδή, τα δημογραφικά και ψυχολογικά χαρακτηριστικά), θα πρέπει μόνη της να κάνει μια έρευνα, από την οποία θα προκύψουν τα πρωτογενή στοιχεία. Τα πρωτογενή στοιχεία συλλέγονται με τρεις βασικές μεθόδους, οι οποίες είναι η παρατήρηση, το ερωτηματολόγιο και το πείραμα και αναλύονται στη συνέχεια.

3.2.1.2: Δευτερογενή στοιχεία

Τα δευτερογενή στοιχεία, ήδη υπάρχουν, κάποιοι τα έχουν ήδη βρει και σχετικά εύκολα μπορούν να τα δώσουν, δωρεάν ή έναντι αμοιβής. Μπορούν να βρεθούν είτε μέσα στην επιχείρηση (για παράδειγμα, ανάλυση κόστους, ισολογισμός) είτε έξω από την επιχείρηση (π.χ. απογραφές, αναφορές, μελέτες, προγράμματα, εκδόσεις). Τις περισσότερες φορές μάλιστα χρησιμοποιούμε πληροφορίες που κάποιοι άλλοι έχουν ήδη επεξεργαστεί, για σκοπούς τελείως διαφορετικούς από τους δικούς μας, όπως για παράδειγμα όταν αντλούμε στοιχεία από βιβλία, περιοδικά, επίσημα στοιχεία του κράτους (στατιστική υπηρεσία κ.α.), έρευνες ιδιωτικών οργανισμών κτλ.

3.2.2: ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ ΕΡΕΥΝΑΣ

Η κατηγοριοποίηση της έρευνας γίνεται ανάλογα με το σκοπό, το αντικείμενο και τις μεθόδους, που έχουν αναπτυχθεί και χρησιμοποιούνται στη συλλογή και ανάλυση δεδομένων. Παρόλο που υπάρχει ο διαχωρισμός αυτός των ερευνών (σε επιστημονικές, μη επιστημονικές, εξερευνητικές, περιγραφικές και αιτιολογικές), συνδέονται μεταξύ τους, υπό την έννοια ότι, κάθε ερευνώμενο φαινόμενο συγκεντρώνει σε κάποιο βαθμό όλους τους τύπους, δίνοντας όμως, έμφαση σε έναν κυρίως τύπο. Αναλυτικά οι κατηγορίες της έρευνας είναι:

3.2.2.1: Επιστημονική Έρευνα

Η έρευνα πρέπει να ακολουθεί την επιστημονική μέθοδο. Είναι ο μόνος τρόπος να έχουμε επιστημονικά αποδεκτά ευρήματα. Διαφορετικά, δημιουργούνται αμφιβολίες και αβεβαιότητα, που οδηγούν σε λάθος αποφάσεις, με τις γνωστές συνέπειες. Η επιστημονική μέθοδος ξεκίνησε με την παρατήρηση ενός φαινομένου, σχηματίζει υποθέσεις, σχετικές με την ερμηνεία του φαινομένου αυτού, συγκεντρώνει τα απαραίτητα στοιχεία, ελέγχει τις υποθέσεις, με βάση τα στοιχεία που συγκεντρώθηκαν και, όπου είναι δυνατό, δοκιμάζει τις αποδεκτές υποθέσεις στη διάρκεια του χρόνου. Δηλαδή, αν μία υπόθεση μπορεί και προβλέπει το τι θα γίνει στο μέλλον ή πώς θα συμπεριφερθεί σε ένα μεγάλο αριθμό περιπτώσεων, γίνεται δεκτή σαν μία σωστή υπόθεση.

3.2.2.2: Μη Επιστημονική Έρευνα

Υπάρχουν και τρόποι έρευνας, που αν και είναι εξίσου χρήσιμοι, δε θεωρούνται επιστημονικοί. Τρεις τέτοιοι τρόποι, είναι:

i. Focus Groups

Με τη μέθοδο αυτή, συγκεντρώνουμε μία ομάδα ανθρώπων (οκτώ-δώδεκα ατόμων συνήθως), τους βάζουμε γύρω από ένα τραπέζι και συντονίζουμε μία ελεύθερη συζήτηση

γύρω από το θέμα μας, με το οποίο έχουν άμεση ή έμμεση σχέση. Αυτή είναι μία γρήγορη και φτηνή λύση, για κάποια πρώτα συμπεράσματα.

ii. Mystery Shopping

Η μέθοδος αυτή, χρησιμοποιείται από επιχειρήσεις. Δηλαδή, ζητούν από κάποιους να δοκιμάσουν τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες τους και τους στέλνουν ως πελάτες, χωρίς όμως προηγουμένως να έχουν ενημερώσει κανένα και έπειτα συζητάνε τις εντυπώσεις τους ή απαντούν σε κάποια ερωτηματολόγια.

iii. Η Διαχείριση των Παραπόνων

Τα παράπονα σε μία εταιρεία δεν πρέπει να τα βλέπουμε πάντα σαν κάτι αρνητικό και να φερόμαστε αμυντικά. Είναι μία μοναδική ευκαιρία, για συλλογή πληροφοριών πολλές εταιρείες (κυρίως στην Αμερική), συγκεντρώνουν και καταγράφουν όλα τα σχόλια των πελατών τους, καθώς τα θεωρούν ως πολύτιμες και δωρεάν πληροφορίες.

3.2.2.3: Διερευνητική Έρευνα

Διερευνητική έρευνα, είναι η έρευνα που σκοπό έχει να συγκεντρωθούν περισσότερα στοιχεία, που θα επιτρέψουν την πληρέστερη κατανόηση του προβλήματος και στο σχηματισμό τελικών υποθέσεων. Πρόκειται, για προκαταρτικές έρευνες, που δεν απαιτούν μεγάλη προσπάθεια συλλογής στοιχείων. Τα δευτερογενή στοιχεία είναι συνήθως αρκετά. Για παράδειγμα, η συζήτηση με ειδικούς, σχετικά με το θέμα της έρευνας είναι να βοηθά στο ξεκαθάρισμα του προβλήματος.

3.2.2.4: Περιγραφική Έρευνα

Οι περιγραφικές έρευνες είναι εκείνες που κυριαρχούν και έχουν σκοπό τη συλλογή στοιχείων, που αναφέρονται στα χαρακτηριστικά ενός υπό μελέτη φαινομένου. Μία περιγραφική έρευνα δε σημαίνει απλή καταγραφή γεγονότων. Αυτό είναι κάτι απλό και φτηνό ως διαδικασία και τα γεγονότα έχουν αξία όταν αυτά συνδέονται με κάποιο τρόπο, δίνοντας μία λογική εξήγηση και βοηθούν στη κατανόηση των φαινομένων. Ακόμα, να τονιστεί ότι οι περιγραφικές έρευνες βασίζονται κυρίως σε πρωτογενή στοιχεία.

3.2.2.5: Αιτιολογική Έρευνα

Αιτιολογική έρευνα, είναι η δυσκολότερη μορφή έρευνας και έχει ως σκοπό τη συλλογή στοιχείων για να αποδειχθούν σωστές ή λάθος κάποιες λύσεις. Δηλαδή, μπορούν να χρησιμοποιηθούν για τον έλεγχο υποθέσεων. Βασίζεται εξίσου σε πρωτογενή και δευτερογενή στοιχεία και θεωρείται η πιο δύσκολη, διότι πρέπει να αιτιολογηθεί και η κάθε πιθανή λύση που δίνεται.

3.3: ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΜΕΘΟΔΩΝ ΤΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΗΓΩΝ ΤΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ

Η συλλογή των στοιχείων, δημιουργείται ως επακόλουθο από τη διατύπωση των υποθέσεων όσο και από τις πηγές συλλογής τους. Τα στοιχεία είναι είτε πρωτογενή είτε δευτερογενή (όπως αναφέρθηκε στην προηγούμενη παράγραφο) και η συλλογή των στοιχείων μπορεί να γίνει με δύο μεθόδους:

3.3.1.: Μέθοδοι Συλλογής Πρωτογενών Στοιχείων

Υπάρχουν πολλές μέθοδοι συλλογής πρωτογενών στοιχείων. Η επιλογή μιας ή περισσότερων από τις μεθόδους αυτές επηρεάζεται από τη φύση του συγκεκριμένου προβλήματος - θέματος και από τους πόρους που μπορούν να διατεθούν.

3.3.1.1: Ερωτηματολόγιο

Το ερωτηματολόγιο, είναι η πιο ευρέως χρησιμοποιούμενη μέθοδος συλλογής πρωτογενών στοιχείων. Με το ερωτηματολόγιο, γίνεται μια επισκόπηση ενός πληθυσμιακού υποσυνόλου και αποτελείται από δύο μέρη, εκείνο της ερώτησης και εκείνο της απάντησης. Θα πρέπει να μη διαφεύγει της προσοχής μας πως το ερωτηματολόγιο δεν έχει το ρόλο απλά να πάρουμε απαντήσεις αλλά να πάρουμε τις απαντήσεις εκείνες που σε συγκεκριμένο χώρο

και χρόνο να αντιπροσωπεύουν, στο καλύτερο δυνατό ποσοστό, την αλήθεια. Επίσης, το ερωτηματολόγιο, παρουσιάζει κάποια πλεονεκτήματα και μειονεκτήματα.

Τα βασικά πλεονεκτήματα είναι: α) η δυνατότητα να χρησιμοποιείται για όλα σχεδόν τα προβλήματα και β) να επιφέρει γρήγορα αποτελέσματα και σε χαμηλό σχετικά κόστος.

Τα βασικά μειονεκτήματα είναι: α) η άρνηση της απάντησης (η οποία μπορεί να είναι μερική ή ολική), β) η αδυναμία ακριβούς απάντησης και γ) η επιρροή που ασκεί όλη η διαδικασία της ερώτησης. Τα μειονεκτήματα μπορούν να μειωθούν σημαντικά, αν δοθεί ιδιαίτερη προσοχή στα στάδια προετοιμασίας του, τα οποία είναι: α) ο καθορισμός των πληροφοριών, β) ο καθορισμός του τύπου του ερωτηματολογίου, που θα χρησιμοποιηθεί, γ) ο καθορισμός του περιεχομένου της κάθε ερώτησης, δ) ο καθορισμός του τύπου των ερωτήσεων, που θα χρησιμοποιηθούν, ε) η απόφαση, για τη διατύπωση των ερωτήσεων, στ) η απόφαση, για τη σειρά των ερωτήσεων, ζ) η απόφαση, για τη διάταξη του ερωτηματολογίου και την αναπαραγωγή, η) ο προέλεγχος, θ) η αναθεώρηση και το τελικό κείμενο.

Επιπλέον να προστεθεί ότι, υπάρχουν τέσσερις τρόποι συμπλήρωσής του:

i. Η προσωπική συνέντευξη, η οποία δίνει τις ποιοτικά και ποσοτικά τις καλύτερες πληροφορίες, είναι ο πιο εύκολα προσαρμοζόμενος τρόπος (διότι η ζωντανή επικοινωνία επιτρέπει την ύπαρξη υποβοήθησης, διευκρίνησης, παρατήρησης κ.α.) και, με την παρουσία αυτού που ερωτά, επηρεάζει αναπόφευκτα τις απαντήσεις. Επίσης, κάποιες φορές αποτελεί τον πιο ακριβό τρόπο συμπλήρωσης.

ii. Ηλεκτρονικά, που γίνεται μέσω της χρήσης ηλεκτρονικού υπολογιστή (δηλαδή μέσω ίντερνετ). Με τον τρόπο αυτό, μπορούν να βρεθούν στοιχεία σε όλες τις χώρες. Το κόστος είναι ιδιαίτερα χαμηλό και απαιτείται η στήριξη ειδικών συστημάτων λογισμικού κ.α.

iii. Ταχυδρομικά, που το κόστος είναι σχετικά μικρό αλλά προκύπτουν προβλήματα στον τρόπο ανεύρεσης των διευθύνσεων και στη συμπλήρωση του ερωτηματολογίου αφού δεν υπάρχει άμεση επαφή, μεταξύ του ερευνητή και του ερωτώμενου.

iv. Τηλεφωνικά, που δίνει τη δυνατότητα συμπλήρωσης ανώνυμου ερωτηματολογίου και του άμεσου διαλόγου. Το κόστος εξαρτάται από πολλούς παράγοντες.

3.3.1.2: Παρατήρηση

Με την παρατήρηση, οι ερευνητές, χωρίς καθόλου να έλθουν σε επαφή με κανέναν, καταγράφουν και στη συνέχεια μελετούν τα δεδομένα που συλλέξαν. Η μέθοδος αυτή συλλογής πρωτογενών στοιχείων γίνεται με τέσσερις τρόπους:

α) Άνθρωποι παρακολουθούν ανθρώπους, β) Άνθρωποι παρακολουθούν φυσικά φαινόμενα, γ) Μηχανές παρακολουθούν ανθρώπους και δ) Μηχανές παρακολουθούν φυσικά φαινόμενα.

Επίσης, το κόστος της είναι σχετικά μικρό και χρησιμοποιείται μόνο σε έρευνες που είναι περιγραφικές²².

3.3.1.3: Το Πείραμα

Το πείραμα έχει μεγάλες δυνατότητες εφαρμογής και γίνεται είτε σε εργαστήριο δηλαδή σε αίθουσα που έχει τον κατάλληλο εξοπλισμό, είτε στο καθημερινό πεδίο. Στη μέθοδο αυτή το κόστος δεν μπορεί να προσδιοριστεί αλλά συνήθως είναι χαμηλό και λειτουργεί κυρίως για να ερευνηθούν διάφορες επιπτώσεις και αντιδράσεις. Η μέθοδος αυτή, σε συνδυασμό με μία άλλη μέθοδο, μπορεί να δώσει τα καλύτερα δυνατά αποτελέσματα.

3.3.2: Μέθοδοι Συλλογής Δευτερογενών Στοιχείων

Η συλλογή δευτερογενών στοιχείων είναι πιο συχνή, γι' αυτό ο ερευνητής θα πρέπει οπωσδήποτε να γνωρίζει όλες τις πηγές (κρατικές, ιδιωτικές, εθνικές ή διεθνείς) από τις οποίες μπορεί να συλλέξει τα στοιχεία αυτά. Για λόγους καθαρά οικονομικούς, πριν ο ερευνητής προβεί στη συγκέντρωση πρωτογενών και δευτερογενών στοιχείων, θα πρέπει να εξαντλήσει κάθε δυνατότητα ανεύρεσής τους σε δευτερογενή πηγή. Το ότι τα δευτερογενή στοιχεία κοστίζουν σημαντικά λιγότερα απ' ότι τα πρωτογενή και μπορούν να συλλέγονται και πάλι σχετικά ταχύτερα, δε σημαίνει ότι δεν παρουσιάζουν προβλήματα.

²² Για παράδειγμα, μία επιχείρηση που θέλει να μετρήσει την ακροατικότητα μιας διαφήμισης.

Για να είναι χρήσιμα και άμεσα αξιοποιήσιμα τα στοιχεία αυτά, και να μπορούν να βοηθήσουν στην επίλυση ενός προβλήματος, θα πρέπει οπωσδήποτε να έχουν και τις τέσσερις ακόλουθες ιδιότητες:

- i. Να είναι διαθέσιμα. Να είναι δυνατόν να βρεθούν, επειδή άλλοι τα έχουν.
- ii. Να είναι σχετικά. Να αφορούν το πρόβλημα, του οποίου η λύση αναζητείται.
- iii. Να είναι ακριβή. Να περιγράφουν την κατάσταση ως έχει, όχι εκτίμηση στο περίπου.
- iv. Να είναι επαρκή. Να μη χρειάζεται η συλλογή και άλλων, για να λυθεί το πρόβλημα.

Ανάλογα με ποια ή ποιες από τις ιδιότητες αυτές δεν ικανοποιούν τα ελάχιστα, κρίνεται και το επόμενο βήμα, δηλαδή ο συμβιβασμός στην ποιότητα ή η διεξαγωγή έρευνας με ζητούμενο την άρση των ατελειών στα δευτερογενή στοιχεία.

3.4: ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΔΕΙΓΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΗ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ

Στην παρούσα παράγραφο, εξετάζονται οι κατηγορίες και οι διαστάσεις των στοιχείων που προέκυψαν. Δηλαδή, για παράδειγμα αναφέρεται το ποσοστό του πληθυσμού, οι ηλικίες, το φύλο, η γεωγραφική περιοχή, η χρονική διάρκεια, το κόστος και άλλα στοιχεία στα οποία επικεντρώθηκε η έρευνα. Επίσης, κάθε πληροφορία έχει δύο διαστάσεις.

Η πρώτη διάσταση, αναφέρεται στην ποιότητα της πληροφορίας. Η ποιότητα αυτή είναι συνάρτηση του πόσο ακριβής, τρέχουσα, επαρκής, διαθέσιμη και σχετική είναι μία πληροφορία. Συγκεκριμένα:

- i. ακριβής είναι μία πληροφορία, όταν αντανακλά την πραγματικότητα,
- ii. τρέχουσα (σύγχρονη), είναι όταν δίνεται χωρίς καθυστέρηση, αμέσως,
- iii. επαρκής είναι, όταν η ποσότητα και η ποιότητά της φθάνει, για να χρησιμοποιηθεί για τη λήψη μιας καλύτερης απόφασης,
- iv. διαθέσιμη είναι όταν μας δίνεται εύκολα, (δηλαδή είναι ευπρόσιτη) και τέλος,
- v. σχετική είναι μία πληροφορία, όταν ταιριάζει με την ανάγκη για την απόφαση που ελέγχουμε ή διερευνούμε.

Ενώ, η δεύτερη διάσταση, αναφέρεται στο κόστος της πληροφορίας. Όπως για κάθε προϊόν, έτσι και για την πληροφορία υπάρχει το κόστος της. Κόστος ψυχολογικό, οικονομικό (χρήματα που δαπανήθηκαν) ή ευκαιρίας (εναλλακτικές λύσεις που αποκλείστηκαν).

3.5: ΑΝΑΛΥΣΗ ΚΑΙ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ

Το στάδιο αυτό, είναι ένα από τα σημαντικότερα, διότι ερμηνεύεται αν κάπου από τα στοιχεία που συλλέξαμε θα απορριφθούν ή θα γίνουν αποδεκτά. Στην ανάλυση και ερμηνεία των στοιχείων εξετάζεται αν κάτι έχει παραλειφθεί (π.χ. κάποια σελίδα, αν κάποιες ερωτήσεις είναι συμπληρωμένες λάθος), η κατάταξη των στοιχείων (π.χ. ανά γεωγραφική περιοχή, ανά ερευνητή κ.α.) και το αν είναι σωστή η σύνταξη των στοιχείων (π.χ. αναφέρεται κυρίως στα έντυπα που περιλαμβάνουν κωδικούς), η παρουσίαση των στοιχείων (π.χ. αν οι πίνακες ή τα διαγράμματα που υπάρχουν απεικονίζουν το ζητούμενο κ.α.

3.6: ΣΥΝΤΑΞΗ ΕΚΘΕΣΗΣ ΜΕ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ

Οι τελικές αποφάσεις παίρνονται, με βάση τα συμπεράσματα και τις προτάσεις της έρευνας και η σύνταξη έκθεσης βοηθά σ' αυτό. Δηλαδή, εξηγεί τα αποτελέσματα και τις συνθήκες κάτω από τις οποίες πραγματοποιήθηκε. Επισημαίνει τις δυσκολίες που αντιμετωπίστηκαν και πιθανά ερωτήματα, τα οποία έμειναν αναπάντητα ή ήταν εφικτό να απαντηθούν. Με λίγα λόγια, περιλαμβάνει αναλυτικά ό,τι αναπτύχθηκε στα προηγούμενα στάδια. Επίσης, αξίζει να σημειωθεί ότι, σημαντικό παράγοντα κατέχουν και τα χρονικά όρια στα οποία διεξάχθηκε η έρευνα. Όλοι γνωρίζουμε ότι, κάθε έρευνα για να μελετηθεί και να επιφέρει αποτελέσματα χρειάζεται χρόνο.

Τέλος, ένα στοιχείο που δεν αναφέρθηκε παραπάνω και είναι εξίσου σημαντικό είναι ότι η έρευνα εξαρτάται και από την προσωπικότητα του ερευνητή. Συγκεκριμένα, α) από την εστίαση και την επιμονή, β) την ταχύτητα (με όλο το συνεπαγόμενο ρίσκο), γ) από τον κατάλληλο συνδυασμό ανθρώπου, τοποθεσίας και ευκαιρίας, και δ) από τη δουλειά που θα αφιερώσει για την εκπόνηση του στόχου του.

Η ΕΡΕΥΝΑ ΠΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΗΘΗΚΕ

Η έρευνα που πραγματοποιήθηκε στην παρούσα εργασία, είχε ως βάση τα προαναφερθέντα στάδια. Συγκεκριμένα:

1. Προσδιορίστηκε και διατυπώθηκε το θέμα το οποίο έχει είχε ως στόχο να απεικονίσει την κατάσταση που υπάρχει, με βάση τις νέες λογιστικές διαδικασίες.
2. Προσδιορίστηκαν οι πηγές των πληροφοριών και η κατηγορία της έρευνας. Στην παρούσα έρευνα, υπήρξε ένας συνδυασμός πρωτογενών και δευτερογενών στοιχείων, καθώς και ένας συνδυασμός μεταξύ διερευνητικής και αιτιολογικής και λιγότερο περιγραφικής και επιστημονικής έρευνας.
3. Όσον αφορά τον σχεδιασμό των μεθόδων της έρευνας και τον προσδιορισμό των πληροφοριών, όπως προαναφέρθηκε υπήρξε ένας συνδυασμός μεταξύ πρωτογενών και δευτερογενών στοιχείων. Συγκεκριμένα, βοήθησαν κυρίως τα εξής:
 - α) ανάγνωση βιβλίων, άρθρων από εφημερίδες και περιοδικά, η μέθοδος αυτή αποτέλεσε έναν από τους σημαντικότερους παράγοντες διότι συντέλεσε στη δημιουργία μια γενικής πληροφόρησης του θέματος και σωστής καθοδήγησης,
 - β) ηλεκτρονικά, διότι το θέμα της έρευνας έχει εξεταστεί σε μεγαλύτερο ποσοστό από το διεθνές περιβάλλον, σε σύγκριση με το ελληνικό,
 - γ) τηλεφωνικά και ταχυδρομικά, όπου αυτοί οι τρόποι λειτούργησαν σαν συμπληρωματικοί (έδωσαν ένα επιπλέον ξεκαθάρισμα της κατάστασης),
 - δ) προσωπική συνέντευξη, η οποία διενεργήθηκε με άτομα του χώρου που απευθυνόταν.
4. Αφού έγινε η συλλογή των στοιχείων και εξετάστηκε η ποιότητα των πληροφοριών και το κόστος, αναλύθηκαν και ερμηνεύθηκαν τα στοιχεία.

Τέλος, να σημειωθεί ότι η μέθοδος της "προσωπικής συνέντευξης", χρησιμοποιήθηκε και στο τελικό στάδιο της έρευνας σαν συμπλήρωμα και διευκρίνιση του θέματος, δίνοντας μ' αυτό τον τρόπο την οριστική πινελιά στα τελικά συμπεράσματα της έρευνας και τα οποία παρουσιάζονται στο Κεφάλαιο που ακολουθεί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4: ΕΡΕΥΝΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΑ Δ.Λ.Π. ΚΑΙ Δ.Π.Χ.Π.

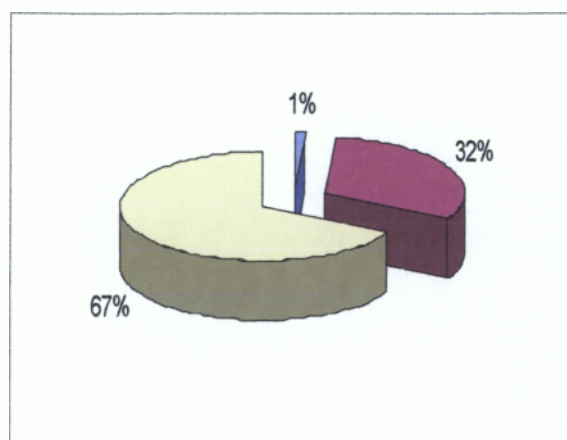
Η παγκοσμιοποίηση της αγοράς και η επιθυμία των Οικονομικών Οργανισμών, να εξαπλωθούν εκτός από τοπικό ή εθνικό και σε διεθνές επίπεδο, οδήγησε στην εφαρμογή ενιαίων λογιστικών προτύπων, τα λεγόμενα Δ.Λ.Π. ή Δ.Π.Χ.Π., τα οποία αναλύθηκαν σε προηγούμενο κεφάλαιο. Στο παρόν κεφάλαιο, παρουσιάζεται η έρευνα που εκπονήθηκε σχετικά με τους Οικονομικούς Οργανισμούς και τις νέες λογιστικές αρχές και συντελείται από έξι βασικές ενότητες, που είναι απαραίτητες για τη μετάβαση στα Δ.Λ.Π..

Να τονιστεί ότι κάποια από τα δεδομένα, που παρουσιάζονται στην παρούσα έρευνα, εμπεριέχονται σε έρευνα που διεξήχθη από την *Grant Thornton*.

4.1: ΒΑΘΜΟΣ ΑΠΟΔΟΧΗΣ

Βασικός στόχος της ενότητας αυτής, είναι να διερευνηθεί η στάση των Ελληνικών Οικονομικών Οργανισμών και των στελεχών τους, που υπάρχει απέναντι στην εισαγωγή των Δ.Λ.Π. ή Δ.Π.Χ.Π.. Η πλειοψηφία των Οικονομικών Οργανισμών έχει θετική στάση στην εισαγωγή των νέων πρότυπων και αυτό οφείλεται κυρίως στο ότι θέλουν να αναβαθμίσουν την επάρκεια και την ποιότητα των παρερχόμενων χρηματοοικονομικών πληροφοριών.

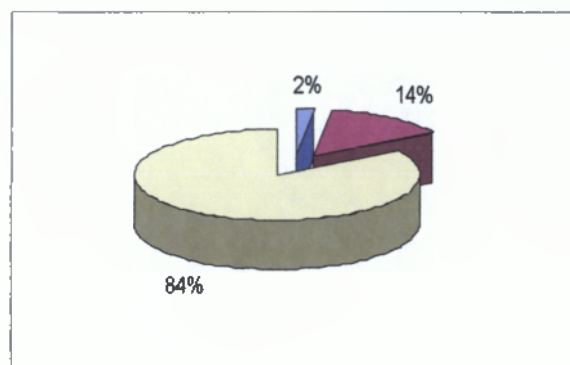
Πολλές επιχειρήσεις, αντιμετωπίζουν διαφορετικά την εισαγωγή των Δ.Λ.Π. στην Ελλάδα και γενικά την προσαρμογή τους στα νέα λογιστικά δεδομένα. Έπειτα, από έρευνα, που έγινε διαπιστώθηκε ότι (Σχήμα 4α):

(Σχήμα 4α)

- το 67% των επιχειρήσεων, θεωρεί ότι τα Δ.Λ.Π., είναι ένα μέσο, που θα βοηθήσει στην εκτέλεση του έργου τους,
- το 32% διατηρούν μια πιο επιφυλακτική στάση και βλέπουν την εισαγωγή των προτύπων ως “μία υποχρέωση”, την οποία οφείλουν να ακολουθήσουν, και
- το 1% έχει αρνητική στάση και θεωρεί τα πρότυπα ως ένα “εταιρικό βάρος”.

Σύμφωνα, με την παραπάνω εκτίμηση, η πλειοψηφία των επιχειρήσεων πιστεύει ότι, με την εφαρμογή των νέων προτύπων, οι οικονομικές καταστάσεις θα είναι (Σχήμα 4β):

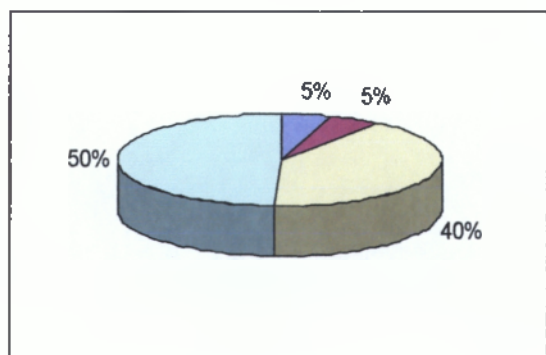

(Σχήμα 4β)

- το 84%, περισσότερο διαφανείς και αξιόπιστες, τόσο για τις διοικήσεις, όσο και για τους επενδυτές, αναλυτές και πιστωτές,
- το 14%, δεν θα αλλάξουν ουσιαστικά τα δεδομένα, και
- το 2%, θα είναι λιγότερο αξιόπιστες και διαφανείς.

4.2: ΠΡΟΣΔΟΚΙΕΣ ΚΑΙ ΑΠΕΙΛΕΣ

Τα Δ.Λ.Π., γνωρίζουμε ότι δημιουργούν κάποιες προσδοκίες και απειλές στα στελέχη των επιχειρήσεων. Οι προσδοκίες έγκειται στη βελτίωση της εικόνας τους, δηλαδή θα τους προσδώσουν κύρος και θα μετρήσουν την αντοχή των δυνάμεών τους στην παγκόσμια αγορά. Επίσης, περιμένουν να αλλάξει η οικονομική τους θέση και τα αποτελέσματά τους. Όμως, υπάρχει και ένα μικρό ποσοστό που πιστεύει ότι τα Δ.Λ.Π. μπορούν να επιδράσουν αρνητικά στην οικονομική τους θέση. Δηλαδή, να είναι η αιτία που θα αποκαλυφθούν οι αδυναμίες τους ή θα τεθούν στο περιθώριο. Συγκεκριμένα, οι προσδοκίες και απειλές, που αναμένουν οι επιχειρήσεις, είναι: (Σχήμα 4.2)

(Σχήμα 4.2)

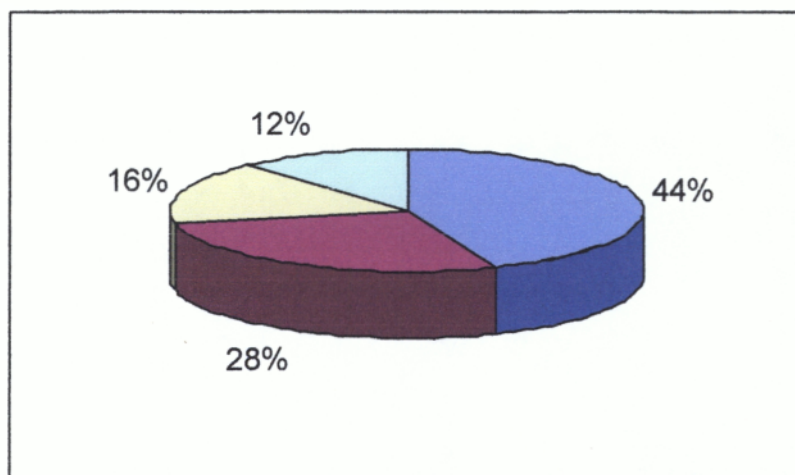
- το 49%, θα επιδράσει θετικά στην εικόνα της εταιρείας,
- το 40%, θα μετρήσει τις δυνάμεις της σε μια παγκόσμια αγορά,
- το 5%, θα αποκαλύψει τις αδυναμίες της,
- το 5%, θα βοηθήσει στην εξεύρεση νέων πόρων

4.3: ΒΑΘΜΟΣ ΕΤΟΙΜΟΤΗΤΑΣ

Ο βαθμός ετοιμότητας των επιχειρήσεων, δεν στοχεύει τόσο στο να αξιολογήσει την τεχνική επάρκεια των εταιρειών, όσο στο να μετρήσει τα αντανάκλαστικά τους και τις στρατηγικές αποφάσεις που έχουν λάβει για την ομαλή μεταβολή στα νέα πρότυπα.

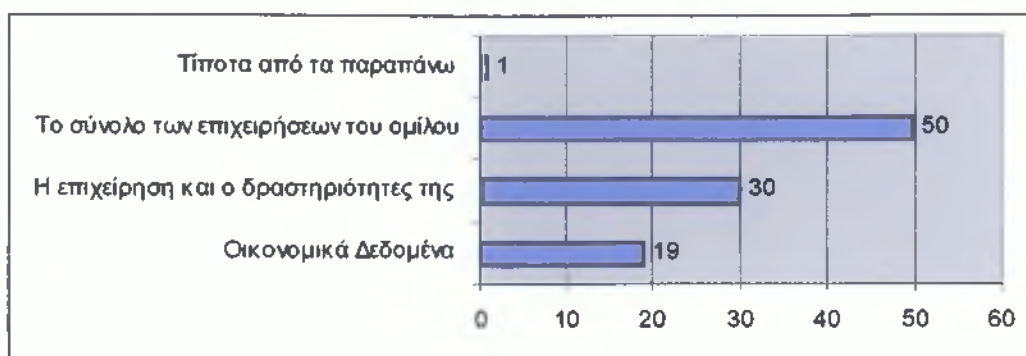
Σε πρώιμο στάδιο βρίσκεται το μεγαλύτερο ποσοστό των επιχειρήσεων.(Σχήμα 4.3α)
Συγκεκριμένα,

- το 44%, είναι σε διαδικασία διερευνητικών συζητήσεων για την κατάρτιση ολοκληρωμένου σχεδίου δράσης.
- το 28%, έχει συντάξει ολοκληρωμένο σχέδιο, το οποίο δεν έχει μπει σε φάση υλοποίησης,
- το 16%, έχει μπει σε φάση υλοποίησης, και
- το 12%, θεωρεί ότι το θέμα δεν απαιτεί κεντρικό σχεδιασμό, μεταθέτοντας την ευθύνη υλοποίησης αποκλειστικά στην οικονομική διεύθυνση.

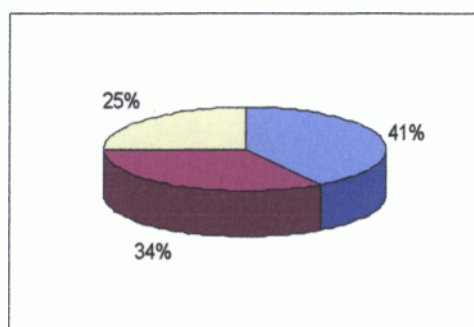
(Σχήμα 4.3α)

Αξίζει, να αναφερθεί ότι η πλειοψηφία των επιχειρήσεων, η οποία αγγίζει το ποσοστό των 80%, έχει ανάγκη για κεντρικό σχεδιασμό και έχουν λάβει σημαντικά υπόψη τους τα επιχειρηματικά δεδομένα του ομίλου τους συνολικά. Το τι συμβαίνει όμως, με το συνολικό πλήθος των επιχειρήσεων, απεικονίζεται στο παρακάτω διάγραμμα (Διάγραμμα 4.3):

(Διάγραμμα 4.3)

Στο παρακάτω σχήμα (Σχήμα 4.3β) απεικονίζεται ο ενδεικνυόμενος τρόπος για την ελαχιστοποίηση των προβλημάτων μετάβασης στα Δ.Λ.Π.

(Σχήμα 4.3β)

- Το 34%, προτιμά την πλήρη εφαρμογή των Δ.Λ.Π., με την κατάργηση των υφιστάμενων λογιστικών αρχών.
- Το 41%, προτιμά την παράλληλη εφαρμογή, και
- Το 25%, προτιμά τη σταδιακή εφαρμογή.

4.4: ΕΠΑΡΚΕΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ

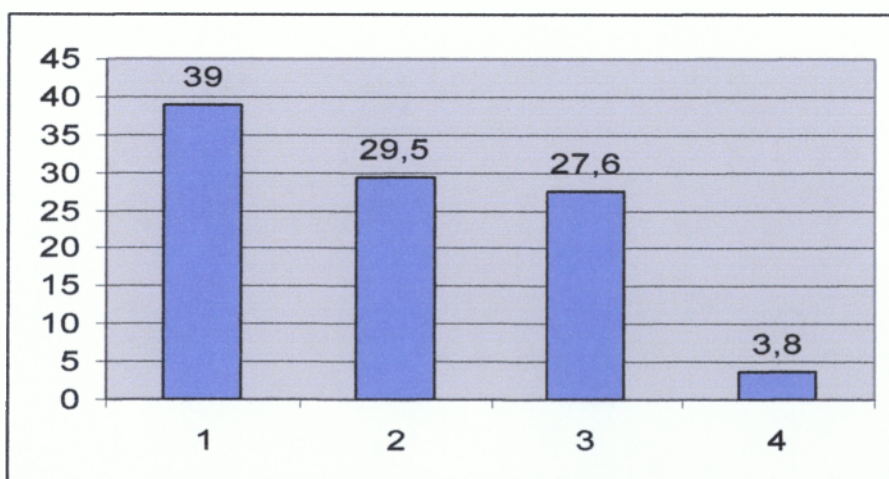
Η ενότητα αυτή, είναι ίσως η πιο σημαντική, διότι αναφέρεται στο εάν με την εφαρμογή των Δ.Λ.Π., οι επιχειρήσεις είναι έτοιμες, ως προς τις γνώσεις και την εμπειρία του προσωπικού και διαπιστώνουμε ότι, μόνο μία στις δέκα επιχειρήσεις δηλώνει ότι τα στελέχη της έχουν επαρκή θεωρητική και πρακτική κατάρτιση. Η μία στις δύο επιχειρήσεις δηλώνουν ότι τα στελέχη τους, έχουν μόνο θεωρητική επαφή με το αντικείμενο. Συνεπώς, είναι λογικό αν όχι όλες, η πλειοψηφία των επιχειρήσεων να στραφούν σε εξωτερικούς συνεργάτες προκειμένου να λάβουν την απαραίτητη βοήθεια, για τη μετάβασή τους στα νέα πρότυπα.

Επίσης, είναι σημαντικό να εξεταστεί το ενδιαφέρον που δείχνουν τα στελέχη των επιχειρήσεων για την επιμόρφωσή τους, το οποίο είναι ιδιαίτερα χαμηλό.

Το θέμα που προβληματίζει όμως είναι ότι, μία στις δύο επιχειρήσεις, αν και δηλώνει ότι υπάρχει ενδιαφέρον, μεταθέτει συνεχώς το πρόγραμμα εκπαίδευσης στα μελλοντικά της σχέδια. Σημαντικό είναι να δούμε ότι, η επιμόρφωση παρέχεται σχεδόν αποκλειστικά από τα στελέχη της οικονομικής διεύθυνσης, γεγονός λογικό, εάν συνδυαστεί με την αρνητική στάση που έχουν υιοθετήσει τα στελέχη των λοιπών διευθύνσεων απέναντι στο ενδεχόμενο εμπλοκής τους στην εφαρμογή των πρότυπων.

Με βάση λοιπόν τα παραπάνω, η στελέχωση, με νέο εξειδικευμένο προσωπικό, είναι μια καλή λύση. Οι επιχειρήσεις, όμως σύμφωνα με το διάγραμμα δε συμφωνούν και θεωρούν (διάγραμμα 4.4α):

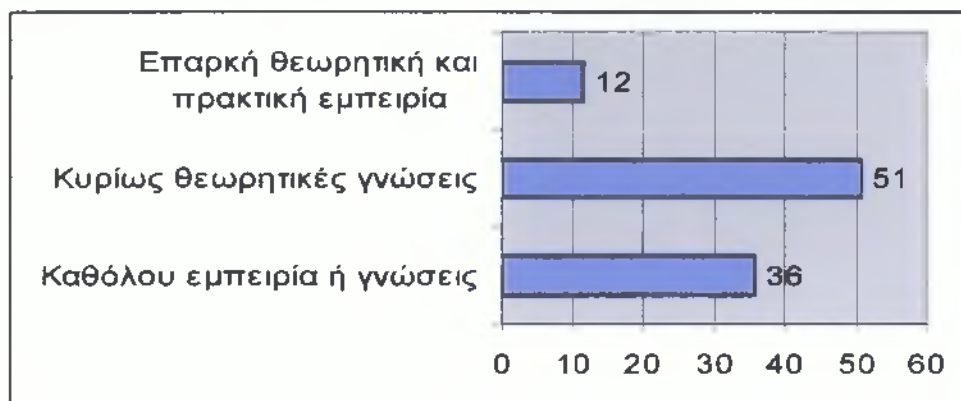
- το 39%, ότι δε θα προκύψει τέτοια ανάγκη,
- το 29.5%, ότι υπάρχει η ανάγκη για εξειδικευμένο προσωπικό,
- το 27.6%, ότι δε μπορούν να εκτιμήσουν αν υπάρχει ανάγκη,
- Και το 3.8%, ότι υπάρχει ανάγκη δημιουργίας και στελέχωσης νέας διεύθυνσης.

(Διάγραμμα 4.4α)

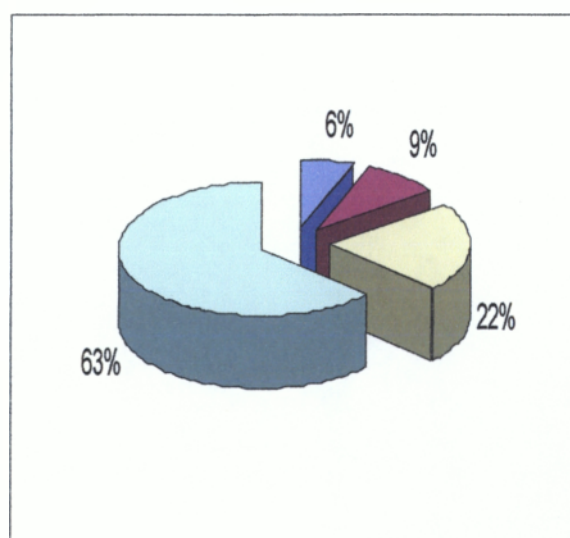
Ιεραρχικά το ενδιαφέρον προέρχεται σε μεγάλο βαθμό από τα στελέχη της ανώτερης βαθμίδας. Το τι συμβαίνει όμως στο επίπεδο εμπειρίας στελεχών στη σύνταξη οικονομικών καταστάσεων με βάση τα Δ.Λ.Π., παρουσιάζεται στο παρακάτω γράφημα. (Διάγραμμα 4.4β)

- Το 51%, των στελεχών των επιχειρήσεων, δηλώνουν ότι έχουν θεωρητική γνώση,
- το 36%, ένα ποσοστό αρκετά υψηλό δηλώνει ότι δεν έχουν καθόλου εμπειρία ή γνώσεις,
- Και το 12%, πιστεύει ότι μπορεί να ανταπεξέλθει στις νέες λογιστικές αλλαγές, μιας και κατέχουν κάποια επαρκή θεωρητική και πρακτική εμπειρία.

(Διάγραμμα 4.4β)

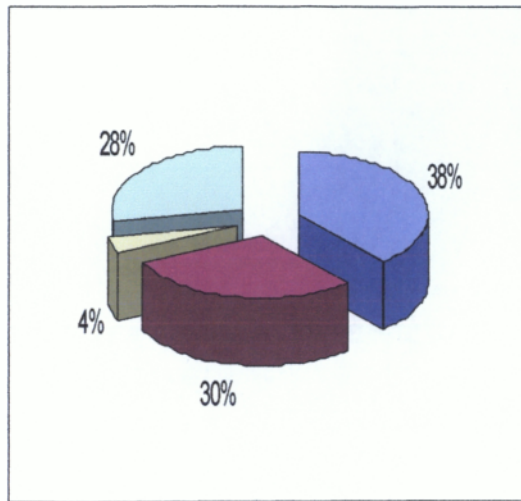
Ένα ακόμη σημαντικό στοιχείο, το οποίο αναφέρθηκε και παραπάνω, είναι ότι οι περισσότερες επιχειρήσεις ζητούν τη βοήθεια από εξωτερικούς συμβούλους. (Σχήμα 4.4α)
Συγκεκριμένα:

(Σχήμα 4.4α)

- το 63% των επιχειρήσεων, πιστεύει ότι θα χρειαστεί τη βοήθεια εξωτερικών συμβούλων για την εφαρμογή των προτύπων,
- το 22%, χρειάζεται μια θεωρητική προσέγγιση,
- το 9%, ότι το ανθρώπινο δυναμικό της βρίσκεται σε ένα ικανοποιητικό επίπεδο που να επιτρέπει την πλήρη εφαρμογή των προτύπων,
- ενώ, το 6%, δηλώνει ότι δε χρειάζεται τίποτα.

Μερικές επιχειρήσεις, που θα πρέπει να εφαρμόσουν τα Δ.Λ.Π. έχουν ανάγκη από εξειδικευμένο προσωπικό. (Σχήμα 4.4β). Πιο αναλυτικά:

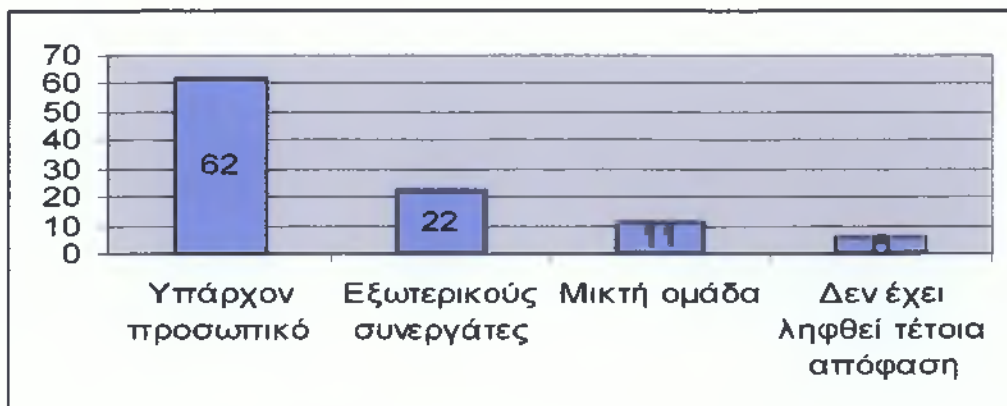

(Σχήμα 4.4β)

- Το 38%, δηλώνει ότι, δε θα προκύψει ανάγκη από εξειδικευμένο προσωπικό,
- το 34%, δηλώνει ότι, υπάρχει ανάγκη. Συγκεκριμένα, το 30% ότι υπάρχει ανάγκη για εξειδικευμένο προσωπικό και το 4% ότι υπάρχει ανάγκη δημιουργίας και στελέχωσης νέας διεύθυνσης,
- τέλος, σημαντικό είναι το 28%, αρκετά υψηλό που δε μπορούν να εκτιμήσουν αν υπάρχει τέτοια ανάγκη.

Έπειτα από μελέτη, αποφασίστηκε το μοντέλο, που θα ακολουθήσουν, για την εφαρμογή των νέων λογιστικών διαδικασιών. (Διάγραμμα 4.4γ) Συγκεκριμένα:

- το 62% των επιχειρήσεων προτιμά τη συνεργασία των στελεχών τους με εξωτερικούς συνεργάτες (δηλαδή «μικτή ομάδα»),
- το 22%, προτιμά το ήδη υπάρχον προσωπικό,
- το 6%, προτιμά εξωτερικούς συνεργάτες, και
- το 11% δεν έχει αποφασίσει ακόμα.

(Διάγραμμα 4.4γ)

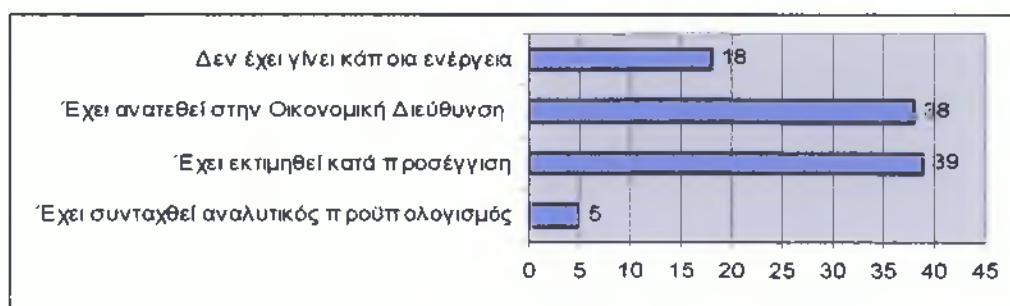
4.5: ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΕΣ ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΕΣ

Η ενότητα αυτή, σκοπεύει στην αξιολόγηση του βαθμού προσαρμογής των επιχειρήσεων, στις νέες απαιτήσεις.

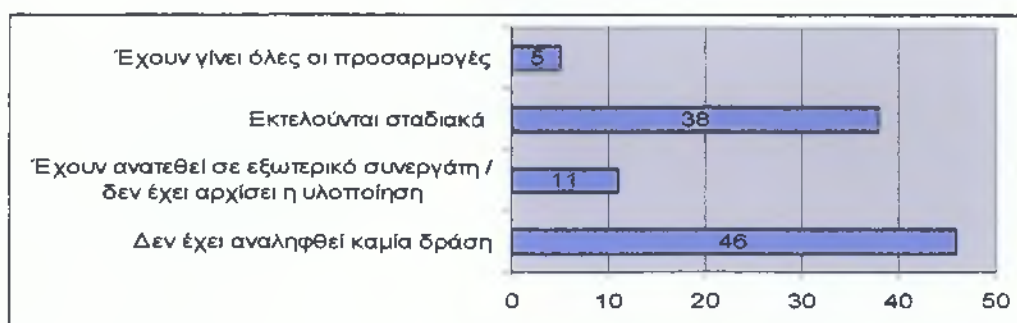
Η πλειοψηφία των επιχειρήσεων αναγνωρίζει ότι πρέπει να γίνουν σημαντικές προσαρμογές κατά τη διαδικασία μετάβασης από τα Ελληνικά στα Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα.

Όμως, λίγες είναι οι επιχειρήσεις που έχουν ήδη αναπτύξει ολοκληρωμένα προγράμματα και έχουν εντοπίσει τις επιδράσεις στις δραστηριότητες τους από την εφαρμογή τους. Ελάχιστες είναι και αυτές που έχουν εκτιμήσει το κόστος προσαρμογής.

Όπως φαίνεται στο διάγραμμα 4.5α που ακολουθεί, μόνο το 5% έχει προβεί σε αναλυτικό προϋπολογισμό. Να τονιστεί ότι σημαντικό είναι το ποσοστό της τάξεως του 38%, που έχει ανατεθεί στην Οικονομική Διεύθυνση και το 39% που έχει εκτιμηθεί κατά προσέγγιση. Επιπλέον, σημαντικό ρόλο έχουν και οι προσαρμογές των πληροφοριακών συστημάτων, που έχουν προβεί οι αρμόδιοι φορείς (Διάγραμμα 4.5β). Συγκεκριμένα, ένα αρκετά υψηλό ποσοστό που αγγίζει το 46% δηλώνει ότι δεν έχει παρθεί καμία δράση και το 38% ότι εκτελούνται σταδιακά.

(Διάγραμμα 4.5α)

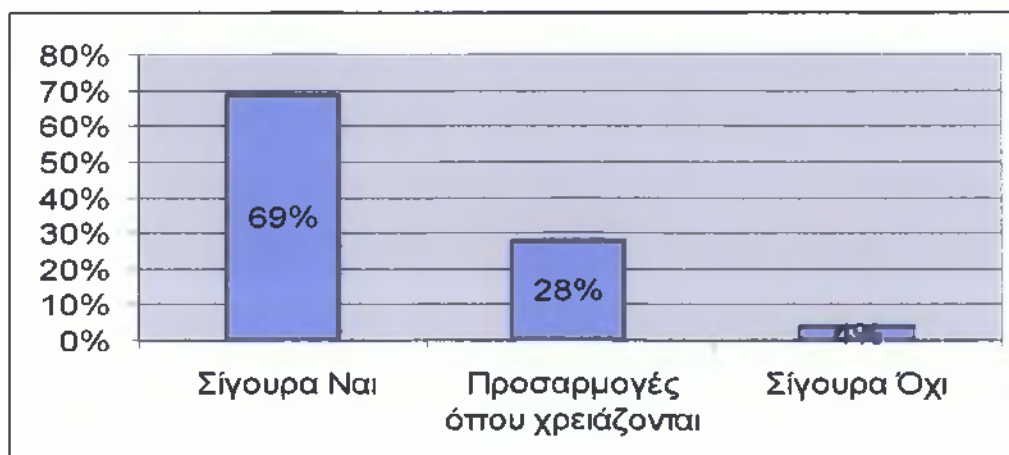

(Διάγραμμα 4.5β)

4.6: ΠΛΑΙΣΙΟ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ

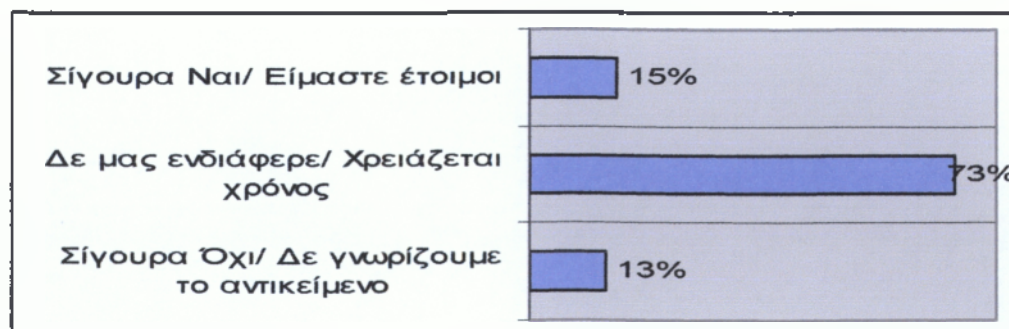
Στην ενότητα αυτή, αναπτύσσεται το πλαίσιο εφαρμογής δηλαδή παρουσιάζεται η επάρκεια του θεσμικού πλαισίου και ο εντοπισμός των απαραίτητων προσαρμογών σε σχέσεις με τις νέες λογιστικές διαδικασίες.

Αναλυτικά, στην ερώτηση: "Η αλλαγή των Λογιστικών Προτύπων, πρέπει να συνοδευτεί από αλλαγές στον τρόπο ελέγχου των εταιριών;", η απάντηση που δόθηκε και απεικονίζεται στο διάγραμμα 4.6α.

(Διάγραμμα 4.6α)

Στη δεύτερη ερώτηση: "Είστε πρόθυμοι να συμμετάσχετε σε ένα τέτοιο φορέα καταθέτοντας προτάσεις και απόψεις σχετικά με την εφαρμογή των Δ.Λ.Π.;", η απάντηση που δόθηκε παρουσιάζεται στο παρακάτω διάγραμμα. (Διάγραμμα 4.6β)

(Διάγραμμα 4.6β)

4.7: ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Από τα αποτελέσματα της παραπάνω έρευνας συνοπτικά τα συμπεράσματα που προκύπτουν είναι:

1. Υπάρχει θετική στάση στα νέα πρότυπα από την πλειοψηφία των επιχειρήσεων.
2. Από την εφαρμογή των νέων λογιστικών προτύπων αναμένεται αναβάθμιση της ποιότητας και της επάρκειας των παρεχόμενων χρηματοοικονομικών πληροφοριών.
3. Το σύνολο των επιχειρήσεων εκτιμά ότι θα είναι περισσότερο διαφανείς και αξιόπιστες οικονομικές καταστάσεις και θα υπάρξει βελτίωση της θέσης τους στην αγορά.
4. Θα διευκολύνεται η προσπάθεια προσέλκυσης ξένων επενδυτών και θα υπάρξει ανάπτυξη όσον αφορά την επιχειρηματικότητα.
5. Σε πρώιμο στάδιο βρίσκεται ο σχεδιασμός της διαδικασίας μετάβασης, όπως και τα ολοκληρωμένα προγράμματα εναρμόνισης στην πλειοψηφία των επιχειρήσεων.
6. Απαιτείται στρατηγικός σχεδιασμός.
7. Υπάρχει επιφύλαξη σχετικά με το χρονοδιάγραμμα εφαρμογής των προτύπων.
8. Υπάρχει έντονο ενδιαφέρον για ενημέρωση και επιμόρφωση στο νέο αντικείμενο.
9. Το σύνολο των επιχειρήσεων σκοπό έχει να τροποποιήσει όλο το φάσμα του υπάρχοντος θεσμικού πλαισίου.
10. Υπάρχει η επιθυμία για τη σύσταση ενός κεντρικού οργάνου που θα ελέγχει και θα συντονίζει τις διαδικασίες μετάβασης.

Τέλος, με βάση τα παραπάνω, ιδιαίτερη σημασία πρέπει να δοθεί στην προετοιμασία του ανθρώπινου δυναμικού. Δηλαδή, ποιοι είναι οι καλύτεροι δυνατοί τρόποι που μπορούν να συμβάλλουν για την αποτελεσματικότερη εκπαίδευση του ανθρώπινου δυναμικού, επιτυγχάνοντας την αποδοτικότητα και γενικά ότι επιθυμούν οι Οργανισμοί Ιδιωτικού και Δημοσίου φορέα σχετικά με τις νέες λογιστικές αρχές. Στο παρακάτω Κεφάλαιο, αναλύονται ότι αφορά την εκπαίδευση του ανθρώπινου δυναμικού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5: ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΔΥΝΑΜΙΚΟΥ

Η αλματώδης τεχνολογική εξέλιξη, που πραγματοποιήθηκε τον 20^ο αιώνα, διαμόρφωσε μια νέα κατάσταση πραγμάτων για τον 21^ο, η οποία απαιτεί τη συνεχή εκπαίδευση του ανθρώπινου δυναμικού. Κάθε εργαζόμενος, ή γενικά όποιος επιθυμεί να παρακολουθεί την εξέλιξη της επιστήμης και της τεχνικής και να είναι σύμφωνος με το πνεύμα και τις ανάγκες της εποχής του, οφείλει να εμπλουτίζει συνεχώς τις γνώσεις του με τα σύγχρονα δεδομένα, ώστε να είναι ικανός να αντιμετωπίσει τις νέες απαιτήσεις της αγοράς και της κοινωνίας.

Συνεπώς, «εκπαίδευση», ορίζεται η συστηματική διαμόρφωση της συμπεριφοράς, μέσω της μάθησης που απορρέει από τη μόρφωση, την καθοδήγηση, την ανάπτυξη και την οργανωμένη απόκτηση εμπειρίας.

Μελετώντας πολλά παραδείγματα ιδιωτικών και δημοσίων Οργανισμών και ερευνώντας τις ανάγκες της αγοράς, διαπιστώνουμε ότι, οι Οργανισμοί που επιτυγχάνουν το στόχο τους είναι εκείνοι που κατέχουν το καλύτερο Σύστημα Διοίκησης Ανθρώπινου Δυναμικού. Το Σύστημα αυτό, περιλαμβάνει και άλλα μικρότερα Συστήματα, όμως το σημαντικότερο είναι το Σύστημα "Εκπαίδευσης". Με τη σειρά του, το Σύστημα Εκπαίδευσης, αποτελείται από τρεις άξονες και ο κάθε άξονας από βήματα. Αναλυτικά, έχουμε:

5.1: ΑΞΟΝΑΣ 1: ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ

Η εκπαίδευση πρέπει να έχει ως σκοπό, να καθορίσει μέσω της συστηματικής ανάλυσης των μαθησιακών αναγκών της επιχείρησης και των εργαζομένων μέσα σ' αυτή. Συνεπώς:

ΒΗΜΑ 1: Ο σκοπός της ανάλυσης των εκπαιδευτικών αναγκών

Ο σκοπός είναι να καλυφθεί το κενό μεταξύ της πραγματικής και τα ιδανικής κατάστασης και η εκπαίδευση καλείται για να λύσει τη διαφορά μεταξύ:

- i. Των εταιρικών ή λειτουργικών αποτελεσμάτων και των εταιρικών ή λειτουργικών προτύπων.

- ii. Των γνώσεων και δεξιοτήτων, που αποκτήθηκαν και των γνώσεων και δεξιοτήτων, που απαιτούνται.
- iii. Της πραγματικής απόδοσης του εργαζομένου και τους στόχους και πρότυπα για απόδοση.

ΒΗΜΑ 2: Τα πεδία της ανάλυσης των εκπαιδευτικών αναγκών

Τα πεδία είναι αλληλένδετα μεταξύ τους και αποτελούνται από τρεις ενότητες:

- i. τις εταιρικές ανάγκες, που αφορούν στο σύνολο της επιχείρησης,
- ii. τις ομαδικές ανάγκες, που αφορούν στις ανάγκες των τμημάτων, των λειτουργιών και των ειδικοτήτων, και
- iii. τις ατομικές ανάγκες, που αφορούν κάθε εργαζόμενο ξεχωριστά.

ΒΗΜΑ 3: Οι Μέθοδοι της ανάλυσης των εκπαιδευτικών αναγκών

Οι Μέθοδοι που ακολουθεί η ανάλυση των εκπαιδευτικών αναγκών είναι:

- i. Ανάλυση επιχειρησιακών σχεδίων και σχεδίων ανθρώπινων πόρων, που υποδεικνύει τα είδη δεξιοτήτων και ικανοτήτων, τα οποία θα απαιτηθούν μελλοντικά, καθώς και τον απαιτούμενο αριθμό των εργαζομένων με αυτά τα προσόντα.
- ii. Ανάλυση θέσεων εργασίας, στοχεύει στη λεπτομερή εξέταση του αντικειμένου των θέσεων, των προτύπων απόδοσης σε σχέση με την ποιότητα και τα αποτελέσματα, καθώς και των γνώσεων, δεξιοτήτων και ικανοτήτων, οι οποίες απαιτούνται για την εκτέλεση της εργασίας, σύμφωνα με τα αποδεκτά πρότυπα.
- iii. Ανάλυση αξιολόγησης απόδοσης, που αφορά κυρίως στα αποτελέσματα της εκπαίδευσης αφού όλα πραγματοποιούνται για να βελτιωθεί και να επιτευχθεί η καλύτερη δυνατή απόδοση.
- iv. Εκπαιδευτική έρευνα, που αφορά στη συγκέντρωση των πληροφοριών, οι οποίες προέκυψαν από την ανάλυση των εκπαιδευτικών αναγκών, έχοντας ως στόχο την παραγωγή μιας βάσης για την ανάπτυξη της εκπαιδευτικής στρατηγικής και της υλοποίησή της.

5.2: ΑΞΟΝΑΣ 2: ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΚΑΙ ΥΛΟΠΟΙΗΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Κάθε εκπαιδευτικό πρόγραμμα αντιμετωπίζεται και σχεδιάζεται ανεξάρτητα, ενώ ο σχεδιασμός πρέπει να αναπροσαρμόζεται με τη εμφάνιση νέων εκπαιδευτικών αναγκών, ή όποτε τα αποτελέσματα της ανατροφοδότησης υποδεικνύουν την ανάγκη για νέες μεταβολές. Παρά την ανεξάρτητη θεώρηση των εκπαιδευτικών προγραμμάτων, είναι απαραίτητη η λήψη αποφάσεων σχετικά με τους στόχους, το περιεχόμενο, τη διάρκεια και το φορέα διεξαγωγής της εκπαίδευσης, στο πλαίσιο μιας συνολικής θεώρησης. Παρακάτω αναλύονται τα βήματα που συντελούν στο Σχεδιασμό και στην Υλοποίηση και είναι:

ΒΗΜΑ 1: Οι στόχοι της εκπαίδευσης

Ο καθορισμός των στόχων του εκπαιδευτικού προγράμματος (δηλαδή των αναμενόμενων αποτελεσμάτων), έχει ιδιαίτερη σημασία και οι στόχοι αυτοί, μπορούν να οριστούν ως τα πρότυπα εργασιακής συμπεριφοράς, τα οποία πρέπει να διαμορφωθούν, ώστε η εκπαίδευση να θεωρηθεί επιτυχής.

ΒΗΜΑ 2: Το περιεχόμενο της εκπαίδευσης

Το περιεχόμενο των εκπαιδευτικών προγραμμάτων καθορίζεται εξ ολοκλήρου μέσω της διαδικασίας εκτίμησης των εκπαιδευτικών αναγκών και καθορισμού των ενεργειών, οι οποίες θα οδηγήσουν στην επίτευξη των εκπαιδευτικών στόχων.

ΒΗΜΑ 3: Η Διάρκεια της εκπαίδευσης

Η διάρκεια των εκπαιδευτικών προγραμμάτων εξαρτάται κυρίως από το περιεχόμενό τους, ωστόσο είναι σημαντικό να ληφθούν υπ' όψη παράγοντες, οι οποίοι επιταχύνουν την εκπαιδευτική διαδικασία (π.χ. χρήση μηχανογραφικών εφαρμογών).

ΒΗΜΑ 4: Οι φορείς της εκπαίδευσης

Οι φορείς της εκπαίδευσης είναι, οι παρακάτω:

i. Ενδο-επιχειρησιακά Προγράμματα – Στη θέση εργασίας

Πρόκειται για την καθοδήγηση (διδασκαλία ή προσωπική), που παρέχεται στο γραφείο, κυρίως από μέλη του Οργανισμού (π.χ. προϊσταμένους, υπεύθυνους ομάδων, εκπαιδευτές). Αυτός ο φορέας εκπαίδευσης χαρακτηρίζεται από ρεαλισμό και αμεσότητα, καθώς το άτομο εργάζεται, μαθαίνει και εξειδικεύεται ταυτόχρονα, ωστόσο σημαντικό ρόλο έχει η ποιότητα και η πληρότητα της καθοδήγησης που παρέχεται. Γι' αυτό, καθίσταται απαραίτητη η διαρκής εκπαίδευση προϊσταμένων και εκπαιδευτών, σχετικά με τις μεθόδους εκπαίδευσης του προσωπικού.

ii. Ενδο-επιχειρησιακά Προγράμματα – Εκτός θέσης εργασίας

Πρόκειται για εκπαίδευση σε ιδιαίτερους χώρους της επιχείρησης, διαμορφωμένους ειδικά για το σκοπό αυτό. Έχει ως στόχο, την ταύτιση των εργαζομένων με την επιχείρηση, ενώ η χρήση συστηματικών τεχνικών εκπαίδευσης, ειδικού εξοπλισμού και άρτια εκπαιδευμένων εκπαιδευτών, εξασφαλίζει την ταχεία απόκτηση γνώσεων και δεξιοτήτων, με παράλληλη ελαχιστοποίηση του κόστους.

iii. Εξω-επιχειρησιακά Προγράμματα

Η εξω-επιχειρησιακή εκπαίδευση είναι χρήσιμη για την ανάπτυξη διοικητικών και τεχνικών γνώσεων και δεξιοτήτων, ιδιαίτερα όταν τα προγράμματα αφορούν σε γενικές και τυπικές θεωρίες και πρακτικές, οι οποίες είναι δυνατό να εξειδικευτούν και να εφαρμοστούν στην επιχείρηση. Το είδος αυτό της εκπαίδευσης είναι δυνατό να προσφέρει υψηλής ποιότητας υπηρεσίες και εξειδικευμένες γνώσεις και δεξιότητες.

ΒΗΜΑ 5: Οι Τεχνικές της εκπαίδευσης

Οι χρησιμοποιούμενες στην εκπαίδευση τεχνικές ποικίλουν και είναι δυνατόν να κατηγοριοποιηθούν ως εξής:

i. Τεχνικές στη θέση εργασίας, που εφαρμόζονται είτε καθημερινά, ή ως τμήμα ενός ειδικά διαμορφωμένου εκπαιδευτικού προγράμματος. Επίσης, περιλαμβάνονται η

επίδειξη και η καθοδήγηση από έμπειρους εργαζομένους, η εναλλαγή θέσεων εργασίας, η οργανωμένη απόκτηση εμπειρίας και γενικά οι δραστηριότητες που σχετίζονται με την προσωπική ανάπτυξη των εργαζομένων.

- ii. **Τεχνικές εκτός θέσης εργασίας**, που χρησιμοποιούνται σε τυποποιημένα εκπαιδευτικά προγράμματα εκτός του χώρου εργασίας. Στις τεχνικές αυτές περιλαμβάνονται οι διαλέξεις, τα σεμινάρια, οι μελέτες περιπτώσεων, η προσομοίωση, η μάθηση εξ αποστάσεως, η εργαστηριακή εκπαίδευση κ.α.

ΒΗΜΑ 6: Υλοποίηση Εκπαιδευτικών Προγραμμάτων

Οι γενικοί κανόνες, οι οποίοι ακολουθούνται κατά την υλοποίηση των εκπαιδευτικών προγραμμάτων είναι:

- i. **Διαρκής παρακολούθηση της υλοποίησης**, έχοντας ως στόχο τη διασφάλιση της εκτέλεσής τους σύμφωνα με το σχέδιο και τον προϋπολογισμό
- ii. **Αξιολόγηση της εκπαίδευσης**, ώστε να διαπιστώνονται ο βαθμός στον οποίο επιτυγχάνονται τα αναμενόμενα αποτελέσματα.

Τα παραπάνω αποτελούν κύριο μέλημα των υπευθύνων για την ανάπτυξη των εργαζομένων, οι οποίοι πρέπει να υποβάλλουν αναφορές σχετικά με την πρόοδο υλοποίησης, κατά τακτά χρονικά διαστήματα. Ωστόσο, καθώς τα σύγχρονα εκπαιδευτικά προγράμματα απευθύνονται σε διαφορετικές ομάδες εργαζομένων, πρέπει να λαμβάνονται υπ' όψη οι ιδιαιτερότητες και τα χαρακτηριστικά των ομάδων αυτών. Οι ομάδες αυτές είναι:

- i. **Η Εκπαίδευση στελεχών και υπεύθυνων ομάδων**, που αφορούν στα άτομα εκείνα που συμβάλλουν για τη καλύτερη λειτουργία του Οργανισμού, αφού διοικούν και καθοδηγούν άλλες μικρότερες ομάδες. Για το λόγο αυτό, έχει σημαντικό ρόλο η σωστή εκπαίδευση της ομάδας αυτής. Αξίζει να σημειωθεί ότι, ιδιαίτερη έμφαση δίνεται κυρίως στην εκπαίδευση στον χώρο εργασίας, στην οργανωμένη απόκτηση εμπειρίας, στην εναλλαγή θέσεων εργασίας, στην προσωπική καθοδήγηση και στην ανάθεση αρμοδιοτήτων. Συμπληρωματικά, χρησιμοποιείται εκπαίδευση εκτός του χώρου εργασίας, έχοντας ως στόχο τη συμπλήρωση

κενών, την ανάπτυξη των ικανοτήτων και τη διαμόρφωση συμπεριφοράς. Συνεπώς, τα εκπαιδευτικά προγράμματα αυτής της κατηγορίας παρέχουν προσανατολισμένη γνώση, ευκαιρίες απόκτησης νέων ή ανάπτυξης υφιστάμενων ικανοτήτων, πλαίσιο για την ανάλυση προηγούμενης εμπειρίας, τρόπους διάχυσης νέων ιδεών και μεταβολής ατομικών στάσεων μέσω ομαδικών δραστηριοτήτων.

ii. **Η Εκπαίδευση υπαλλήλων γραφείου**, που αφορά το μεγαλύτερο μέρος των εργαζομένων και αποτελεί ίσως το λιγότερο ανεπτυγμένο, πιθανόν λόγω της υποεκτίμησης του περιεχομένου και των απαιτήσεων των θέσεων εργασίας αυτής της κατηγορίας, ενώ το πρόβλημα επιτείνεται από την τάση των αναλυτών συστημάτων να απλοποιούν τις εργασίες γραφείου. Γι' αυτό, η εκπαίδευση υπαλλήλων γραφείου ακολουθεί τρία στάδια: α) τη **Βασική εκπαίδευση**, που γίνεται κυρίως στους νεοεισερχόμενους σε νέα θέση εργασίας ή ακόμα και στην επιχείρηση. Οι εκπαιδευόμενοι αυτοί, διδάσκονται σχετικά με τον τρόπο εκτέλεσης της εργασίας τους, αποκτώντας το βασικό υπόβαθρο γνώσης της επιχείρησης, καθώς και τις βασικές απαιτούμενες γνώσεις και δεξιότητες. β) την **Περαιτέρω επιμόρφωση**, που στο στάδιο αυτό οι εργαζόμενοι παρακολουθούν συγκεκριμένα εκπαιδευτικά προγράμματα, με στόχο την απόκτηση επιπλέον προσόντων. γ) τη **Συνεχιζόμενη κατάρτιση**, που αφορά την εκπαίδευση και ανάπτυξη των εργαζομένων. Το στάδιο αυτό, αποτελεί μία διαρκή διαδικασία, με βάση την οποία οι ικανότητες και δεξιότητες που αποκτήθηκαν στα προηγούμενα στάδια να αναπτύσσονται, μέσω της απόκτησης εμπειρίας εντός της επιχείρησης και της παρακολούθησης μικρής διάρκειας εκπαιδευτικών προγραμμάτων τεχνικού περιεχομένου. Βασικό στόχο, αποτελεί η διασφάλιση της προετοιμασίας του ικανού προσωπικού για εξέλιξη και ανάληψη μεγαλύτερων ευθυνών.

5.3: ΑΞΟΝΑΣ 3: ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Τη φάση υλοποίησης των εκπαιδευτικών προγραμμάτων ακολουθεί η διαδικασία αξιολόγησης τους, προκειμένου να εκτιμηθεί η αποτελεσματικότητά τους, σε σχέση με τα αναμενόμενα κατά το σχεδιασμό αποτελέσματα, και να επισημανθούν οι βελτιώσεις και οι αλλαγές που απαιτούνται, ώστε να γίνουν τα προγράμματα εκπαίδευσης περισσότερο αποτελεσματικά. Για το λόγο αυτό, η αξιολόγηση περιλαμβάνει κάποια βήματα, τα οποία είναι:

ΒΗΜΑ 1: Επίπεδα αξιολόγησης

Τα επίπεδα αξιολόγησης, είναι τέσσερα και αποτελούνται από:

- i. **την αξιολόγηση της αντίδρασης**, όπου αναλύεται ο βαθμός ικανοποίησης των εργαζομένων στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα που συμμετείχαν. Η αξιολόγηση αυτή πραγματοποιείται με τη συμπλήρωση ερωτηματολογίων,
- ii. **την αξιολόγηση της μάθησης**, που αποσκοπεί στον εντοπισμό της γνώσης που αποκομίστηκε, των δεξιοτήτων που αναπτύχθηκαν ή βελτιώθηκαν και του βαθμού, στον οποίο η εργασιακή συμπεριφορά μεταβλήθηκε προς την επιθυμητή κατεύθυνση. Η αξιολόγηση αυτή πραγματοποιείται με εξέταση των εργαζομένων, με τη χρήση γραπτών και προφορικών δοκιμασιών,
- iii. **την αξιολόγηση της συμπεριφοράς**, που αφορά το βαθμό που έχει επηρεαστεί η συμπεριφορά των εργαζομένων μετά το εκπαιδευτικό πρόγραμμα. Με την αξιολόγηση αυτή εκτιμάται ο βαθμός, σχετικά με τις αλλαγές στον τρόπο συμπεριφοράς και εφαρμογή γνώσεων και δεξιοτήτων, που έχουν επιτευχθεί,
- iv. **την αξιολόγηση των αποτελεσμάτων**, που παρέχεται η βάση για την εκτίμηση των οφελών, που αποκομίστηκαν από την εκπαιδευτική διαδικασία, σε σχέση με το κόστος της. Η αξιολόγηση αυτή πραγματοποιείται με μετρήσεις πριν και μετά την εκπαίδευση και προσδιορίζει το βαθμό στον οποίο έχουν επιτευχθεί οι βασικοί σκοποί της εκπαίδευσης, σε τομείς όπως η αύξηση των πωλήσεων, της παραγωγικότητας κ.α.

ΒΗΜΑ 2: Εφαρμογή της αξιολόγησης της εκπαίδευσης

Η εφαρμογή της αξιολόγησης της εκπαίδευσης, έχει άμεση σχέση με τα επίπεδα εκπαίδευσης που προαναφέρθηκαν. Εξετάζει το βαθμό εφαρμογής, αν όλα όσα εφαρμόστηκαν είχαν όλα τα επιθυμητά αποτελέσματα. Δηλαδή, αν οι εργαζόμενοι αντέδρασαν θετικά ή αρνητικά στο πρόγραμμα που παρακολούθησαν, ή ακόμη αν αποκόμισαν οφέλη, τα οποία μπορούν να εφαρμόσουν στην πράξη και για το σκοπό που επιτεύχθηκαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6: ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΔΥΝΑΜΙΚΟΥ **ΣΤΟΥΣ Ο.Τ.Α. ΣΤΙΣ ΝΕΕΣ ΛΟΓΙΣΤΙΚΕΣ ΑΛΛΑΓΕΣ**

Το παρόν κεφάλαιο της εργασίας, συνδυάζει τα προηγούμενα κεφάλαια και αναφέρεται πιο αναλυτικά στην εκπαίδευση του ανθρώπινου δυναμικού στους Δημόσιους Οργανισμούς και συγκριμένα στους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης και προσεγγίζει πιθανούς τρόπους εκπαίδευσης στα νέα λογιστικά δεδομένα.

Το σύστημα εκπαίδευσης και ανάπτυξης προσωπικού τόσο των Ιδιωτικών όσο και των Δημοσίων Οργανισμών παρουσιάζουν κάποια κοινά χαρακτηριστικά και κάποιες διαφορές, τα οποία αναλύονται παρακάτω. Τα βασικά προβλήματα που παρουσιάζονται, είναι:

6.1: ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗΣ ΤΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΩΝ **ΑΝΑΓΚΩΝ ΣΕ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΔΥΝΑΜΙΚΟ**

Το σύστημα παρακολούθησης των επιχειρησιακών αναγκών σε ανθρώπινο δυναμικό, δεν είναι συστηματικό και αξιόπιστο και αφορά για παράδειγμα νέες ειδικότητες ή ακόμη και την κατάργηση ειδικοτήτων κ.α. Επομένως, δεν υπάρχει και προγραμματισμός των εκπαιδευτικών αναγκών. Ένας λοιπόν βασικός στόχος της εκπαίδευσης προσωπικού, είναι η ανάδειξη και κυρίως η βελτίωση των γνώσεων και δεξιοτήτων των εργαζομένων, ώστε να μπορούν να ανταπεξέλθουν όσο το δυνατόν περισσότερο τόσο στις τρέχουσες, όσο και στις μελλοντικές ανάγκες των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης. Ακόμη, να τονιστεί ότι, η έλλειψη του συστήματος παρακολούθησης των αναγκών σε επιχειρησιακό επίπεδο, καθιστά αδύνατη την ανάπτυξη αποτελεσματικών και αποδοτικών εκπαιδευτικών προγραμμάτων, σχεδιασμένων με σκοπό να συμπληρώνουν τα ελλείμματα που προκύπτουν από τη μερική κάλυψη των αναγκών των θέσεων εργασίας στους Οργανισμούς.

6.2: Η ΔΙΑΦΟΡΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Η διαφοροποίηση των προγραμμάτων εκπαίδευσης, είναι ελλιπής για κάθε ιεραρχικό επίπεδο, ενώ ταυτόχρονα τα εκπαιδευτικά προγράμματα που παρακολουθούν οι εργαζόμενοι,

συχνά δεν σχετίζονται με την ειδικότητά τους, αλλά και ούτε με την εξέλιξή τους στην εταιρεία. Συνεπώς, η διάρθρωση των θέσεων εργασίας στην οργανωτική δομή της επιχείρησης σε διαφορετικά επίπεδα, δεν απεικονίζει τη διαφοροποίηση στα χαρακτηριστικά, τις υπευθυνότητες και τις αρμοδιότητες κάθε μιας από αυτές. Άρα, η σύγχρονη πρακτική, στην ανάπτυξη εκπαιδευτικών προγραμμάτων, ορίζει την κατηγοριοποίηση αυτών, ανάλογα με τις θέσεις ή τις κατηγορίες θέσεων στις οποίες αφορούν, σύμφωνα πάντα με τις εκπαιδευτικές ανάγκες, οι οποίες ποικίλουν μεταξύ των διαφορετικών κατηγοριών, και αξίζει να υπογραμμιστεί ότι, δε βρίσκει εφαρμογή στους Δημόσιους Οργανισμούς.

6.3: Η ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Η απαιτούμενη εκπαίδευση των στελεχών που κατέχουν θέσεις αυξημένης ευθύνης, των ατόμων δηλαδή που οι ρόλοι τους εμπεριέχουν μεταξύ άλλων διοικητικές και οργανωτικές αρμοδιότητες, δυστυχώς απουσιάζει από τους Δημόσιους Οργανισμούς. Τα άτομα αυτά, επειδή κατέχουν σημαντικό ρόλο στην ανάπτυξη του Οργανισμού, δε μπορεί η εκπαίδευσή τους να είναι ταυτόσημη με εκείνη των κατώτερων ιεραρχικά θέσεων εργασίας, οι ρόλοι των οποίων είναι συνήθως προσανατολισμένοι στην άσκηση συγκεκριμένων καθηκόντων, στο πλαίσιο της επίτευξης στόχων και αποτελεσμάτων.

6.4: ΟΙ ΘΕΜΑΤΙΚΕΣ ΕΝΟΤΗΤΕΣ

Οι θεματικές ενότητες, οι οποίες φαίνεται να απουσιάζουν από τα εκπαιδευτικά προγράμματα των Δημοσίων Οργανισμών και συγκεκριμένα των Ο.Τ.Α., σχετίζονται με τον προσανατολισμό τους, παρότι η εκπαίδευση του προσωπικού έχει ως πρωταρχικό σκοπό την υποβοήθηση του Οργανισμού στην προσπάθεια επίτευξης των επιχειρησιακών στόχων, μέσω της προσθήκης αξίας στο προσωπικό της, που αποτελεί έναν από τους σημαντικότερους πόρους της. Συνεπώς, η εκπαιδευτική διαδικασία δεν είναι προσανατολισμένη προς την ίδια κατεύθυνση με τους εκάστοτε στόχους, οι οποίοι τίθενται από τον Οργανισμό.

6.5: ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ

Οι λειτουργίες και διαδικασίες, οι οποίες βρίσκονται συνεχώς σε στάδιο αναδιοργάνωσης, δεν έχουν προδιαγράψει το πλαίσιο, στο οποίο θα πρέπει να κινηθούν τα εκπαιδευτικά προγράμματα, με αποτέλεσμα, όλοι οι εργαζόμενοι να δυσκολευτούν να γίνουν γνώστες των νέων συστημάτων, χωρίς να αντιμετωπίσουν ιδιαίτερα προβλήματα.

6.6: ΤΟ ΠΟΣΟΣΤΟ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Αυξημένη βαρύτητα, οφείλουμε να δώσουμε στο ποσοστό συμμετοχής των εργαζομένων στα εκπαιδευτικά προγράμματα, το οποίο είναι σημαντικό να παρακολουθείται και να εξετάζεται. Έχοντας ως στόχο, να ανακαλυφθούν πιθανές αιτίες και προβλήματα, που δεν είχαν παρουσιαστεί στο παρελθόν, δίνοντας με αυτόν τον τρόπο την ευκαιρία να δοθούν τυχόν λύσεις στα προβλήματα αυτά. Έπειτα από έρευνα, παρατηρήθηκε ότι, το ποσοστό συμμετοχής των εργαζομένων σε διάφορα εκπαιδευτικά προγράμματα είναι ιδιαίτερα χαμηλό και ο πιο σημαντικός λόγος είναι ότι απουσιάζουν οποιαδήποτε "κίνητρα" εκπαίδευσης.

6.7: ΤΟ ΚΟΣΤΟΣ ΤΩΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Το κόστος των προγραμμάτων είναι ιδιαίτερα υψηλό και το ύψος του εξαρτάται κυρίως από το περιεχόμενο του εκπαιδευτικού προγράμματος και από τα μέλη, τα οποία το αναπτύσσουν, έχοντας ως στόχο να καθοδηγούν και να συμβουλεύουν με επιτυχία τους εκπαιδευόμενους.

6.8: ΑΔΥΝΑΜΙΕΣ, ΑΠΕΙΛΕΣ, ΕΥΚΑΙΡΙΕΣ, ΚΑΙ ΙΣΧΥΡΑ ΣΗΜΕΙΑ

Σημαντικό είναι να διακρίνονται οι αδυναμίες, οι απειλές, οι ευκαιρίες και τα ισχυρά σημεία που συνήθως παρουσιάζονται σε έναν Ο.Τ.Α.. Συνοπτικά, οι αδυναμίες είναι: **α)** οργανωτικές, **β)** γραφειοκρατικές, **γ)** επικάλυψη αρμοδιοτήτων, **δ)** ελλείψεις συντονισμού. Οι

απειλές, είναι: α) η χρονική υστέρηση στην εκμετάλλευση των διαθέσιμων πόρων, β) η προσαρμογή της διοίκησης στις ευκαιρίες, γ) η μη ιεράρχηση των προτεραιοτήτων. Οι ευκαιρίες, είναι: α) η σύνδεση τυπικής εκπαίδευσης και απασχόλησης, β) η σύνδεση συνεχιζόμενης εκπαίδευσης και κατάρτισης με απασχόληση, γ) οι διάφορες χρηματοδοτήσεις από εθνικούς και κοινοτικούς πόρους. Και τα ισχυρά σημεία είναι: ότι, ένα μέρος του ανθρώπινου δυναμικού που απασχολείται κατέχει τίτλους εκπαίδευσης.

Επίσης, βασικό παράγοντα, έχει η γεωγραφική θέση που βρίσκεται ένας Ο.Τ.Α. και το μέγεθός του. Για παράδειγμα, άλλες δυνατότητες παρέχει το ανθρώπινο δυναμικό που απασχολείται σε έναν Ο.Τ.Α., που βρίσκεται σε ένα απομακρυσμένο μέρος και άλλες σ' αυτό που βρίσκεται σ' ένα αστικό κέντρο. Ο λόγος είναι, ότι η ζήτηση μιας θέσης εργασίας που δημιουργείται και εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τη γεωγραφική θέση, δημιουργεί σαφώς πιο αυξημένο ανταγωνισμό σε ένα αστικό κέντρο, με αποτέλεσμα τα κριτήρια πρόσληψης να είναι πιο αυστηρά.

Τέλος, με βάση κάποια δεδομένα από τη στατιστική υπηρεσία, διαπιστώθηκε ότι, το ανθρώπινο δυναμικό, που απασχολείται στους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης και συγκεκριμένα στον οικονομικό κλάδο αγγίζει το 15%. Από το ποσοστό αυτό, λίγοι είναι οι εργαζόμενοι εκείνοι που κατέχουν πτυχίο από τις διάφορες βαθμίδες εκπαίδευσης, όπως: από Α.Ε.Ι., Τ.Ε.Ι., Ι.Ε.Κ. και μόνο το 1% κατέχει τίτλους αντίστοιχου μεταπτυχιακού διπλώματος.

ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΟΙ ΤΡΟΠΟΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΤΩΝ Ο.Τ.Α. ΣΤΙΣ ΝΕΕΣ ΛΟΓΙΣΤΙΚΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ

Ιδιαίτερη σημασία αποδίδεται σήμερα στο ανθρώπινο δυναμικό για τον εκσυγχρονισμό και την προώθηση της ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας. Ο υψηλός βαθμός ειδίκευσης, και η ικανότητα προσαρμογής στα νέα λογιστικά πρότυπα αποτελούν απαραίτητα εφόδια, για την επιτυχία σ' αυτή την προσπάθεια. Η ποιότητα του ανθρώπινου δυναμικού αποτελεί την κρισιμότερη προϋπόθεση για τη διασφάλιση της ποιότητας προϊόντων και υπηρεσιών, που με τη σειρά της αναδεικνύεται ως ο κύριος παράγοντας ανάπτυξης των οικονομιών της Ευρώπης. Με βάση όλα τα παραπάνω, οι προτεινόμενοι τρόποι εκπαίδευσης, των εργαζομένων των Ο.Τ.Α. στις νέες λογιστικές διαδικασίες, είναι:

1. Δημιουργία σεμιναρίων και συνεδρίων, με θέμα τα νέα λογιστικά δεδομένα, που θα απευθύνονται στην εκπαίδευση κυρίως των στελεχών.
2. Ανοιχτή επικοινωνία με το φορέα, που τους εκπαίδευσε, επιλύοντας άμεσα τα προβλήματα και τις αμφιβολίες, που παρουσιάζονται.
3. Δημιουργία νέων θέσεων εργασίας με στόχο την απόκτηση ανθρώπινου δυναμικού με οράματα και εξειδικευμένες γνώσεις.
4. Δημιουργία διάφορων κινήτρων. Όπως, χρηματικά.
5. Δημιουργία ενός συστήματος πιστοποίησης.
6. Δημιουργία εκπαιδευτικών ταξιδιών στο εξωτερικό, με στόχο την παρατήρηση και εξέταση μεθόδων που ακολουθούν οι άλλοι αντίστοιχοι φορείς. Υιοθετώντας, μ' αυτό τον τρόπο τις αποτελεσματικές μεθόδους που ακολουθούν οι φορείς αυτοί και αποφεύγοντας τυχόν προβλήματα που αντιμετώπισαν.
7. Δημιουργία μίας Επιτροπής (εσωτερικής) που θα έχει ως αντικείμενό της, τα Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα. Δηλαδή θα ασχολείται με ότι καινούργιο δεδομένο δημιουργείται, με μεταβολές ή αναθεωρήσεις που μπορεί να υπάρξουν και γενικά ότι αφορά τα Δ.Λ.Π.. Μια καλή ιδέα θα ήταν, να υποχρεώνεται η Επιτροπή να συντάσσει ανά τακτά χρονικά διαστήματα κάποια έκθεση.
8. Δημιουργία ενός προγράμματος, το οποίο θα περιλαμβάνει όλους τους εργαζόμενους και θα δίνει συγκεντρωτική "εικόνα" της εκάστοτε υφιστάμενης κατάστασης του προσωπικού στους Ο.Τ.Α. και θα τηρείται από μία αρμόδια Υπηρεσία Προσωπικού κάθε Ο.Τ.Α.. Για παράδειγμα θα έχει τη δυνατότητα απάντησης σε ερωτήματα, όπως: α) Πόσοι υπάλληλοι είναι πανεπιστημιακής εκπαίδευσης ή πόσοι γνωρίζουν ξένες γλώσσες; β) Πόσους οικονομολόγους ή πόσους τεχνίτες απασχολεί ο Ο.Τ.Α.; γ) Πόσοι υπάλληλοι πρόκειται να συνταξιοδοτηθούν στην επόμενη πενταετία; δ) Ποιες είναι οι δαπάνες για κάθε κατηγορία προσωπικού; κ.α.

Τέλος, όλα τα παραπάνω θα μπορούν να επιτευχθούν με σωστή διοίκηση και σωστή διαχείριση των οικονομικών πόρων. Να σημειωθεί ότι, οι περισσότεροι Ο.Τ.Α. χρησιμοποιούν τη διπλογραφική μέθοδο αλλά από το 2007, υποχρεώνονται να λειτουργούν σαν Ανώνυμες Εταιρίες.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Εμμανουήλ Ι. Σακέλλη, (2002) "*Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα* ", τόμος Α', Αθήνα: Εκδόσεις Ε. Σακέλλη.
- Θεόδωρος Γ. Γρηγοράκος, (1988), "*Το Ελληνικό Γενικό Λογιστικό Σχέδιο*", Αθήνα: Εκδόσεις Σώματος Ορκωτών Λογιστών.
- Grant Thornton, (2004), "*Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα, I.F.R.S. – Αναλυτική Παρουσίαση*", τόμος Α', α' έκδοση, Αθήνα: Εκδόσεις Grant Thornton.
- Grant Thornton, (2004), "*Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα, I.F.R.S. – Αναλυτική Παρουσίαση* ", τόμος Β', α' έκδοση, Αθήνα: Εκδόσεις Grant Thornton.
- Θεόδωρος Γ. Γρηγοράκος, (2004), "*Πρακτικό Βοήθημα Εφαρμογής του Ελληνικού Γενικού Λογιστικού Σχεδίου*", Αθήνα: Εκδόσεις Σάκκουλα.
- Αριστοτέλης Γ. Κοντάκος, (2001), "*Γενική Λογιστική*", Αθήνα: Εκδόσεις Ελλήν.
- Πέτρος Τομάρας, (2000), "*Εισαγωγή στο Μάρκετινγκ και την έρευνα αγοράς*", Αθήνα: Εκδόσεις Νέα Έκδοση.
- Γεώργιος Ηλ. Κάρτσωνας, (1992), "*Το Δημόσιο Λογιστικό*", Αθήνα: Εκδόσεις Σάκκουλα.
- Ι. Φίλος (2003), "*Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα – Οδηγός Πρώτης Εφαρμογής*", Αθήνα: Εκδόσεις Πάμισος.
- Πέτρος Μαλλιάρης, (2001), "*Εισαγωγή στο Μάρκετινγκ*", γ' έκδοση, Αθήνα: Εκδόσεις Σταμούλης
- Grant Thornton, (2006), "*Διεθνή Πρότυπα Χρηματοοικονομικής Πληροφόρησης I.F.R.S. – Αναλυτική Παρουσίαση*", τόμος Α', β' έκδοση συμπληρωμένη, Αθήνα: Εκδόσεις Grant Thornton.
- Grant Thornton, (2006), "*Διεθνή Πρότυπα Χρηματοοικονομικής Πληροφόρησης I.F.R.S. – Αναλυτική Παρουσίαση*", τόμος Β', β' έκδοση συμπληρωμένη, Αθήνα: Εκδόσεις Grant Thornton.

- Grant Thornton, (2006), "*Διεθνή Πρότυπα Χρηματοοικονομικής Πληροφόρησης I.F.R.S. – Αναλυτική Παρουσίαση*", τόμος Γ', β' έκδοση συμπληρωμένη, Αθήνα: Εκδόσεις Grant Thornton.
- Διονύσιος Ξένος, (2003) "*Σύστημα Διοίκησης Ανθρώπινου Δυναμικού*", Αθήνα: Εκδόσεις Παπαζήση.

Ηλεκτρονικές Διευθύνσεις

- www.statistics.gr
- www.euroconsultants.gr
- www.ate.gr
- www.tovima.gr
- www.bluewavemag.com
- www.tanea.gr
- www.grantthornton.gr
- www.et.gr
- www.economics.gr

ΒΑΣΙΚΕΣ ΕΝΝΟΙΕΣ

Ανακτήσιμο Ποσό: είναι το υψηλότερο ποσό μεταξύ της καθαρής τιμής πώλησης και της αξίας λόγω χρήσης ενός στοιχείου του ενεργητικού.

Αναλυτική Λογιστική: Ο τομέας της Λογιστικής που παρακολουθεί τα οικονομικά μεγέθη ανά κατηγορία, είδος και λειτουργία, με σκοπό τον προσδιορισμό των αναλυτικών αποτελεσμάτων της επιχείρησης και τον έλεγχο της λειτουργίας της.

Αποθέματα είναι τα στοιχεία του ενεργητικού τα οποία: α) κατέχονται προς πώληση κατά τη συνήθη πορεία των δραστηριοτήτων της επιχείρησης, β) βρίσκονται στη διαδικασία της παραγωγής μέχρι να πάρουν την τελική τους μορφή για πώληση, γ) είναι τα υλικά ή εφόδια, τα οποία θα αναλωθούν στην παραγωγική διαδικασία ή στην παροχή υπηρεσιών. Είναι δηλαδή υλικά τα οποία η επιχείρηση αποκτά με σκοπό την επεξεργασία ή τη συναρμολόγηση τους για την παραγωγή ή κατασκευή προϊόντων ή υπηρεσιών και τα οποία ενσωματώνονται στο τελικό προϊόν

Απόσβεση: είναι η συστηματική κατανομή του αποσβεστέου ποσού ενός παγίου στοιχείου κατά τη διάρκεια της ωφέλιμης ζωής του.

Αποσβεστέο ποσό: είναι το κόστος ενός παγίου στοιχείου ή άλλο ποσό το οποίο αντικαθιστά το κόστος, στις οικονομικές καταστάσεις της επιχείρησης, μειωμένο κατά την υπολειμματική του αξία.

Άυλο Στοιχείο του Ενεργητικού: είναι ένα διακριτό, μη νομισματικό στοιχείο του ενεργητικού, χωρίς φυσική υπόσταση, το οποίο κατέχεται προκειμένου να χρησιμοποιηθεί για την παραγωγή αγαθών ή την παροχή υπηρεσιών, για να μισθώσει σε άλλους ή για να χρησιμοποιηθεί για διοικητικούς σκοπούς.

Βιολογικά Στοιχεία του Ενεργητικού: είναι ζώα και φυτά υπό τη διαχείριση μίας της επιχείρησης.

Βραχυχρόνιες Παροχές σε εργαζόμενους: είναι οι παροχές (εκτός από παροχές λήξης της εργασιακής σχέσης και παροχές αποζημίωσης σε συμμετοχικούς τίτλους), οι οποίες λήγουν στο σύνολό τους εντός χρονικού διαστήματος δώδεκα μηνών μετά το τέλος της χρήσης μέσα στην οποία οι εργαζόμενοι έχουν προσφέρει τις σχετικές υπηρεσίες.

Γεγονότα μετά την ημερομηνία του Ισολογισμού: είναι εκείνα τα γεγονότα, ευνοϊκά ή δυσμενή, που λαμβάνουν χώρα στο χρονικό διάστημα που μεσολαβεί από την ημερομηνία

του Ισολογισμού, έως και την ημερομηνία κατά την οποία εγκρίνονται για έκδοση οι οικονομικές καταστάσεις.

Γενική Λογιστική: Ο τομέας της Λογιστικής που παρακολουθεί τις συναλλαγές της επιχείρησης, ώστε να προσδιοριστεί το συνολικό αποτέλεσμα που προκύπτει

Γεωργική Δραστηριότητα: είναι η διαχείριση από μία επιχείρηση του βιολογικού μετασχηματισμού των βιολογικών στοιχείων του ενεργητικού σε γεωργικά προϊόντα ή σε πρόσθετα βιολογικά στοιχεία του ενεργητικού ή για πώληση.

Γεωργικό Προϊόν: είναι το προϊόν της συγκομιδής των βιολογικών στοιχείων του ενεργητικού της επιχείρησης.

Γνωστοποιήσεις θεωρούνται όλες οι απαιτούμενες από τα πρότυπα πληροφορίες οι οποίες δεν παρουσιάζονται στην Όψη του Ισολογισμού της Κατάστασης Αποτελεσμάτων Χρήσης, της Κατάστασης Ταμειακών Ροών και της κατάστασης Μεταβολών των Ιδίων Κεφαλαίων. Συνεπώς, δεν αποτελούν απλά ένα συνοδευτικό μέρος των οικονομικών καταστάσεων, αλλά ανυπόστατο κομμάτι τους.

Δικαιώματα Μειοψηφίας: είναι η αναλογία στα αποτελέσματα και στα ίδια κεφάλαια της θυγατρικής, των μετοχών εκείνων που δεν κατέχονται άμεσα ή έμμεσα από τη μητρική.

Έλεγχος: είναι η δυνατότητα να κατευθύνεται η οικονομική και επιχειρηματική πολιτική μιας επιχείρησης, ούτως ώστε να λαμβάνονται οφέλη από τις δραστηριότητές της.

Ενεργητικό: Περιλαμβάνει όλα τα περιουσιακά που ανήκουν στην επιχείρηση.

Ενσώματα Πάγια: είναι τα υλικά, τα οποία: α) κατέχονται από την επιχείρηση με σκοπό τη χρησιμοποίησή τους στην παροχή αγαθών ή υπηρεσιών, στην παραγωγική διαδικασία ή για εκμίσθωση σε τρίτους και β) αναμένεται να χρησιμοποιηθούν για περισσότερες από μία χρήσεις.

Έξοδα είναι μείωση των οικονομικών οφελών κατά τη διάρκεια μίας χρήσης με τη μορφή εκροών ή μειώσεων στοιχείων του ενεργητικού ή αυξήσεων υποχρεώσεων.

Επενδυτικές Δραστηριότητες: είναι οι δραστηριότητες που συνδέονται με την απόκτηση και τη διάθεση μακροπρόθεσμων στοιχείων του ενεργητικού και άλλων επενδύσεων που δεν περιλαμβάνονται στα ταμειακά ισοδύναμα.

Έσοδα είναι η μικτή εισροή κατά διάρκεια της χρήσης, που προκύπτει από τις συνήθεις δραστηριότητες της επιχείρησης.

Θυγατρική: είναι μία επιχείρηση που ελέγχεται από μία άλλη επιχείρηση.

Ίδια Κεφάλαια είναι η υπολειμματική αξία που προκύπτει αν από το σύνολο των στοιχείων του ενεργητικού μίας επιχείρησης αφαιρεθεί το σύνολο των υποχρεώσεών της.

Ισοτιμία Κλεισίματος: είναι η τρέχουσα τιμή του συναλλάγματος κατά την ημερομηνία κλεισίματος του Ισολογισμού.

Καθαρή ρευστοποιήσιμη αξία: είναι η εκτιμώμενη τιμή πώλησης των αποθεμάτων, κατά τη συνήθη πορεία της επιχείρησης, μειωμένη κατά το εκτιμώμενο κόστος ολοκλήρωσης της παραγωγής και το εκτιμώμενο κόστος που είναι αναγκαίο για να πραγματοποιηθεί η πώληση.

Κόστος Δανεισμού: είναι οι τόκοι που απορρέουν από τον δανεισμό, καθώς και τα λοιπά έξοδα που πραγματοποιούνται από μία επιχείρηση για τη λήψη δανείων.

Κόστος: είναι το ποσό που καταβλήθηκε σε μετρητά ή ταμειακά ισοδύναμα ή η εύλογη αξία άλλου αντίτιμου που δόθηκε, προκειμένου να αποκτηθεί ένα πάγιο στοιχείο κατά την ημερομηνία απόκτησης ή κατασκευής του.

Κρατική Επιχορήγηση: είναι η ενίσχυση που παρέχεται από το κράτος με τη μορφή μεταβίβασης πόρων σε μία επιχείρηση, ως ανταπόδοση της τήρησης ή της επικείμενης τήρησης από την επιχείρηση όρων που σχετίζονται με τη λειτουργία της.

Λειτουργικές Δραστηριότητες: είναι οι κύριες δραστηριότητες δημιουργίας εσόδων της επιχείρησης, καθώς και οι λοιπές δραστηριότητες που δεν είναι επενδυτικές ή χρηματοοικονομικές.

Λογαριασμοί: Είναι το σύνολο των στοιχείων που υπάγονται σε μια οικονομική μονάδα και περιλαμβάνονται στο Ελληνικό Γενικό Λογιστικό Σχέδιο.

Λογιστική Αξία: είναι το ποσό με το οποίο ένα πάγιο στοιχείο αναγνωρίζεται, μετά την αφαίρεση των συσσωρευμένων ζημιών λόγω μείωσης της αξίας του.

Λογιστικό Σχέδιο: Το τυποποιημένο σύστημα κατάταξης του συνόλου των λογαριασμών, που ακολουθούν οι επιχειρήσεις.

Μακροχρόνιες Παροχές σε εργαζόμενους: είναι οι παροχές οι οποίες λήγουν, μετά από δώδεκα μήνες από το τέλος της χρήσης στην οποία οι εργαζόμενοι έχουν προσφέρει τη σχετική υπηρεσία.

Μητρική: είναι μία επιχείρηση που έχει μία ή περισσότερες θυγατρικές.

Μίσθωση: είναι μία συμφωνία όπου ο εκμισθωτής μεταβιβάζει στον μισθωτή, με αντάλλαγμα μία πληρωμή ή μία σειρά πληρωμών.

Νομική Υποχρέωση: μπορεί να αποτελέσει: α) ένα συμβόλαιο μέσα από ρητούς ή σιωπηρούς όρους, β) η ισχύουσα νομοθεσία, γ) κάποια άλλη λειτουργία του νόμου.

Νομισματικό Στοιχείο του Ενεργητικού: είναι τα μετρητά που κατέχονται από την επιχείρηση, καθώς και στοιχεία του ενεργητικού για τα οποία θα εισπραχθούν συγκεκριμένα ή προκαθορισμένα ποσά χρημάτων.

Παθητικό: Είναι το σύνολο των υποχρεώσεων της επιχείρησης, που αποτελείται από την καθαρή περιουσία και τις υποχρεώσεις της προς τρίτους.

Παροχές σε εργαζόμενους: είναι όλες οι μορφές παροχών που δίνονται από μία επιχείρηση (π.χ. μισθός) με αντάλλαγμα την παρεχόμενη από τους εργαζόμενους υπηρεσία.

Πρόβλεψη: ορίζεται ως μία υποχρέωση αορίστου χρόνου ή ποσού.

Συγκομιδή: είναι η απόσπαση του προϊόντος από ένα βιολογικό στοιχείο του ενεργητικού ή η λήξη της διαδικασίας ζωής ενός βιολογικού στοιχείου του ενεργητικού.

Σύμβαση Κατασκευής Έργου: είναι μία σύμβαση που έχει συναφθεί ειδικά για την κατασκευή ενός στοιχείου του ενεργητικού ή ενός συνδυασμού στοιχείων του ενεργητικού, τα οποία είναι στενά συνδεδεμένα μεταξύ τους ως προς τον σχεδιασμό, την τεχνολογία και τη λειτουργία τους ή τον τελικό σκοπό ή τη χρήση τους.

Συμμετοχικός Τίτλος: είναι κάθε σύμβαση που αποδεικνύει το καθαρό δικαίωμα στα ίδια κεφάλαια μίας άλλης επιχείρησης.

Συναλλαγή Συνδεδεμένων Μερών: είναι μία μεταφορά πόρων, υπηρεσιών ή υποχρεώσεων μεταξύ των συνδεδεμένων μερών, ανεξάρτητα από το εάν επιβάλλεται ένα τίμημα κλπ.

Συναλλαγματική Διαφορά: είναι η διαφορά που προκύπτει από τη μετατροπή ενός δεδομένου αριθμού μονάδων ενός νομίσματος, σε ένα άλλο νόμισμα με διαφορετικές συναλλαγματικές ισοτιμίες.

Ταμειακά Διαθέσιμα: είναι τα μετρητά στο ταμείο της επιχείρησης και οι καταθέσεις οι οποίες μπορούν να αναληφθούν άμεσα.

Ταμειακά Ισοδύναμα: είναι οι βραχυπρόθεσμες, υψηλής ρευστότητας επενδύσεις, που είναι άμεσα μετατρέψιμες σε συγκεκριμένα ποσά ταμειακών διαθέσιμων και που υπόκεινται σε ασήμαντο κίνδυνο μεταβολής της αξίας τους. Τα ταμειακά ισοδύναμα κατέχονται από την

επιχείρηση για την αντιμετώπιση των βραχυχρόνιων ταμειακών αναγκών της και όχι για επένδυση ή για άλλους σκοπούς.

Ταμειακές ροές: είναι οι εισροές και οι εκροές των ταμειακών διαθέσιμων και των ταμειακών ισοδύναμων.

Τράπεζες: είναι όλα τα χρηματοοικονομικά ιδρύματα, μία από τις κύριες δραστηριότητες των οποίων, είναι να δέχονται καταθέσεις με σκοπό την παροχή δανείων, τη διενέργεια επενδύσεων και τη διεξαγωγή όλων των δραστηριοτήτων που εμπíπτουν στο αντικείμενο της τραπεζικής νομοθεσίας.

Υπολειμματική Αξία: είναι το εκτιμώμενο ποσό το οποίο μία επιχείρηση θα λάμβανε στην τρέχουσα χρήση από τη διάθεση ενός παγίου, μετά από την αφαίρεση των εκτιμώμενων εξόδων διάθεσης, εφόσον το πάγιο ήταν σε τέτοια κατάσταση και χρονική στιγμή όπως αυτή που αναμένεται στο τέλος της ωφέλιμης ζωής του.

Υποχρέωση: ορίζεται ως μία παρούσα οφειλή της επιχείρησης, η οποία προκύπτει από γεγονότα του παρελθόντος και ο διακανονισμός της οποίας αναμένεται να επιφέρει μία εκροή οικονομικών πόρων.

Χρηματοοικονομικές Δραστηριότητες: είναι οι δραστηριότητες που καταλήγουν σε μεταβολές στο μέγεθος και στη συγκρότηση των ίδιων κεφαλαίων και του δανεισμού της επιχείρησης.

Χρηματοοικονομική Μίσθωση: είναι μία μίσθωση με την οποία μεταβιβάζονται ουσιαστικά όλοι οι κίνδυνοι και τα οφέλη που έχουν σχέση με την κυριότητα ενός στοιχείου του ενεργητικού, ανεξάρτητα από την τελική μεταβίβαση ή μη του τίτλου κυριότητας του στοιχείου του ενεργητικού.

Χρηματοοικονομικό Μέσο: είναι κάθε σύμβαση που δημιουργεί ένα χρηματοοικονομικό στοιχείο ενεργητικού σε μία επιχείρηση και μία χρηματοοικονομική υποχρέωση ή ένα συμμετοχικό τίτλο σε μία άλλη επιχείρηση.

Χρηματοοικονομικό Στοιχείο Ενεργητικού: είναι κάθε στοιχείο του ενεργητικού που αφορά σε: α) ταμειακά διαθέσιμα, β) συμβατικό δικαίωμα λήψης μετρητών ή άλλου χρηματοοικονομικού στοιχείου από άλλη επιχείρηση, γ) κάθε τίτλος συμμετοχής σε άλλη επιχείρηση, με όρους πιθανό ευνοϊκούς, δ) μία σύμβαση η οποία θα διακανονιστεί ή ενδεχομένως να διακανονιστεί με συμμετοχικούς τίτλους της επιχείρησης.

Ωφέλιμη Ζωή: 1. είναι το χρονικό διάστημα για το οποίο ένα πάγιο στοιχείο αναμένεται να χρησιμοποιηθεί από την επιχείρηση ή ο αριθμός των μονάδων παραγωγής που αναμένεται να λάβει η επιχείρηση από το πάγιο στοιχείο. 2. είναι η εκτιμώμενη υπολειπόμενη περίοδος από τη έναρξη της μισθωτικής περιόδου, χωρίς περιορισμό ως προς τη διάρκεια της, κατά την οποία τα οικονομικά οφέλη από τη χρήση του στοιχείου του ενεργητικού αναμένεται να αναλωθούν από την επιχείρηση.

Ν.2190/1920: "Περί Ανωνύμων Εταιρειών".

Ν.1041/1980: Περί αυξήσεως των αποδοχών των δημοσίων εν γένει υπαλλήλων, πολιτικών, στρατιωτικών και υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ., ρυθμίσεως συναφών θεματικών, τροποποιήσεως και συμπληρώσεως φορολογικών και άλλων τινών διατάξεων και καθιερώσεως του Γενικού Λογιστικού Σχεδίου.

Ν.2992/2002: Μέτρα για την ενίσχυση της κεφαλαιαγοράς και την ανάπτυξη της επιχειρηματικότητας και άλλες διατάξεις.

Π.Δ.1123/1980: Περί ορισμού του περιεχομένου και του χρόνου ενάρξεως της προαιρετικής εφαρμογής του Γενικού Λογιστικού Σχεδίου

Π.Δ.186/1986: Τροποποίηση και συμπλήρωση των διατάξεων του Π.Δ.1123/1980 «Περί.....Σχεδίου», όπως τροποποιήθηκε και συμπληρώθηκε με το Π.Δ.502/1984

Π.Δ.502/1984: Τροποποίηση και συμπλήρωση των διατάξεων του Π.Δ.1123/1980 «Περί.....Σχεδίου».